ANTHOLOGIÆ GRÆCÆ

A

CONSTANTINO CEPHALA

CONDITÆ

LIBRI TRES.

AD EDITIONEM LEIPSIENSEM

JOANNIS JACOBI REISKE

EXPRESSI.

ACCEDUNT

INTERPRETATIO LATINA,

POETARUM ANTHOLOGICORUM NOTITIA,

INDICES NECESSARII.

OXONII.

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

Proſtant venales apud Jacobum Fletcher, Oxonii: J. Nourſe,
P. Vaillant, et J. Fletcher, Londini.

MDCCLXVI.

vir Græcis literis excultus, et inter monachos Conſtantinopolitanos otio florens erudito, reformandam ſuſcepit; ita ſcilicet, ut ordinem carminum ab Agathia primitus inſtitutum, ſalvo tamen librorum numero, penitus mutaverit, ſeu potius aboleverit; et ad novas claſſes, ſive locos quoſdam communes, epigrammata redegerit. At nec omnia quidem Collectionis hujus Agathianæ Planudes arripuit; quædam enim ab alio collectore, quem mox oſtendam, prius occupata, prætermiſit. Iſta vero Planudis, ea ipſa eſt quæ communiter appellari ſolet *Anthologia Græca*, recepto dudum nomine; editaque eſt primum Florentiæ, A.D. 1497, literis majuſculis, a Jano Laſcare.

Longe tamen ante Planudem, ſæculis fere tribus, id quod obſcure præmonui, Conſtantinus Cephalas, homo ignotus, ſed quem Grammaticum, Rhodique natum

fuiſſe

fuiſſe, conjicio[a], Florilegium hujuſmodi quaſi novum condiderat; Agathianum illud et Meleagreanum partim tranſcribendo, partim epigrammata recentiora, nec pauca quidem, ſubtexendo. Quæ vero in hac Collectione Cephalas omiſerat, ſive impudica[b] eſſent ſive honeſtiora, ex iis Anthologiam ſuam Planudes ille, nullo præterea delectu habito, contexuiſſe videtur[c]. Et profecto magnam copiam carminum, qua ratione

a Vid. Notit. Poetar. Anthologic. inf. p.47. Et Comm. Cl. Reiſkii ad Anth. Ceph. p. 117.

b J. Laſcaris in Epiſtola P. Medici, nonniſi in principe illa et rariſſima Anthologiæ vulgaris editione reperienda, hæc habet. "Planudes caſtravit hunc Librum, detractis "laſcivioribus epigrammatibus, ut ipſe gloriatur." Nimirum ita caſtravit Agathianum Librum, ut *laſciva* epigrammata quæ Cephalas exinde ſumpſerat, omitteret. Quæ vero Cephalas omiſerat, delectui breviori ſtudens, ea certe non repudiavit Planudes; ut videre eſt in ejus Libro ſeptimo.

c Nonnulla quidem, utriuſque generis, ſed perpauca, forſan ἀπολειψία, quæ Cephalas antea decerpſerat, admiſit Planudes.

neſcio

neſcio, niſi forte quod compendium meditaretur, et nova quælibet Agathianis paſſim præponeret, Planudi poſtea ſublegendam reliquit Cephalas. Utcunque illud fuerit, Florilegium ſuum Cephalas hic noſter, Agathianos Titulos, ſive claſſes, quodammodo ſecutus [a], in ſex Libros diviſit. Primus habet ΠΑΙΔΙΚΑ. Totum hoc caput, ſive librum, a collectione Meleagreana omnium longe antiquiſſima, auctum deinde a Stratone, Severi tempore, ſed omiſſum penitus ab Agathia, deſumpſit Cephalas [b]. Iſtius

a Antiquus enarrator ad Coronam Meleagri, in Cod. MSto Vaticano, perperam notavit, Cephalam in diverſa capita, *Amatoria* nempe, *Dedicatoria*, et cætera, diſtribuiſſe coronam, ſive collectionem, Meleagri. Nam primus auctor hujus diſtributionis erat Agathias, quem pro exemplari habuit Cephalas. Vid. Eman. Martini Epiſt. 193. Qui non recte diſtinxiſſe videtur inter collectionem Meleagream et Agathianam. Nec vidit etiam Vavaſſor, hujus diſtributionis auctorem Agathiam, non Cephalam, fuiſſe. De Epigr. Cap. XVI. pag. 119. Edit. fol. Amſtel.

b Vid. Notit. ut ſupr. p. 54, 85, 86.

autem

autem libri pars eſt, ad quem nimirum ſpectat unice, Præfatio quædam Meleagri, nec inelegans; ubi formoſos pueros, in eodem libro celebratos, ſuaviſſimis pulcherrimiſque floſculis et germinibus comparat. Secundus Liber, longe quidem breviſſimus, eſt *Metrorum variorum*; carminum ſcilicet, quæ ſingula conſtant ex hexametris, pentametris, et ſenariis, una contextis; interdum vero ſolis iambis. Tertius *Amatoria*, ſive Puellarum laudes, complectitur. Quartus *Dedicatoria*; quintus *Sepulchralia* carmina, continet. Sextus ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, ſive epigrammata *Miſcellanea*, nullius non argumenti, ad ingenium oſtentandum præcipue compoſita [a]. Atque ita totum quod habemus hodie trium illarum, quarum memini, Anthologiarum, Meleagri, Philippi, Agathiæ

a Qui plura vult de ſignificatione nominis ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, adeat Reiſkii Comm. ad Anth. Ceph. p. 160, ſeq.

thiæ, Conſtantino Cephalæ, ac poſt illum Maximo Planudi, debemus. Etſi forſitan Anthologias illas veteres, vel unam potius Agathianam e reliquis conflatam, utrique non ita ſedulo collegerint, ut nihil e tanta carminum farragine poſteritati deſiderandum reliquerint. Præfationes enim, ſive Coronæ, Meleagri et Philippi, poetarum nomina commemorant, quæ nec in Cephalea nec in Planudea leguntur hodie. Unde ſuſpicari licet, Agathiam, grandem ſupellectilis hujuſce theſaurum, cujuſque ſolam Collectionem Planudes forte viderat, non integre Meleagreanam[a] et Philippeam complexum fuiſſe. Niſi fortaſſe concedas, horum poetarum, vetuſtiſſimorum quidem, nomina, ſub titulis illis paſſim occurrentibus, ΑΔΗΛΟΝ et ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, obſcurata deliteſcere. Fa-

a Alia, Meleagri ſcilicet, omiſiſſe præter ΠΑΙΔΙΚΑ, quæ certe non attigit, ut dixi ſupra.

tendum

tendum eſt quidem, carmina ita ſignata fere ſemper eſſe elegantiſſima; antiquiſſima quoque ſunt, ut credas ex hac ipſa cauſa, quod auctorum nomina decurſu temporis interciderint. Hoc ſubinde notatu dignum puto: Inter epigrammatum Græcorum verſiculos, quos pæne innumerabiles hinc inde Suidas in exempla citavit, nullum fere eſſe, qui non pertineat ad carmina in Cephalea et Planudea nunc extantia. Unde contra colligi poſſit, Agathiam, quem potiſſimum forſitan uſurpabat Suidas[a], et ex quo duæ illæ Collectiones conſtant, integrum nos habere. Quod ſi Meleagreanam quoque et Philippeam triverit Suidas, et illas, exinde etiam concludat aliquis, Agathiam continuiſſe; vel ſaltem illarum partem maximam. Fieri interea poteſt ut Agathias ipſe, im-

a Suidas vixit circiter A. D. 1000, ſecundum calculos Cavei et Kuſteri.

 perfectus,

perfectus, librariorum imperitia aliiſque injuriis mutilatus, ad Planudem devenerit. Contra nec ipſe quidem Planudes ſemper fideliter exſcripſit Agathiam. Alia enim circumcidit, alia pro ſua libidine mutavit et innovavit, epigrammata [a]. Qua

a A carmine Callimachi, Anthol. Planud. Lib. 7. 154, duos priores verſiculos exſecuit. In alio Aſclepiadis, ibid. 155, duos etiam, ſane feſtivos, omiſit; quos præferunt libri veteres. In Epigrammate Meleagri, de Puero defuncto, *Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν*, &c. HELIODORAM, pro HELIODORUM, repoſuit, quod codices habent. Unde credidit Vincentius Obſopoeus, in ſuam ipſius Uxorem haud dubie Meleagrum hoc epigramma compoſuiſſe. Profecto nonnullæ *vocularum*, quod debuerat vidiſſe Vincentius, extincto *Puero* magis convenire videntur.

> Αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ ΘΑΛΟΣ; Ἅρπασεν Ἅδας,
> Ἅρπασεν· ΑΚΜΑΙΟΝ δ' ΑΝΘΟΣ ἔφυρε κόνις.

> Heu! heu! ubi deſiderabile mihi *germen?* Abripuit orcus,
> Abripuit! *Vegetum floſculum* fædavit pulvis!

Idem fecit etiam Planudes, honeſtiori certe conſilio, de eodem, ut videtur, HELIODORO, in Carmine ejuſdem Meleagri, Poſidippo perperam attributo. Anthol. L. 7. Edit. Brod. pag. 587. Sed longum foret hujus rei exempla congerere.

vero

vero vel fide vel cura rem ſuam Cephalas expediverit, dictu difficilius eſt. Sola Agathiæ Collectione videtur uſus fuiſſe; quam novis carminibus interpolavit, unicum etiam Librum e Meleagreana, quem prædiximus, adjiciens.

Hujus Anthologiæ Cephaleæ, ſive minoris[a], manuſcriptus Codex antiquiſſimus, olim conſtitit Heidelbergæ, in Bibliotheca Palatina; hodie ſervatur in Vaticana. Ex eodem poſtmodum nati ſunt celebres illi, Pariſienſis, Oxonienſis, Voſſianus Leidæ depoſitus[b], Leipſienſis. Palatinum vero, nunc

a Confundit hanc Anthologiam minorem, cum majori Planudea, Mattairius, Annal. Typogr. I. 283. in Notis. Porro, quod magis miror, vir doctiſſ. J. Le Clerc, cujus extant Rationes de nova Anthologiæ Græcæ editione, videtur ignoraſſe, ſaltem non diſtincte cognoviſſe, duas fuiſſe *Anthologias*, inter ſe plane diverſas, alteram Cephalæ, alteram Planudis. Vide ſis ejuſdem Bibliothec. Select. Tom. VII. p. 191. ſeq.

b Vid. Diſſ. de Scholiis Homeri ineditis, L. Valkenarii, p. 90. Et. D. Rhunkenii Epiſt. Crit. II. p. 5.

Vaticanum, Codicem, ſecum e Græcia attuliſſe, Michaelem Sophianum, virum Græce doctiſſimum, de quo pluribus ſubinde dicam, credibile eſt [a].

Codicis iſtius, pars eſt, et quidem maxima, quam nunc damus, Anthologia: comprehendens nimirum ejuſdem, *Dedicatoria*, *Sepulchralia*, et ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ. Recuſam vero damus ex editione J. Jac. Reiſke, eruditiſſimi viri, Profeſſoris apud Leipſienſes Arabici, quæ non ita pridem Leipſiæ prodiit, hoc cum titulo. "*Anthologiae Graecae a Conſtantino Cephala* "*conditae Libri tres. Duo nunc primum,* "*Tertius poſt Jenſium iterum, editi. Cum* "*Latina Interpretatione, Commentariis, et* "*Notitia Poetarum.* Leipſiæ. MDCCLIIII."

Jam vero quod hic dixerit Reiſkius, duos hujus Anthologiæ Cephaleæ libros a ſe nunc primum fore editos, illud quidem hoc ſenſu

a J. Scal. Epiſtol. 430.

velim

velim ſtrictius intelligas: nimirum, ſe libros hoſce duos, *Dedicatoria* puta et *Sepulchralia*, integros primum vulgaſſe; cum eorundem delectum, epigrammata nempe viginti ac duo, paulo antea, vir elegans et doctus, J. H. Leichius, A.D. 1745, Leipſiæ vulgaverat. Quin et Boivinus, ſelectis et expoſitis paucis carminibus, in Academiæ Pariſianæ commentariis, hujus Anthologiæ ſpecimen ediderat [a]. Alii ſparſim nonnulla, ſive integra, ſive comminuta, diſſeminaverant: præſertim Suidas, ejuſque longe graviſſimus interpres et enarrator, Kuſterus. Librum ſextum, quem JENSIANA nuncupavit Reiskius, nos, nomine proprio, ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, Joannes Jenſius, Gymnaſii Roterodamenſis Rector, cum Lucubrationibus Heſychianis, partim primus, partim poſt Holſtenium, Salmaſium, alioſque, olim

a Tom. III. 347. Ed. Amſtel. 1719.

publicaverat.

publicaverat. Totum quidem Codicem, Scaligero hortante [a], edendum ſuſcepit Salmaſius: quin et nuperrime, ne alios nominem, Jac. Dorvilius. Cum vero Salmaſius Codicis Palatini, quo uſus eſt, lacunis infinitiſque mendis deterritus, parum vel nihil profecerit; Dorvilius in medio opere ſupremum diem obierit [b]: meliori ſane omine, eventu certe feliciori, Cl. Reiſkio demum traditur hæc tela pertexenda; qui totam nunc Anthologiam Cephaleam, præter ΠΑΙΔΙΚΑ, Librumque ſecundum, ſive Diverſorum Metrorum, publici juris fecit. Etenim ΕΡΩΤΙΚΑ, ſive tertium hujus Anthologiæ librum, volumine nono Miſcellaneorum Leipſienſium [c], luci donavit; opus hilaritate omni et elegantia conſperſum.

a Scal. Epiſtol. 245, 246.
b Reiſkii Præfat. ad Anth. Ceph. p. 24.
c Part. I. 99. 297. Part. III. 434. 661. Annis 1752, 1753.

Cæterum

Cæterum paucis eſt dicendum, quibus copiis inſtructus, quaque ratione, Reiſkius, Editionem ſuam concinnaverit. *Sepulchralia,* et *Dedicatoria,* extudit ille e Codice Leipſienſe. Quem cùm multis et fædiſſimis mendis, id quod cum cæteris omnibus habet commune, reperiret obſitum; e lectionibus Salmaſianis[a] in margine ſcriptis, conjecturis propriis, emendationibus tum editis tum manuſcriptis undecunque perquiſitis, præſertim Cl. Dorvilii cujus commentarios ineditos huc pertinentes inſpexerat, carminibus medelam feliciter admovit, textumque ſaniorem confecit. ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ quod attinet, ſive Jenſiana, protulit illa quidem poſt editionem Jenſianam, ſed longe emendatiora.

Atqui non contendimus omnia in hoc opere ita correxiſſe Reiſkium, ut nihil cor-

a Reiſkii Comm. ad Anth. Ceph. pp. 17, 153. Et alibi paſſim. Salmaſius exſcripſit membranas Palatinas.

rigendum

rigendum ſuperſit. Nec ſane ipſe de ſuo ipſius labore adeo magnifice ſenſit. Poſt conjecturas enim veroſimillimas perſæpe fit, ut veroſimiliores ex aliorum quaſi ſecundis curis elaborari poſſint; et facile eſt hominem, diligentiſſimum juxta ac prudentiſſimum, inter multiplices conjecturarum minutias, magna rerum farragine et varietate diſtrictum, nonnunquam leviter, ne dicam gravius, hallucinari. Id quod nuper egregie probavit, vir ad hæc ſtudia longe peritiſſimus, Joannes Toup; qui poſt editum Reiſkii librum, in *Emendationibus ad Suidam*[a], novis etiam correctionibus quædam hujus Anthologiæ epigrammata gnaviter inſtauravit: quas ſi mihi vidiſſe contigerat, priuſquam typis hæc editio perficeretur

a Pars I. edita eſt Londin. MDCCLX.—Pars II. Ibid. MDCCLXIV. 8vo. Adeat locos lectorurioſus, nec pœnitebit operis.

retur

retur, lubens ac lætus in textum noſtrum recepiſſem.

Codex ille Leipſienſis, quo uſus eſt in editione ſua adornanda Reiſkius, ab Iſaaco Grutero juniore ad exemplar Voſſianum exaratus [a], Oxonienſi noſtro in Bibliotheca Bodleiana aſſervato, videtur omnino reſpondere. Cujus, ut cum Leipſienſi illo cæteriſque quam facillime comparari poſſit, notitiam luculentam ſubjeci.

Codex Bodleianus Anthologiæ Cephaleæ [b], deſcriptus eſt annis abhinc circiter octoginta, ab eximio viro, de literis univerſis optime merito, Edvardo Bernard, Collegii Joannenſis Oxonii Socio, necnon Profeſſore altero Saviliano [c]. Deſcriptus eſt autem

a Reiſkii Præf. ad Anth. Ceph. p.20. Et Leichii Præf. ad Carm. Sepulchral. p. 11.

b MSS. Bibl. Bodl. E. N.98. fol. [olim NE. D.4.11.]

c Propria manu, ut patet ex MSS. Catal. Cl. Hydii Donationum MSS. Bibl. Bodl. N°. 2. Archiv. C. 8. pag. 39.

juxta codicem Voſſianum prædictum, quo nimirum tempore ſedem ſuam, cumque fortunis omnibus inſtructiſſimam Bibliothecam, tranſtulerit in Angliam Voſſius [a]. In primo folio legitur iſte Titulus. EPIGRAMMATA GRÆCA NONDUM EDITA EX BIBLIOTHECA PALATINA. *Sed vitioſe admodum exarata in apographo quo uſus ſum.* Sequitur ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΥΣΗ, ſive Liber *primus*, conſtatque carminibus CCL, quorum permulta ſunt epigrammatum Græcorum vetuſtiſſima, et, ſi argumentum excipias, luculentiſſima. Succedit Liber *ſecundus*, ſive ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ, conti-

pag. 39. In Bibl. Bodl. Quod ſi certius dignoſcere velis, an e Bernardi manu ſit iſte codex an non, conſulas in eadem Bibliotheca, Diogenem Laertium, necnon Heſychium; utrumque crebris notulis manuſcriptis ejuſdem Bernardi conſperſum. Alia etiam manu Bernardi ſcripta videas, in eadem Bibliotheca.

a Reiſkius in Præf. prædict. p. 21. Præterea Bibliothecam Voſſianam patuiſſe Bernardo, colligi poſſit e Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 587.

nens

nens carmina XXVII. Deinceps incipit Liber *tertius*, cum hoc titulo, ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ. Mox habes epigramma, quaſi præfatorium, Agathiæ, Collectoris epigrammatum prædicti. Subſequitur, Tituli vice, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ. Et tunc habemus carmina CXIV. Dein ſequitur Liber *quartus*, cum Tit. ΑΡΧΗ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, complectens carmina CLVII. Ad calcem Libri hujuſce *quarti* ſubjicitur hæc epigraphe. ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΚΟΛΑΣΤΙΚΟΥ [a]. Καὶ ὁ τῶν ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτὴρ πεπλήρωται, ἱκανῶς ἔχων ὡς ἐμαυτὸν πείθω. Μετιτέον οὖν εἰς ἕτερον οὐκ ἄχρη-

a Ex quibus, et ex epigrammate illo præfatorio Agathiæ ad *Amatoria*, conſtat duos ſaltem Libros Collectionis hujus Cephaleæ, *Amatoria* ſcilicet et *Dedicatoria*, eſſe ipſos Agathianos. Niſi forte nonnulla epigrammata recentiora ſubjecerit Cephalas; pauca amputaverit.

ςον, ȣ̉δ᾽ ἀνωφελῆ, λαλῆσαι [*f.* κινῆσαι δὲ,] καὶ πρὸς πάθος ἀγαγεῖν τȣ̀ς ἐντυγχάνοντας δυνάμενον. Ἐςὶ δὲ οὗτος ὁ τῶν ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ, ἀρχὴν ἔχων τοιάνδε. Protinus ſequitur, hæc Inſcriptio, quæ deſignat Librum *quintum*, ſive Sepulchralium. Ἀρχὴ ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, ὤ [*f.* ὡς *vel* ὧν] ἐσχεδίασεν ὁ Κῦρις ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ ΚΕΦΑΛΑΣ, ὁ μακάριος, καὶ ἀείμνηςος, καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος. Habet ille Liber *quintus*, præter tria ultima, carmina XC[a]. Inter quæ etiam includuntur Meleagri et Philippi ΣΤΕΦΑΝΟΙ. Necnon Pauli Silentiarii Deſcriptio templi magni apud Conſtantinopolin, a Juſtiniano Imperatore S. Sophiæ, ſive æternæ Dei ſapientiæ, dedicati; carmen hexametris ſcriptum, bene longum, valde corruptum, lacuniſque per-

a Paulo plura fortaſſe numero, quam computavimus, poſſint eſſe carmina codicis Bodleiani. Sæpe enim in unum colligata leguntur duo Epigrammata. Habet ergo dictus Codex carmina circiter ſexaginta et quinquaginta.

tuſum.

tuſum. Ante tria ultima carmina hujus Libri *quinti* hæc leguntur: "*Sequentia tria* "*Epigrammata attulit e Græcia Michael* "*Sophianus qui obiit Ferrariæ*, A. MDLXV. "— XV. Aug." Poſt hæc tria Carmina, primum Palatino Codici Collectionis Cephaleæ a Sophiano addita, quem ſcilicet e Græcia ſecum una etiam vir prudens ac diligens advexerat, habetur hæc quaſi totius Codicis concluſio. *Venetiis in domo quadam ubi viſitur Sepulcrum in quo Amazonum pugna ſculpta eſt.* Cum fragmento mutilo, Πολλὰ ἁ Περεγένȣς χαῖρε Λικιννία, &c. Notandum eſt, Codici huic Bodleiano, ut et Leipſienſi, deeſſe Librum *ſextum*[a], ſive ΕΠΙ-

a Neſcio an recte Librum hunc *ſextum* nominaverim. *Quintum* vocat, ultimum ſaltem facit, Boivinus. Sed ſi verum eſt, quod ſuſpicor, Boivinum in enumeratione Capitum Codicis ſui, unum Librum confudiſſe cum altero, et ita penitus omiſiſſe, erit *ſextus*. Mem. Lit. ut ſupr. pag. 351, 352. Sed res eſt non maximi momenti, et rationes meas habes.

ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ,

ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ, quem dat Pariſienſis, et fortaſſe Vaticanus. Deſunt etiam Scholia, quæ videtur habere Vaticanus. Ad oram paginarum poſitæ ſunt frequentes conjecturæ, manu tranſcribentis; quas, cum illis in Leipſienſi, credimus eſſe Salmaſii. Hunc codicem mutuo olim accepit ab amico ſuo ſingulari Bernardo Bentleius; nec raro citavit in eximia illa Diſſertatione de Phalaridis epiſtolis. Quin et ex hoc codice, Bentleius novis acceſſionibus epigrammata Callimachi locupletavit; ut ipſe diſerte teſtatur his verbis. "Hoc, et ſequentia Epigrammata, "Callimachum autorem præ ſe ferentia, "nunc primum e codice manuſcripto exhi-"bemus, quem olim vidimus Oxonii, apud "eruditiſſimum et celeberrimum virum, "Edvardum Bernard. Is codex ſine dubio "tranſcriptus eſt ex vetuſto illo Heidelber-"genſi, qui nunc Romæ ſervatur in Biblio-

"theca

"theca Vaticana [a]." Ex eodem etiam Bodleiano Codice, illuſtriſſimus Ezechiel Spanhemius, apud Anglos legationem obiens, tranſcripſit exemplar hodie Berolini ſervatum [b]: quod tamen, teſte Reiſkio [c], pæne decuriam carminum continet, in illo Leipſienſe, cui quidem noſtrum Oxonienſem plane germanum putamus, non reperiendorum. Præterea teſtatur Cl. Boivinus [d],

a Callimach. Edit. Spanhemian. I. p. 228. Ad Epigr. LVI. Alibi inſuper, in eodem Callimacho, hanc Anthologiam Bentleius adduxit.

b Reiſkii Præf. prædict. p. 21.

c Miſcell. Leipſ. Tom. IX. P. I. pag. 147, ſeq.

d Ubi ſupr. III. p. 350. Subnotandum duco, Philodemi carmen, quod eſt numero 651, non pertinere ad Anthologiam Cephaleam, nec in ullis ejus codicibus, ut videtur, extare. Leipſienſi Codici a Giſberto Cupero ſubjectum Reiſkius invenit; et inde depromptum, Cephaleis adjunxit in editione ſua. Male puncta turbavit, etſi ſenſum ſervaverit, Bentleius, in Horatii loco, cui præclarum lumen affert hoc epigramma. Sat. Lib. I. 2. 121.

Illam, poſt paullo, ſed pluris, ſi exierit vir;
Gallis hanc, Philodemus ait; ſibi, quæ neque magno
Stet pretio, nec cunctetur, &c.

Hæc

ineſſe in ſuo Pariſienſi plus quam ſeptingenta epigrammata: quin et poetas nonnullos profert, quorum nomina in Leipſienſi et Oxonienſi prorſus deſiderantur[a]. Sed hanc litem aliis prolixius et accuratius ex-

Hæc vulgata fuit Lectio. Verba ita interpungit Bentleius. Not ad Loc. pag. 235.

> Illam, poſt paullo, ſed pluris, ſi exierit vir,
> Gallis: hanc, Philodemus ait, Sibi, quæ neque magno
> Stet pretio, nec cunctetur, &c.

Quaſi non dixiſſet aliquid *Philodemus* de muliere *Gallis* tradenda; ſed tantum de *Ea*, *quæ neque*, &c. Quod ſi vidiſſet hoc carmen, in recepta lectione puto perſtitiſſet, ſive diſtinctione. Exiſtimat doctiſſimus Toupius, verba Philodemi parum cepiſſe poetam Romanum: quin et neſcire ſe fatetur an, in ultimo pentametro, verior ſit lectio γ' ἄλλος. Sed nihil pro certo ſtatuit. EMENDAT. in Suid. Par. II. pag. 11. Vid. Notul. noſtras, infr. pag. 94. Vide etiam ſis, Heinſium de Sat. Horat. L. II. pag. 224. ad calc. Horatii Heinſiani, Elzev. 1629. 12mo.

a An quod Pariſienſis contineat alium Librum, ſcilicet ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΩΝ, ſive Sextum? Codex Leipſienſis agnoſcit tantum ſexcenta et quinquaginta carmina, teſte Leichio, Præf. ad Carm. Sepulchral. ut ſupr. p. 12. ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ hæc noſtra ſunt numero centum quinquaginta et quatuor.

pendendam

pendendam dijudicandamque relinquimus. Nobis quæ penes nos erant ſufficiat indicaſſe.

Michael ille Sophianus, quem e Græcia Anthologiam hanc Cephaleam ſecum attuliſſe conjicimus, cujuſque in manibus vetuſtiſſimum fuiſſe librum, epigrammata omnia ob prætextata verba a Planude damnata complectentem, teſtatur Joſephus Scaliger[a], a pluribus doctis viris magna cum laude memoratur. Scripſit permulta eruditione plena, quorum nonnulla extant: in primis Emendationes in quatuor poſtremas Æſchyli Tragœdias, cum Robortellianis editas Venetiis, A. D. 1552. Nonnulla deliteſcunt in bibliothecarum ſcriniis[b]. Videtur ex illo numero Græcorum hominum, nec indoctorum,

a Epiſtol. 430.

b Vid. Leichii Præf. ad Carm. Sepulchral. ut ſupr. p. 9. ſeq.

rum, fuiſſe, qui, renaſcentibus literis, Italiam paſſim commeabant, codicibus Græcis exſcribendis quæſtum facturi. Convixit domeſtica conſuetudine et familiaritate cum Joanne Vincentino Pinello, Nobili Neapolitano, ſummo literarum patrono, et lectiſſima bibliotheca inſigni. Ejus in hoſpitio, quod eruditiſſimis tantum viris patebat, iſtiuſmodi libris calamo exarandis, operam dedit; ut facile colligas e codice manuſcripto bombycino, apud Bibliothecam regiam Gallicam, quo Plutarchi Vita Ciceronis Græce et Latine continetur. Cujus in fine libri, quaſi pro exantlato feliciter labore, hæc aſcripſit Sophianus. Βακχεῖος Βαρβαδώριος καὶ Μιχαῆλος Σοφιανὸς ἐξέγραψαν μετὰ παιδίας καὶ γέλωτος, εὐωχοῦντος τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, καὶ κοινοῦ ἡμῶν φίλου, Οὐικεντίου Πινελίου καὶ Πέτρου Νουννίου, τοῦ λογιωτάτου, πολλὰ χαριεντασμένου. Παρῆν δὲ καὶ Λουκρήτιον ἡ ἑταίρα, ἔτους αφξ, ὀκτοβρ.

ὀκτοβρ. ζ. ἐν Παταβίῳ. *Bacchius Barbadorius et Mich. Sophianus ſcripſerunt cum riſu et ludo, convivio excipiente nobili et communi amico Vincentino Pinello et Petro Nunnio, eruditiſſimo viro. Aderat etiam Lucretia amaſia, anno* 1560. *Octobr.* 7. *Patavii*[a]. Profeſſoris munere Sophianus iſte functus eſt in Academia Patavina[b].

Quod ad ipſa carmina hujus Anthologiæ attinet, quamplurima fateberis antiquo ſapore condiri. Utinam tamen haud ita facile mihi concederes ac dares, in Collectione noſtra quædam præterea ineſſe, *Sepulchralium* præſertim libro, dicam quod verum eſt, inepta, futilia, ridicula, putida. Illa autem Conſtantini Cephalæ guſtui debemus; qui

a Montfaucon. Palæogr. Gr. p. 90.

b Hodius de Græcis illuſtribus, &c. L. II. cap. 8. p. 311. Qui porro tradit, patrem ejus, *Nicolaum* Sophianum, Corcyræum Græcum, primo Græcas literas docuiſſe Romæ, deinde Venetiis. Ibid. p. 309.

profecto recentioribus ſeculique ſui poetis, ut fit, plus æquo deditus, certe poſteritati judicium ſuum longe melius probaſſet, ſi plura epigrammata ex Agathiæ Collectione, quam manifeſto compilavit, admiſerat; nec tam copioſum bonorum carminum ſpicilegium Planudi porro tradiderat. Quare mecum nonnunquam dubitavi, an non conſultius rem agerem, ſi ex editione Reiſkiana Delectum tantum recuderem: tandem vero totam carminum ſeriem typis iterare decrevi, ut Libris Anthologiæ hujus novæ ſua conſtaret integritas; et ſibi ipſi delectum facere poſſint lectores. Præterea e carminibus deteriori hac vena compoſitis, non inutiliter animadverti poſſit, in qualia portenta, tum ſcribendi tum cogitandi, poetæ demum prolapſi fuerint, poſtquam puritatem priſtinam veritatemque ſemel deſeruerint. Nec minus ſeverioris ſtyli ſingularem præſtantiam,

præſtantiam, ita cum vitioſo illo et declamatorio conjuncti, percipias. At nec omnia, in *Sepulchralibus*, ætatem ſequiorem produnt. Sunt enim Antipatri Sidonii, Meleagri, Hegeſippi, Mnaſalcæ, hoc etiam in capite, pulcherrima. In *Dedicatoriis*, ſive Votivis, præter argumentorum venuſtatem varietatemque, dictionis leporem, ſimplicitatemque quandam ſtructuræ quæ carminibus hujus generis unice convenit, mirum eſt quam multa reperies quæ vitam privatam Græcorum deſcribunt; eorumque conſuetudines domeſticas, opificia, artes, ob oculos ponunt. Uno autem atque altero, ex hoc capite, fateor me vehementer percelli, quibus Corybantium cultus exhibetur; quæque, ob conceptuum ferocitatem, imaginumque δεινότητα, omnia furore et inſania plena referentium, vim illam ſublimitatemque, poeſi Græcæ maxime propriam, videntur

tur attingere. Sed nec diſſimulandum, de Corybantibus tritum poetis Anthologicis eſſe locum. ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ, quæ forte potius Ἐκφραστικὰ, ſive *Deſcriptiva*, dixeris, ſunt meri luſus ingenii, in quibus de nihilo naſcuntur lepidiſſima carmina. Inter ea, ſeculi ſui ſtudio, fucata nonnulla paſſus eſt irrepſiſſe Cephalas. Sed longe plura ſunt elegantiſſima, ſeque verecunda illa gratia et ſuavitate commendant.

Plura lubens huc adjicerem, ni feſtinarem dicere, quid a Nobis in hac Editione nova Anthologiæ Cephaleæ exſequenda, præſtitum fuerit, quid etiam propoſitum. Curavimus ut longe nitidius, ſi typos chartamque ſpectes, libellus exprimeretur. Interpretationem Latinam, a Reiſkio confectam, nonnullis tamen in locis leviter caſtigatam, recenſitamque, tenuimus. Subjunximus ejuſdem Notitiam Poetarum Anthologicorum,

gicorum, opus exquiſita doctrina refertum, veroſimillimis innixum rationibus, longeque in ea materia perfectiſſimum. Necnon ſex, ab eodem conditos, indices. Commentarios editioni Reiſkianæ adhærentes, doctos illos et perutiles, prolixiores tamen, omiſimus. Unum atque alterum carmen, quod ſubobſcœnum, rejecimus. Carminibus Notulas quaſdam, profecto perbreves et perpaucas, allevimus. In minutioribus etiam nonnullis Reiſkium reformavimus, et in melius ordinavimus, ſupplendo, transferendo, delendo. Eo denique proſpeximus, ut omnino comptior et habitior, legentibus utique commodior, ejus Anthologia prodiret. Præterea ut Editioni noſtræ novi aliquid accederet, in animo fuit, epigrammata plus minus quadraginta, qualia ſalvo pudore legi poſſe viderentur, et plerumque quidem veterrima, hactenus inedita, e primo Codicis Bodleiani

Libro,

Libro, qui ſane integer ob nefandam nequitiem nunquam lucem debet aſpicere, decerpta, nunc primum procudere, et quaſi mantiſſæ loco ſubjicere. Tranſcripſeram equidem; præloque parata, typographis, in formas redigenda, tradideram. Tandem vero, poſtquam conſilium meum animo mecum retractaveram, cum ipſorum argumentum *generale*, etſi nihil aperte vel inceſtum vel inhoneſtum præ ſe ferrent, religionem mihi faciebat, tum locorum nonnullorum depravationes de quibus adhuc deſperabam, etſi multa diligenter emendaveram, impulerunt me, quo minus in apricum chartas meas temere projicerem. Porro conſtitutum apud me fuit, Lectionum variantum marginalium, ſive conjecturarum, quas præbent oræ Codicis Bodleiani, ſyllabum præmittere. Sed cum viderem Lectiones haſce plane eaſdem eſſe cum illis in

margine codicis Leipſienſis, quarum pleraſque, ſaltem inſigniores, Reiſkius in Commentarios ſuos prolixe congeſſerat; cumque harum nonnullas ipſe etiam in notulis meis oſtenderam: ſane hoc egiſſe, nihil aliud eſſe credidi, quam cramben, eamque non gratiſſimam, recoquere.

Priuſquam finem faciam, quoniam locus opportune ſe fert, admonebo illos quibus eſt otium, quibuſque hæc ſtudia ſunt cordi, novam etiam adhuc Anthologiam percommode confingi poſſe. Etenim pangi poſſit hoc in genere lepidus Libellus e Salmaſii Plinianis Exercitationibus, et Holſtenii Commentariis ad Stephanum Byzantinum; necnon Inſcriptionibus metricis Gruteri, Sponii, Reineſii, Donii, Muratorii, Pocockii, cæterorumque, Græce exaratis. Præterea unum atque alterum perelegans epigramma ſeligi poſſit e *Marmoribus Oxonienſibus*, quæ nuperrime, e magno

magno apparatu, nec minore cura, typis denuo mandavit Academia. Quod ad antiquos autem lapides attinet in Anthologiam referendos, ejus rei ſpecimen exiguum, ſermone tamen Latino, noſmetipſi protulimus, in Libello cui titulus, Inscriptionum Romanarum metricarum Delectus, Londini, MDCCLVIII. Difficile quidem marmoribus Græcis, interdum vi comminutis, vitio temporis et incuria depravatis, ſæpe etiam negligenter aut feſtinanter exſcriptis, integritatem priſtinam reſtituere. Sed multum proficient probabiles et idoneæ conjecturæ; longeque hodie facilius expeditu venit hoc opus, quam antea, poſt tot curas et labores hominum eruditiſſimorum, præclaris illis monumentis vindicandis et illuſtrandis impenſos. Loco ſpeciminis, Epigramma e Pocockianis[a] apponam, ab amico docto

a Deſcript. Orient. Tom. I. p. 103, 104.

feliciſſime

feliciſſime redintegratum. Inſcriptio eſt baſi ſtatuæ Memnonis apud Thebas inſculpta, elegans profecto et inſignis. Nihil præter quatuor quinti verſiculi voces Pocockius exinde potuit eruere, quas et parum videtur intellexiſſe [a]. Tentavit illam docte Leichius, ſed haud ita luculenter expoſuit; qui tamen recte conjecit appoſitam fuiſſe Hadriani temporibus [b]. Abnormis eſt valde literarum forma, textuſque mire confuſus. Ita vero legendum putamus et interpungendum carmen difficillimum. Præmonendus es tamen, veteres olim credidiſſe, Memnona ad bellum Trojanum cum Achille congreſſum, ab eodem interemptum fuiſſe. Quod ab auctoribus diſputatum video.

a Ibid. In Notis.

b Emendat. ad Murator. Inſcript. p. 86, 87. poſt Carm. Sepulchral. ut ſupr. Ubi præterea monet vir eruditus, Græcarum Literarum antiquam formam egregie ex hoc monumento cognoſci: quod ideo a ſculptore exprimendum curavit, ad exemplar Pocockianum.

Α Σ Κ Λ Η-

magno apparatu, nec minore cura, typis denuo mandavit Academia. Quod ad antiquos autem lapides attinet in Anthologiam referendos, ejus rei ſpecimen exiguum, ſermone tamen Latino, noſmetipſi protulimus, in Libello cui titulus, INSCRIPTIONUM ROMANARUM METRICARUM DELECTUS, Londini, MDCCLVIII. Difficile quidem marmoribus Græcis, interdum vi comminutis, vitio temporis et incuria depravatis, ſæpe etiam negligenter aut feſtinanter exſcriptis, integritatem priſtinam reſtituere. Sed multum proficient probabiles et idoneæ conjecturæ; longeque hodie facilius expeditu venit hoc opus, quam antea, poſt tot curas et labores hominum eruditiſſimorum, præclaris illis monumentis vindicandis et illuſtrandis impenſos. Loco ſpeciminis, Epigramma e Pocockianis[a] apponam, ab amico docto

a Deſcript. Orient. Tom. I. p. 103, 104.

feliciſſime

feliciſſime redintegratum. Inſcriptio eſt baſi ſtatuæ Memnonis apud Thebas inſculpta, elegans profecto et inſignis. Nihil præter quatuor quinti verſiculi voces Pocockius exinde potuit eruere, quas et parum videtur intellexiſſe [a]. Tentavit illam docte Leichius, ſed haud ita luculenter expoſuit; qui tamen recte conjecit appoſitam fuiſſe Hadriani temporibus [b]. Abnormis eſt valde literarum forma, textuſque mire confuſus. Ita vero legendum putamus et interpungendum carmen difficillimum. Præmonendus es tamen, veteres olim crediddiſſe, Memnona ad bellum Trojanum cum Achille congreſſum, ab eodem interemptum fuiſſe. Quod ab auctoribus diſputatum video.

a Ibid. In Notis.

b Emendat. ad Murator. Inſcript. p. 86, 87. poſt Carm. Sepulchral. ut ſupr. Ubi præterea monet vir eruditus, Græcarum Literarum antiquam formam egregie ex hoc monumento cognoſci: quod ideo a ſculptore exprimendum curavit, ad exemplar Pocockianum.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.

Ζωειν, ειναλιη Θετι, Μεμνονα, μηκετ' αφωνον,
Μανθανε, μητρωη λαμπαδι θαλπομενον,
Αιγυπτȣ Λιβυκησιν ὑπ' οφρυσιν, ὡν αποταμνει
Καλλιπυλον Θηβην Ευρος ελαυνομενος.
Τον δε μαχης ακορητον Αχιλλεα μητ' ενι Τρωων
Ευρησεις πεδιῳ, μητ' ενι Θεσσαλιῃ.

Sed de his ſatis: et vereor, ut hactenus in plexendis florum corollis otium nimis longum pertraxerim. Proxime ſequetur, cui nunc omnes operas ac vires intendo, Theocritus. Interea, quaſi promulſidem convivii, Lectoribus meis elegantias haſce vetuſtatis eruditæ propino.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΒΙΒΛΟΙ ΤΡΕΙΣ.

Ἤγουν,

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ, ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΩΝ,

ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

396. Εἰς τελετὴν Διονύσου.

ΗΛΙΘΟΣ ἀστράπτει τελετὴν πολύμορφον Ἰακχοῦ,
Καὶ πληνῶν τρυγόωντα χορὸν καθύπερθεν ἐρώτων.

397. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἐπὶ ῥοπάλῳ ἀνατεθέντι Ἡρακλεῖ.

Ἡρακλέες, Τρηχῖνα πολύῤῥυτον ὅς τε καὶ Οἴτην,
Καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολόης·
Τοῦτό σοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
Χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον.

398. Εἰς βωμὸν ἀνατεθέντα τῇ Ἀθηνᾷ, παρὰ Σελεύκου.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τριτογενὲς, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνιε κούρα
Παλλὰς, ἀπειροτόκου δέσποτι παρθενίης,
Βωμόν τοι κεραοῦχον ἐδείματο τόνδε Σέλευκος,
Φοιβείαν ἰαχὰν φθεγγομένου στόματος.

399. ΡΙΑΝΟΥ.

Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανὶ, ϗ ἰοβόλον Πολύαινος
Τόξον, ϗ κάπρου τούσδε καθᾶψε πόδας,
Καὶ ταύταν γωρυτὸν, ἐπαυχένιον ἢ κυνάγκταν
Θῆκεν ὀρειάρχᾳ δῶρα συαγρεσίης.
Ἀλλ᾽, ὦ Πᾶν σκοπιῆτα, ϗ εἰς ὀπίσω Πολύαινον
Εὔαγρον πέμποις, υἱέα Σιμύλεω.

400. Ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ ποιμένων.

ἌΔΗΛΟΝ.

Γήραϊ δὴ κατὰ τόνδε κεκυφότα φηγινὸν ὄζον,
Οὔρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέταμον.
Πανὶ δέ μιν ξέσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν, ὡραίων ῥύτορι βουκολίων.

401. Ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν
Ἄνθεο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλα.
Ὦ Πὰν, δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἶσα γὰρ αὐτῷ
Καὶ μολπὰν φιλέεις, ϗ δύσερως τελέθεις.

402. ΑΝΤΙ-

402. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ. *

Αὔτη σοι Κυθέρεια.

403. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰαμβικά.

Ἀγκύραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινηΐδα,
Κώπας τε δισσὰς, τὰς ἀπωσικυμάτους,
Καὶ δικτύοις μόλιβδον ἠψιδωμένον,
Κύρτους τε τοὺς φέλλοις ἐπεσφραγισμένους,
Καὶ πῖλον ἀμφίκρηνον ὑδατοστεγῆ,
Λίθον τε ναύταις ἑσπέρας πυροστόκον,
Ἅλος τύραννε, σοὶ, Ποσειδῶν, Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε, λήξας τῆς ἀπ' ἠϊόνων ἄλης.

404. Ἀνάθημα τῷ Ἄρει παρά τινων.

ΘΑΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ. †

Ἀσπίδα μὲν Πρόμαχος, τὰ δὲ δούρατα θῆκεν Ἀκοντεὺς,
Τὸ ξίφος Εὐμήδης, τόξα δὲ ταῦτα Κύδων.

* Extat. Antholog. Steph. p. 425. ad ΕΡΩΤΙΚΑ potius referendum.

† Forte ΘΑΛΛΟΥ, cujus eſt Carm. 484. Eſt & Thalli cujuſdam Carm. Antholog. Steph. p. 192. qui patriam Miletum alloquitur. Eſt & ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣ. Carm. Jenſ. 118.

Ἱππομέδων τὰ χαλινὰ, κόρυν δ' ἀνέθηκε Μελάνθας,
  Κνημῖδας Νίκων, κόντον Ἀριςόμαχος,
Τὸν θώρηκα Φιλῖνος. Ἀεὶ δ' Ἆρες βροτολοιγὲ,
  Σκῦλα φέρειν δοίης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

405. Ἀναθήματα παρὰ Κλυτοσθένους. *

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἀραξίχειρα ταῦτα σοι τὰ τύμπανα,
Καὶ κύμβαλ' ὀξύδουπα, κοιλοχείλεα,
Διδύμους τε λώτους, κεροβόας, ἐφ' οἷς ποτε
Ἐπωλόλυξεν αὐχένα ςροβιλίσας,
Λυσιφλεβῆ τε σάγαριν, ἀμφιθηγέα,
Λεοντόδιφρε, σοι, Ῥέη, Κλυτοσθένης
Ἔθηκε, λυσσητῆρα γηράσας πόδα.

406. Ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρ' Ἁρπαλίωνος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἁρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥιτὺς ὢν, ὁ λινευτὴς,
  Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θηκέ με, τὸν σιβύνην,
Ἐκ πολλοῦ πλείωνος, ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
  Ἔσθενον, εἰς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

* Corybantium cultui valedicentis.

407. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Βουστρόφον ἀκροσίδαρον ἀπειλητῆρα μύωπα,
Καὶ πήραν μέτρου σιτοδόκον σπορίμου,
Γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον ἀρούρης,
Καὶ παλιουροφόρον χεῖρα θέρους, θρίνακα,
Καὶ τρητοὺς ποδεῶνας, ὁ γατόμος ἄνθετο Δηοῖ
Πάρμις, ἀνιήρων παυσάμενος καμάτων.

408. ἘΡΥΚΙΟΥ.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρεσι βουκολέοντες
Ἄρκαδες ἀμφότεροι, τὴν κεραὸν δαμάλην
Πανὶ Φιλωρείτᾳ Κυλληνίῳ αὐ ερύσαντες
Ἔρρηξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
Ἅλω μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν
Εὐρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ.

409. Ἀνάθημα Δηοῖ παρ' Ἡρώνακτος.

ΖΩΝΑ.

Δηοῖ λικμαίῃ καὶ ἐναυλακοφοιτίσιν Ὥραις
Ἡρῶναξ πενιχρὰν ἐξ ὀλιγηροσύνης

Μοῖραν ἀλωρήταις στάχυος, πάνσπερμά τε ταῦτα
Ὄσπρι' ἐπὶ πλακίνου τοῦδ' ἔθετο τρίποδος,
Ἐκ μικρῶν ὀλίγιστα. Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
Κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωφελίῃ.

410. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε
Πᾶνα Φιλοξενίδης, ὁ κλυτὸς αἰγελάτης,
Θύσας αἰγοβάτην πολιὸν τράγον, ἔν τε γάλακτι
Πρωτογόνῳ βωμοὺς τοὺς ἱεροὺς μεθύσας.
Ἀνθ' ὧν ἐν σηκοῖς διδυμάτοκες αἶγες ἔσονται
Γαστέρα, φεύγουσαι πικρὸν ὀδόντα λύκου.

411. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρ' Ἀντιφάνους.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑ.

Λαμπάδα, τὴν κούροις ἱερὴν ἔριν, ὠκὺς ἐνέγκας
Οἷα προμηθείης μνῆμα πυροκλοπίης,
Νίκης κλεῖνον ἄεθλον, ἔτ' ἐκ χερὸς ἔμπυρον, Ἑρμῇ
Θῆκεν ὁμωνυμίῃ παῖς πατρὸς Ἀντιφάνους.

412. Ἀνάθημα τῷ Πανὶ, παρὰ Γέλωνος τοῦ κυνηγοῦ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὑλησκόπῳ με Πανὶ θηρευτὴς Γέλων
Ἔθηκε λόγχην, ἧς ἀπέθρισε χρόνος
Ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, καὶ λίνων πολυστρόφων
Γεραιὰ τεύχη, καὶ πάγας δεραγχέας,
Νευροπλεκεῖς τε κνωδάλων ἐπισφύρους,
Ὠκεῖς ποδιστὰς, καὶ τραχηλοδεσμότας
Κλοιοὺς κυνούχους. Γυῖα γὰρ δαμεὶς χρόνῳ
Ἀπεῖπεν ἤδη τὴν ὀρειγόμον πλάνην.

413. Ἀνάθημα Πανὶ παρὰ Διοτίμου.

ΜΥΡΙΝΟΥ.

Ὑψηλῶν ὀρέων ἔφοροι κεραοὶ χοροπαῖκται
Πᾶνες, βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης,
Εὔαρνον θείητε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον,
Δεξάμενοι λαμπρῆς δῶρα θυηπολίης.

414. Ἀνάθημα Ἀπόλλωνι παρὰ χέρε Δαϊλόχου καὶ Προμένους.

ΠΕΡΣΟΥ.

Τρεῖς ἄφατοι κεράεσσιν ἐπ᾽ αἰθούσαις τοι, Ἄπολλον,
Ἄγκειται κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφων,

Ἃς ἕλον ἐξ ἵππων βριαρῷ χέρε, Δαΐλοχός τε
Καὶ Προμένης, ἀγαθοῦ τέκνα Λεοντιάδου.

415. Ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ.

ΜΟΙΡΟΥΣ τῆς ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ.

Κεῖσαι δὴ χρυσέαν ὑπὸ παστάδα τὰν Ἀφροδίτας,
Βότρυ, Διωνύσου πληθόμενος σταγόνι,
Οὐδ' ἔτι τοι ματὴρ ἐρατὸν περὶ κλῆμα βαλοῦσα
Φύσει ὑπὲρ κρατὸς νεκτάρεον πέταλον.

416. Ἀνάθημα Ἀθηνᾷ.

ΝΙΚΙΟΥ.

Μαννὰς Ἐνυαλίου πολεμαδόκε, θοῦρε κράνεια,
Τίς νύ σε θῆκε θεᾷ δῶρον ἐγερσιμάχᾳ;
Μήνιος. Ἦ γὰρ τὸν, παλάμας ἄπο ῥίμφα θόρουσα,
Ἐν προμάχοις ἔρυσας δήϊον ἀμπεδίον.

417. Εἰς τὸ αὐτὸ.

ΑΝΥΤΗΣ.

Ἕσταθι τῇδε, κράνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν,
Χάλκεον ἀμφ' ὄνυχα, στάζε φόνον δηΐων.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀνὰ μαρμαρέον δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθανᾶς
Ἄγγελλ' ἀνορέαν Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

418. Ἀνάθημα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμα τοι οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγνου,
Ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θοῦρος ἀνήρ, ἔθετο,
Γοργόνα τὰν λιθόεργον ὁμοῦ καὶ τρίπλοα γυῖα
Γραψάμενος. Δήεις; τοῦτο δ' ἔοικε λέγειν·
Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδῃς με,
Ἢ φεῦγε τριοσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσίν.

419. Ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι παρ' Ἐπιξένου.

ΝΙΚΙΟΥ.

Μέλλον ἄρα στυγερὰν κᾀγώ ποτε δῆριν Ἄρηϊ
Ἐκπρολιποῦσα χορῶν παρθενίων ἀίειν,
Ἀρτέμιδος παρὰ ναὸν, Ἐπίξενος ἔνθα μ' ἔθηκεν,
Λευκὸν ἐπεὶ κείνου γῆρας ἔτειρε μέλη.

420. Ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννὰ,
Ἄνθεμα Λατῴα δήϊον Ἀρτέμιδι.

Πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μέτα χερσὶν
  Μαρνάμενος χρυσέαν σὰν ἐκόνισα γένυν.

421. Ἀνάθημα.

ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἔντεα Βρέττιοι ἄνδρες ἀπ' αἰνομόρων βάλον ὤμων,
  Θεινόμενοι Λοκρῶν χερσὶν ὑπ' ὠκυμάχων.
Ὧν ἀρετὰν ὑμνεῦντα θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται,
  Οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχεας οὓς ἔλιπον.

422. Ἀνάθημα τῇ Ἥρᾳ, παρ' Ἀλκιβίης.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
  Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

423. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διονύσῳ τε φέρουσι
  Κίσσον καὶ σταφύλην, πίονα καὶ χίμαρον.

424. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παρὰ Φειδόλα ἀνάθημα τῷ Διΐ.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
  Ἄγκειται Κρονίδᾳ μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

425. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ δύσηρις
Εἷμα τόδε, ξύνη δ᾽ ἀμφοτέρων φιλίη.

426. Τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυκράτους.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ᾽ ὑποδεξάμενος.

427. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ᾽ ἱδρύσατο, νῦν δὲ δ᾽ ἐκείνου
Ἔκγονοι ἐστήσανθ᾽· οἷς χάριν ἀντιδίδου.

428. Ἄλλο.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε Λυκαίου
Υἱὸς, ἐποίησεν δ᾽ ἔργον Ἀναξαγόρας.

429. Ἄλλο.

Παιδὶ Φιλοστεφάνου Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
Μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

430. Ἄλλο.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
Ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

431. Ἄλλο.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἄγλαον ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἄρχος Ἐχεκρατίδας.

432. Ἄλλο.

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
Ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κλείοντι καθέσσατο. Τὸν δ' ἐθέλοντα
Ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

433. Ἄλλο.

Στρόμβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λυκόκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδάμειαν πολυγαθέα, τῇσιν ἀγαστὴν
Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

434. Ἄλλο.

434. Ἄλλο.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἀνεθήκατο, πρῶτος
Ὃς πλεῖον μούσης εἶχε κλέος τραγικῆς.

435. 436. 437. 438. 439. *

440. ΤΥΜΝΕΩ.

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίου βαρὺν αὐλὸν
Τόνδ' ἐς Ἀθηναίης ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,
Τυρσηνὸν μελέδαμα, δι' οὗ πόκα πολλ' ἐβόησεν
Ὡνὴρ εἰρήνης σύμβολα καὶ πολέμου.

441. ΑΝΥΤΗΣ.

Βουχανδὴς ὁ λέβης, ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπίδα υἱὸς
Κλεύβοτος, ἁ πάτρα δ' εὐρύχορος Τεγέα,
Τ' Ἀθανᾷ δὲ τὸ δῶρον. Ἀριστοτέλης δ' ἐποίησεν
Κλειτόριος, γενέτᾳ ταὐτὸ λαχὼν ὄνομα.

442. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαῒ σάλπιγξ
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον,

* Extant inter Callimachea.

Ἄγκειμαι,

Ἄγκειμαι, Φερένικε, τεὸν Τελτώνιδι κούρα
 Δῶρον, ἐελδρύχων παυσιμελῆ κελάδων.

443. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄνθεμα σοι Μελέαγρος, ἑὸν συμπαίστορα, λύχνον,
 Κύπρι φίλη, μύστην σῶν θέτο παννυχίδων.

444. ΦΑΛΑΙΚΟΥ. *

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα,
 Καὶ σκύλος ἀμφίδορον, στικτὸν, ἀχαιΐνεον,
Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων,
 Καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα,
Καὶ κούφοιο βαρὺν τυπάνου βρόμον, ἠδὲ φορηθὲν
 Πολλάκι μιτροδέτου λίκνον ὑπερθε κόμης,
Εὐάνθης Βάκχῳ, τὴν ἔντρομον ἀνίκα θύρσοις
 Ἄτρομον εἰς προπόσεις χεῖρα μεθηρμόσατο.

445. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εὐβοτρύων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
 Τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,

* Conf. Car. 405. ſup. & 447. & 483. inf.

Πολλάκις

Πολλάκις ἐξερύσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν ὀδόντων
Δένδρεα, καὶ νομίους τρεψάμενον σκύλακας,
Αντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικότα χαίτας,
Ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος,
Χαλκῷ Ζηνόφιλος κατενήρατο, καὶ παρὰ φηγῷ
Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας. †

446. Τῷ Πανί.

ΘΥΗΛΛΟΥ.

Αἱ πτελεαὶ τῷ Πανὶ καὶ αἱ τανυήκεες αὗται
Ἰτέαι, ἡ δ᾽ ἱερὰ κ᾽ ἀμφιλαφὴς πλάτανος,
Καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
Ἄγκειται δίψης φάρμακ᾽ ἀλεξίκακα.

† Scite profecto notavit Cl. D. Rhunkenius, Epiſt. Crit. 1. pag. 44. Lugd. Bat. 1749. Paulum Silentiarium, quicquid fere egregii habet, ab antiquioribus Epigrammatum Scriptoribus, vel ſervatis adhuc, vel deperditis, hauſiſſe.—Adeo ut peropportuna Viri fraus nonnunquam nobis in lucrum fæliciſſime ceſſerit. At nec præterea Silentiario defuiſſe videtur ingenium, quod meliori ſæculo dignum, quamplurimis in locis, inter Imperii ruituri Lautitias & Fucum, facile perſpicere poſſis. Qualiſcunque vero fuerit ille poeta, certe non dignus eſt laude quam tulit ab Iſ. Caſaubono. "P. Silentiarius inter Græcos epigrammatarios, meo judicio, "cenſendus in primis." Lect. Theocrit. c. 1. pag. 239. Edit. Theocr. 1604.

447. ΡΙΑΝΟΥ.

Ἀρχυλὶς ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας
Πολλάκι τὰς ἱερὰς χευαμένη πλοκάμους,
Γαλλαίω Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
Τάσδε θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ᾽ ἀνέπαυσε πόδα.

448. †

449. Τῷ Ἡρακλεῖ παρ᾽ Ἀρχεστράτου.
ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ᾽, Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὅπλον·
Ὄφρα παρὰ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα
Γηραλέα τελέθοιμι χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων·
Ἀρκείτω στυγερὰ δῆρις Ενυαλίου.

450. ΑΡΧΙΟΥ.

Ταῦτα σαγηναίοιο λίνου δειλαῖα Πριήπῳ
Λείψανα καὶ κυρτοὺς Φίντυλος ἐκρέμασεν,

† Extat inter Theocritea.

Καὶ

Καὶ γαμψὸν χαίταισιν ὑφ' ἱππείοισι πεδηθὲν
 Ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην,
Καὶ δόνακα τριτάνυστον, ἀβάπτιστόν τε καθ' ὕδωρ
 Φελλὸν, ἁλικρυφίων σῆμ' ἀναδόντα βόλων.
Οὐ γὰρ ἔτι στείβει ποσὶ χοιράδας, οὐδ' ἐπιαύει
 Ἠϊόσιν, μογερῷ γήραϊ τειρόμενος.

451. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Πρίηπ' αἰγιαλῖτα, φυκόγειτον,
Δαμοίτας ἁλιεὺς ὁ βυσσομέτρης,
Τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγεῖον,
Ἡ βδέλλα σπιλάδων, ὁ ποντοθήρης,
Σοὶ τὰ δίκτυα τἀμφίβληστρα ταῦτα,
Δαίμων, εἵσατο, τοῖς ἔθαλπε γῆρας.

452. Τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Πελλαναίου. ΑΡΧΙΟΥ.

Τρωάδι Πελλαναῖος ἀνηέρτησεν Ἀθανᾷ
 Αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίου,
Ὧι ποτε καὶ θυμέλῃσι καὶ ἐν πολέμοισιν ἔμελψε
 Πρόσθε, τὸ μὲν σπονδᾶς σῆμα, τὸ δ' εὐνομίης.

453. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ ϛρατὸν ὤλεσε Μήδων,
Παυσανίας Φοίβῳ μνῆμ' ἀνέθηκα τόδε.

454. Ἀνάθημα,
ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰνοδίη, σοὶ τόνδε φίλης ἀνεθήκατο κόρσης
Πῖλον, ὁδοιπορίης σύμβολον, Ἀντίφιλος.
Ἦσθα γὰρ εὐχωλῇσι κατήκοος, ἔν τε κελεύθοις
Ἵλαος. Οὐ πολλὴ δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὁσίη.
Μὴ δέ τις ἡμετέρου μάρψῃ χερὶ μαργὸς ὁδίτης
Ἀνθέματος. Συλᾶν ἀσφαλὲς οὐδ' ὀλίγα.

455. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἐκ τόκου, Εἰλείθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα
Ἀμβροσίη κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν,
Δέσμα κόμας καὶ πέπλον, ἐν ᾧ δεκάτῳ ἐπὶ μηνὶ
Δισσὸν ἀπὸ ζώνης κῦμ' ἐλόχευσε τέκνων.

456. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σάνδαλα, καὶ μίτρην περικαλλέα, τόν τε μυρόπνουν
Βόστρυχον ὡραίων οὖλον ἀπὸ πλοκάμων,

Καὶ

Καὶ ζώνην καὶ λεπτὸν ὑπένδυμα τοῦτο χιτῶνος,
Καὶ τὰ περὶ στέρνοις ἄγλαα μαστόδετα,
Ἀμβρότου εὐώδινος, ἐπεὶ φύγε νήδυος ὄγκον,
Εὐανθεῖ νηῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος.

457. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ευθύστανον ζώνην τοι ὁμοῦ, καὶ τόνδε κύπασσιν,
Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν,
Ἐκ τόκου, ὦ Λητῷα, βαρυνομένης ὅτι νηδὺν
Ζῶον ἀπ' ὠδίνων λύσαο τῆσδε βρέφος.

458. ΛΑΚΩΝΟΣ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἡ γρηΰς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου
Ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
Τό μιν διεσκήριπτε, τὴν τετρωμένην.
Οἶκτος δὲ νύμφας εἷλεν, αἳ 'ν πυρηνόμου
Αἴτνης παρωρείῃσι Συμαίθου πατρὸς
Ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.
Καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀδρανὲς σκέλος

Θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς.

Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον. Αἱ δ' ἐπήνεσαν

Πέμπειν μιν ἀστήρικτον, ἠθεῖσαι δόσει.

459. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχου, αἵ τε χαράκται
　Ῥῖναι, καὶ κάλων οἱ μολίβῳ βαρέες,
Στάθμαι, καὶ μιλτεῖα, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλῆγες
　Σφυραὶ, καὶ μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες,
Αἵ τ' ἀρίδες, ξυστήρ τε, καὶ ἐστελεωμένος οὗτος
　Ἐμβριθὴς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς,
Τρύπανα τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκήεντα τέρετρα,
　Καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ πίσυρες τορέες,
Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον. Ἃ δὴ χαριέργῳ Ἀθανᾷ
　Ἀνὴρ ἐκ τέχνας ἄνθετο παυόμενος.

460. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα Βίτιννα
　Εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον·
Τὸν δὲ φιλοπέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς,
　Βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον·

Ῥιπίδα

Ῥιπίδα τ' Ἀντίκλεια· καλύπτειράν τε προσώπου,
Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον,
Ἁ καλὰ Ἡράκλεια· τὸν εὐσπειρῆ τε δράκοντα
Χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων,
Πατρὸς Ἀριστοτέλους συνομώνυμος· αἱ συνομήθεις
Ἅλικες οὐρανίῃ δῶρα Κυθηριάδι.

461. Εἰς τὸ αὐτό.

ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίττινα, πολύπλεκτον δὲ Φιλαινὶς
Πορφυρέον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.
Ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσα νόημα
Ῥιπίδα τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν.
Λεπτὸν δ' Ἡράκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου
Τευχθὲν ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσιν.
Ἡ δὲ καλὸν σπείρημα περισφυρίοιο δράκοντος
Οὔνομ' Ἀριστοτέλεω πατρὸς ἐνεικαμένα.
Ἅλικες ἄγλαα δῶρα, γαμοστόλε σοὶ τάδε, Κύπρι,
Ὤπασαν, αἱ γυάλων Ναυκράτιδος ναέται.

462. Ἀνά-

462. Ἀνάθημα τῇ αὐτῇ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βιθυνὶς Κιθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
Μορφᾶς εἴδωλον λύγδινον εὐξαμένα.
Ἀλλὰ συ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζου,
Ὡς ἔθος, ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνῃ.

463. Ἀνάθημα τῇ αὐτῇ, παρὰ Νικιάδος.

ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Πεντηκονταέτις καὶ ἐπὶ πλέον ἡ φιλέραστος
Νικιὰς, εἰς σηκὸν Κύπριδος ἐκρέμασεν
Σάνδαλα, καὶ χαίτης ἀνελίγματα, τόν τε διαυγῆ
Χαλκὸν, ἀκριβείης οὐκ ἀπολειπόμενον,
Καὶ ζώνην πολύτιμον, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἀνδρὸς,
Ἀλλ' ἐσορῇ πάσην Κύπριδος ὀπτασίην.

464. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τὸν ἀργυροῦν ἔρωτα καὶ περίσφυρον
Πέζαν, τὸ πορφυροῦν τε Λεσβίδος κόμης
Ἕλιγμα, καὶ μελοῦχον ὑαλοχρόα,

Τὸ

Τὸ χαλκέον τ' ἔσοπτρον, ἠδὲ τὸν πλατὺν,
Χαιτῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα,
Ὧν ἤθελεν τυχοῦσα, γνησία Κύπρι,
Ἐν σαῖς τίθησι Καλλικράτεια παστάσι.

465. Ἀνάθημα.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὔχεο τοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
Λητοΐδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
Ὥσπερ ἀπὸ ξείνων τε καὶ οἳ ναίουσι Κόρινθον,
Αἶνον ἔχεις χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.

466. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδες, ἤραο ταύρους
Καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι τρίποδα.
Τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν,
Ἐνδόξου νίκας ἄγλαον ἅρμ' ἐπέβης.

467. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι

Ἐξ

Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάτων.

468. Τῇ Λητοῖ, παρὰ ναυτῶν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῦτ' ἀποδυσαμένων Μήδων ναῦται Διοδώρου
Ὅπλ' ἀνέθεντο Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

469. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῶσος καὶ Σωσὼ σωτήρια τήνδ' ἀνέθηκαν,
Σῶσος μὲν σωθεὶς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

470. Ἀνάθημα ἐπὶ Γάλλῳ λάτριδι τῆς Κυβέλης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
Γάλλος, ἐρημαίην ἦλθεν ὑπὸ σπιλάδα,
Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
Βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.
Αὐτὰρ ὁ πεπταμένον μέγα τύμπανον ἔσχε, τὸ χειρὶ
Ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.

Οὐδ'

Οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν νόμον ὑλονόμος θὴρ
Μεῖναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
Δείσας ἡμιγυναίκα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε Ῥείᾳ
Ἔνδυτα, καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

471. Εἰς τοῦτο.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σάρδις Πισινόεντος ἀπὸ Φρυγὸς ἤθελ' ἱκέσθαι
Ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι κόμην
Ἁγνὸς Ἄτυς, Κυβέλης θαλαμηπόλος, ἄγρια δ' αὐτοῦ
Ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης
Ἑσπέριον στείχοντος ἀνὰ κνέφας. Εἰς δὲ καταντὲς
Ἄντρον ἔδυ, νεύσας βαιὸν ἀπώθεν ὁδοῦ.
Τοῦ δ' λέων ὤρουσε κατὰ στίβον, ἀνδράσι δεῖμα
Θαρσαλέοις, Γάλλῳ δ' οὐδ' ὀνομαστὸν ἄχος.
Ὃς τότ' ἄναυδος ἔμεινε δέους ὕπο, καί τινος αὔρῃ
Δαίμονος εἰς τὸν ἑὸν τύμπανον ἧκε χέρας.
Οὗ βαρὺ μυκήσαντος ὁ θαρσαλεώτερος ἄλλων
Τετραπόδων ἐλάφων ἔδραμων ὀξύτερος,
Τὸν βαρὺν οὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον. Ἐκ δὲ βοήσας
Μητέρα Σαγγαρίου χείλεσι πὰρ ποταμοῦ,

Ἰρήν σοι θαλάμην, ζωάγρια, καὶ λαλάγημα
  Τοῦτο, τὸ θῆρε φυγῆς αἴτιον, ἀντίθεμαι.

472. ΘΕΩΡΙΔΑ.

Εἰς σκολοπένδραν.

Μυριόπουν σκολόπενδραν ὑπ' ὠρίωνι κυκηθεὶς
  Πόντος Ιαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους.
Ἧς τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ πελάγευς μέγα πλεῦρον ἀνῆψαν
  Δαίμοσι βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

473. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτὸ.

Λέψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρας
  Τοῦτο, κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἠιόνος,
Διστάκι τετρόργυιον, ὑπαιπεφορυγμένον ἀφρῷ,
  Πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμῶναξ ἐκίχανεν, ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ
  Εἷλκε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.
Εὑρὼν δ' ἤρτησε Παλαίμονι παιδὶ καὶ Ἰνοῖ,
  Δαίμοσιν εἰναλίοις, δοὺς τέρας εἰνάλιον.

474. ΘΕΩΡΙΔΑ.

Ἐπὶ κοχλίᾳ θαλασσίῳ.

Εἰνάλιε λαβύρινθε, τύ μοι λέγε, τίς σ᾽ ἀνέθηκεν
 Ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος;
Παίγνιον ἀντριάσιν Διονύσιος ἄνθετο Νύμφαις
 (Δῶρον δ᾽ ἐξ ἱερᾶς εἰμὶ Πελωριάδος·)
Υἱὸς Πρωτάρχȣ, σκόλιος δ᾽ ἐξέπλυσε πόρθμος,
 Ὄφρ᾽ ἔην λιπαρῶν παίγνιον ἀντριάδων.

475. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἡρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκριτον αἵ τε νέμεσθε
 Αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
Τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
 Δράγματα, καὶ χλωρȣ̀ς ἐκ καλάμης στεφάνȣς,
Ὡς ἀπὸ λικμητȣ̃ δεκατεύεται. Ἀλλὰ καὶ ȣ̔́τως,
 Ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

476. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τȣ̃το τὸ τȣ̃ Κλείτωνος ἐπαύλιον, ἥ τ᾽ ὀλιγώλαξ
 Σπείρεσθαι, λιτὸς δ᾽ ὁ σχεδὸν ἀμπελέων,

Τοῦτό τε ῥωπεύειν ὀλιγόξυλον. Ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
  Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

477. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἀργυρέον σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ,
  Πρόκλε, νεόσμηκτον δουρατίην κάλαμον,
Εὖ μὲν ἐϋχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσι,
  Εὖ δὲ ταχυνομένην εὔροον εἰς σελίδα,
Πέμπει Κριναγόρης ὀλίγην δόσιν· ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
  Πλείονος ἀρτιδαῆ σύμπονον εὐμαθίῃ.

478. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰέτου ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὀξὺ, σιδήρῳ
  Γλυφθὲν, καὶ βαπτῇ πορφυρέον κυάνῳ,
Ἤν τι λάθῃ μίμνον μεταδόρπιον ἐγγὺς ὀδόντων,
  Κινῆσαι πρηεῖ κέντρῳ ἐπιστάμενον,
Βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενὸς, οἷα δὲ λιτὰς
  Δῶρ' ἂν ὀπάσσον σοι, Λεύκιε, Κριναγόρης.

479. ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἀκρίτᾳ Φοίβῳ, Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
  Κράσπεδον αἰγιάλοις γειτονέον συνέχει,

Δᾶμις ὁ κυρτευτὴς ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων
Φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυῆ σκόλοπι
Θῆκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραιὸς
Εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν ἀΐδην.

480. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλου, λινόπεπλε,
* Δαῖμον, ἐπ' εὐϊέρους θῆθι θυηπολίας.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται,
Καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων,
Καὶ νάστρα ψαφαρὴ κεγχρειτίσιν ἰσχάσιν ἀμφὶ,
Καὶ σταφυλὴ γραιὴ, χὼ μελίπνους λιβανὸς.
Εἰ δ', ὡς ἐκ πελάγους ἐῤῥύσαο Δᾶμιν, ἄνασσα,
Κῆκ πενίης, θύσει χρυσόκερων κεμάδα.

481. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, εὐσχίστοιο τε ῥοιῆς
Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μύελοι ἐκ στροβίλων,
Καὶ δειλαὶ δακρυοῦσαι ἀμυγδαλαὶ, ἥ τε μελισσῶν
Ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες,

* Sc. Iſis.

Καὶ

Καὶ πολιμοὶ γέλγιθες, ἰδ' ὑετοκυκάδες ὄχναι,
 Δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια,
Πανὶ φιλοσκήπωνι, καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ,
 Ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

482. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Γομφιόδουπα χάλινα, καὶ ἀμφίτρητον ἀπείρκταν
 Κημὸν, καὶ γενύων σφίγκτορ' ἐΰῤῥαφέα,
Τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀποῤῥύτοιο διωγμοῦ,
 Μάστιγα, σκαιοῦ δῆγμά τ' ἐπιψελίου,
Κέντρα δ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος,
 Καὶ πρισὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηροδέτου,
† Διπλοῖς ἠϊόνων ὠρύγμασιν, Ἴσθμιε, τερφθεὶς,
 Δῶρα, Πόσειδον, ἔχεις ταῦτα παρὰ Στρατίου.

483. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Γάλλος ὁ χαιτήεις, ὁ νεητόμος, ὡ 'πὸ Τυμώλου
 Λύδιος ὀρχηστὴς μάκρ' ὀλολυζόμενος
Τᾷ παρὰ Σαγγαρίῳ τάδε ματέρι, τύμπανα ταῦτα
 Θήκατο, καὶ μάστιν τὰν πολυαστράγαλον,

† Saronici & Criſſæi.

Ταῦτα

Ταῦτά τ᾽ ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
Βόστρυχον, ἐκ λύσσας ἄρτ᾽ ἀναπαυόμενος.

484. ΘΑΛΛΟΥ.

Ἑσπερίοις μέγα χάρμα καὶ ἠῴοις περάτεσσι,
* Καῖσαρ, ἀνικάτων ἔκγονε Ρωμυλιδῶν,
Αἰθερίην γένεσίν σεο μέλπομεν, ἀμφὶ δὲ βωμοὺς
Γηθοσύνους λοιβὰς σπένδομεν ἀθανάτοις.
Ἀλλά συ παππῴοις ἐπὶ βήμασιν ἴχνος ἐρείδων
Εὐχομένοις ἡμῖν πουλὺ μόλοις ἐπ᾽ ἔτος.

485. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ. †

Ἔνδυτα καὶ πλοκάμους τούτους θέτο Γάλλος ὀρείῃ
Μητρὶ θεῶν, τοίης εἵνεκα συντυχίης.
Μούνῳ οἱ στείχοντι λέων ἄντασε καθ᾽ ὕλαν
Αργαλέος, ζωᾶς δ᾽ ἆθλον ἀπεκρέματο.
Ἀλλὰ θεὴ Γάλλῳ μὲν ἐπὶ φρενὸς ἧκεν ἀράξαι
Τύμπανον, ὠμηστὰν δ᾽ ἔτραπε φυζαλέον,
Φθόγγον ὑποδδείσαντα πελώριον, εἵνεκα τοῦδε
Πλοχμοὶ συρικτᾶν κεῖνται ἐπ᾽ ἀκρεμόνων.

* Forte Germanicus. † Conf. Car. 470. 471. ſup.

486. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Σώφρων οὐ πεδίου πολυαύλακος εἰμ' ὁ γεραιὸς,
Οὐδὲ πολυγλεύκου γειομόρος βότρυος.
Ἀλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσω
Χερσόν, καὶ βαιοῦ πίδακα ῥωγὸς ἔχω.
Ἐστὶ μὲν ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
Πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

487. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν, γλυκερὸν θέρος ἀμφινομαίων,
Γηραιὸς Κλείτων σπεῖσε μελισσοπόνος,
Ἀμβροσίων ἔαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
Δῶρον ἀποιμάντου τηλοπέτευς ἀγέλης.
Θείης δ' ἐσμοτόκον τόκον ἄπλετον, ἐκ δὲ μελιχροῦ
Νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

488. ΚΡΙΝΑΓΟΡΑ.

Ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνὶ, καὶ ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι.
Τοῖσι γὰρ οὑμὸς ὅμαιμος ἔτ' ἄχνοος ἤυξατο θήσειν
Τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἔαρ.

Δαίμονες,

Δαίμονες, ἀλλὰ δέχοισθε, ϗ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰȣλων
 Ἔυκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

489. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥρη Εἰλειθυιῶν μήτηρ, κȣρηγὲ, τελείη,
 Καὶ Ζεῦ γινομένοις ξυνὸς ἅπασι πατὴρ,
Ὠδῖνας νεύσαιτ' Ἀντωνίῃ ἱλαοὶ ἐλθεῖν
 Πρηείας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης.
Ὄφρα γεγηθήσειε πόσις μητήρ θ' ἑκυρά τε.
 Ἡ νήδυς οἴκων αἷμα φέρει μεγάλων.

490. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Καρπαθίην ὅτε νυκτὸς ἅλα ϛρέψαντος ἀήτȣ
 Λαίλαπι βορραίῃ κλασθὲν ἐσεῖδε κέρας,
Εὔξατο, κῆρα φυγὼν, Βοιώτιε, σοί με, Κάβειρȣ
 Δέσποτα, χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίης,
Ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις,
 Διογένης. Ἀλέκοις δ' ἀνέρι ϗ πενίην. *

* Ut naufragium ſcil. arcuiſti.

491. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε, μεθυσφαλὲς αὐτίκα δῶρον
Κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος.
Βακχιὰς ὑγρόφθογγε, συνέστιε δαιτὸς ἐίσης,
Στειναύχην ψήφου συμβολικῆς θύγατερ,
Θνητοῖς αὐτοδίδακτε διηκόνε, μύστι φιλούντων
Ἡδίστη, δείπνων ὅπλον ἑτοιμότατον.
Εἴης ἐκ Μάρκου γέρας ἄγλαον, ὅς σε, φίλοινε,
Ἤνεσεν ἀρχαίην σύμπλανον ἀνθέμενος.

492. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης, ὦ δέσποινα, φημὶ δὲ πολλῶν
Πλοῦτον ὑπερκύπτειν, ἔσσεν ἀπὸ κραδίης.
Ἀλλὰ δέχευ χλιαροῖο βαθυῤῥαίνοιο τάπητος
Ἔνδυτον, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰβόμενον,
Εἴριά τε ῥοδόεντα, καὶ εἰς κυανότριχα χαίτην
Νάρδον ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλου.
Ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
Χεῖρας, ὁ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ πλοκάμους.

493. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον,
Φοῖβε, τὸν Ἰονίῳ λουόμενον πελάγει,
Δέξαι πλωτήρων μάζης χεροφυρέα δαῖτα,
Καὶ σπονδὴν ὀλίγῃ κιρναμένην κύλικι,
Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας, ἐκ βιοφειδοῦς
Στύππης ἡμιμεθεῖ πινόμενον στόματι.
Ἀνθ' ὧν ἱλήκοις, ἐπὶ θ' ἱστία πέμψον ἀήτην
Οὔριον Ἀκτιακοὺς σύνδρομον εἰς λιμένας.

494. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες, αἳ τόσον ὕδωρ
Λείβουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ * πρεόνος,
Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιὴ,
Τὴν ὑπὸ Κριοσαίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης,
Ἱερὰ δ' ἀγρεύτῃσι γερανδρύου ἀρκεύθοιο
Πρέμνα, λιθηλογέες θ' Ἑρμέω ἱδρύσιες,
Αὐταί θ' ἱλήκοιτε, καὶ εὐθήροιο δέχοισθε
Σωσάνδρου ταχινῆς σκῦλ' ἐλαφοσσοΐης.

* Vox inuſitat. πρέων, πρεόνος. Kuſteri Suid. T. 3. 217.

495. ΔΗΜΑΓΕΤΟΥ.

Ἄρτεμι, τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας ὀϊστοὺς,
Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπε κόμης
Ἀρσινόη, θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίου
Παρθένος, ἱμερτοῦ κειραμένη πλοκάμου.

496. ΡΙΑΝΟΥ.

Παῖς Ἀσκληπιάδεω καλῷ καλὸν εἵσατο Φοίβῳ
Γόργος ἀφ' ἱμερτᾶς τοῦτο γέρας κεφαλᾶς.
Φοῖβε, σὺ δ' ἵλαος, Δελφίνιε, κοῦρον ἀέξοις
Εὔμοιρον λευκὴν ἄχρις ἐφ' ἡλικίην.

497. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
Ἀντὶ δὲ τῆς πλοκαμῖδος, Ἑκηβόλε, κάλλος ἐπείη,
Ὥσπερ γῆθεν ἀεὶ κίσσος ἀεξόμενος.

498. ΑΔΗΛΟΝ.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τήν τ' ἐρατεινὴν
Σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥυτόρα κεκρύφαλον,

Τάς

Τάς τε κέρως λίμνας τε κόρας †, κόρα ὡς ἐπεικὲς,
    Ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ᾽, Ἀρτέμιδι
Λητῴα. Σὺ δὲ παιδὸς ὕπερ χέρα Τιμαρετείας
    Θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.

499. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δίνδυμα καὶ Φρυγίης περικαέος ἀμφιπολεῦσαι
    Πρῶνας, τὴν μικρὴν, μῆτερ, Ἀριςοδίκην,
Κούρην Σειλήνης, παμποτνία, κείς ὑμέναιον,
    Κείς γάμον ἄβρύναις, πείρατα κουροσύνας,
Ἀνθ᾽ ὧν σοι καὶ πολλὰ προνήϊα καὶ παρὰ βωμῷ,
    Παρθενικὴν ἐτίναξ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

500. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι᾽ εὐξάντου τριχὸς ἄμνου,
    Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
Καὶ δίβολον περόναν, καὶ ςλεγγίδα, καὶ τὸ τανυσθὲν
    Τόξον, καὶ τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα,
Καὶ ῥίζας, καὶ σφαῖραν ἀειβόλον. Ἀλλά συ δέξαι
    Δῶρα Φιλευτάκτου, δαῖμον, ἐφημοσύνας. *

† Sc. fiſtulas ex arundinibus partim factas, lacubus natis.

* A Ludi gymnaſtici Magiſtro, dedicantur inſtrumenta Diſciplinæ gymnaſticæ.

501. ΑΔΗΛΟΝ.

Λάθρῃ κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον εἰς Ἀγαμήδους
Κόλπους, τὴν φαιὴν εἰργάσατο χλανίδα,
Αὐτὴ Κύπρις ἔριθος· εὔκλωστον δ' ἡ γυναικῶν
Νῆμα καὶ ἠλακάτην ἀργὸς ἔχει τάλαρος.

502. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αἱ Λυκομήδους παῖδες Ἀθηνὼ καὶ Μελίτεια
Καὶ Φιντὼ, Γληνίς θ' αἱ φιλοεργόταται,
Ἔργων ἐκ δεκάτας ποτιθύμια τόν τε πρόσεργον
Ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κριναμέναν
Κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπήιδα, καὶ τὰ τροχαῖα
Πανία, καὶ ῥίσκους τούσδε περιῤῥογέας,
Καὶ σπάθας ἐμβριθεῖς, ὀλιγάργυρα γ', ὡς δ' ἡ πενιχραὶ
Ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

503. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἱ Φιλολύνθεω
Καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες,

Ἁ μὲν

Ἁ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον,
  Ἁ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
Ἁ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν
  Κερκίδα, τὰν λεχέων Πηνελόπης φύλακα,
Δῶρον Ἀθηναίῃ πανάπιδι, τῷδ' ἐνὶ νηῷ
  Θῆκαν, Ἀθηναίας παυόμεναι καμάτων.

504. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Τὴν μαλακὴν Παφίης Στατύλλιον, ἀνδρόγυνον δρῦν,
  Ἕλκειν εἰς Ἀΐδην ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος,
Τα'κ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
  Καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους,
Φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν, *
  Καὶ τὰν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων,
Αὐλοὺς θ' ἡδὺ πνέοντας ἑταιρείοις ἐνὶ κώμοις,
  Δῶρα Πριηπείων θῆκεν ἐπὶ προθύρων.

505. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυ κόλον κέρας οὐμβρακιώτης
  Βουμολγὸς ταύρου κλάσεν ἀλιμαγέλου,

* —— Pulchra in pedibus Sycionia rident. Lucret. 4. 1119.

Ὁππότε

Ὁππότε μιν κνημοὺς τε κάτα λασίους τε χαράδρους,
Ἐξ ὀρέων ποταμοῦ φράσσατ' ἐπ' αἰόνι,
Ψυχόμενον χαλάς τε καὶ ἴξυας. Αὖταρ ὁ βούτεω
Ἀντίος ἐκποτέων ἴεθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
Γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρας. Ἐκ δέ μιν αὔτας
Ἀχράδος εὐμύκῳ θῆκε παρὰ κλισίᾳ.

506. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τίς με Διονύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
Τίς με τὸν * Ἀδριανοῦ νέκταρος οἰνοδόχον
Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου;
Ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων
Ἀμφοτέρους ἤσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

507. ΑΔΑΙΟΥ.

Τὰν ὄϊν, ὦ Δάματερ ἐπόγμιε, τάν τ' ἀκέρωτον
Μόσχον, καὶ τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοίδα,
Σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾇ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,

* Sc. Agri Campani.

Ἱρεύει,

Ἱρεύει, πολύσωρε. Σὺ δ' εἰς Κρίθωνος ἄρουραν
Πᾶν ἔτος εὔκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

508. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Χάλκεον ἀργυρέῳ με πανείκελον Ἰνδικὸν ἔργον
Ὄλπην, ἡδίστου ξείνιον εἰς ἑτάρου,
Ἦμαρ ἐπεὶ τόδε σεῖο γενέθλιον, ἠὲ Σίμωνος,
Πέμπει γηθομένῃ σοὶ φρενὶ Κριναγόρης.

509. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
Σινόμενον *, κλαγγάν τ' οὔτι τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρὴς ἐπινύκτια μῆλα νομεύων
Πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

510. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἅδε
Δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι.
Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ
Ὄμφαλον, ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ἇς ἔκιχον,

* Sc. Leonem.

Ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστέϊ, ὅς μ' ἀνέθηκεν.
Ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

511. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἥρα τιμήεσσα, Λακίνιον ἣ τὸ θυῶδες
Πολλάκις οὐρανόθεν νισσομένα καθορῇς,
Δέξαι βύσσινον εἷμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυῆς
Νοσσίδος ὕφανεν Θευφίλη ἁ Κλεόχας.

512. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἄρτεμιν Ἀγελόχεια,
Ἔτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις,
Ἕσσατο Δαμαρέτου θυγάτηρ. Ἐφάνη γάρ οἱ αὐτὰ
Ἱστοῦ παρὰ κρόκαισιν ὡς αὐγὰ πυρός.

513. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Φωσφόρος ὦ σώτειρ' ἐπὶ Πόλλιδος ἵσταθι κλῆρον,
Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐὸν ἀνδρὶ δίδου
Αὐτῷ καὶ γενεῇ τε πόρ' εὔμαρες. Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς εὐθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

Ἄλσος δ᾽, Ἄρτεμι, τοῦτο κάτα χαρίτεσσι θεοῦσαις
Εἴη ἐπ᾽ ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.

514. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Τοῦτό σοι, Ἄρτεμι δῖα, Κλεώνυμος εἷσατ᾽ ἄγαλμα,
Πότνα, σὺ δ᾽ εὔθηρον τοῦδ᾽ ὕπερ ἴσχε βίον,
Ἥ γε κατ᾽ εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαίνεις
Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκλονέουσα κυσίν.

515. Ὡς ΣΑΠΦΟΥΣ.

Παιδὴ ἄφωνος ἐοῦσα γέ τοι ᾽ννέπω, ἄν τις ἔρηται,
† Φωνὰν ἀκοιμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριςὼ
Ἑρμοκλύτοιο, κάτω ὃς παρὰ νῦν ἀΐδᾳ,
Σὸς πρόπολος, δέσποινα γυναίκων. Ἇι σὺ χαρεῖσα
Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

516. ΝΙΚΙΟΥ.

Ἀμφαράτεας κρήδεμνα καὶ ὑδατόεσσα καλύπτρη,
Εἰλειθυῖα, τεᾶς κεῖται ὑπὲρ κεφαλῆς.

† Inſcriptionem ánte pedes in Baſi Statuæ poſitam.

Ὧν σε μέτ' εὐχωλαῖς ἐκαλέσατο λευγαλέας οἱ
Κῆρας ἀπ' ὠδίνων τῆλε βαλεῖν λοχίων.

517. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίου εἵσατο υἱὸς
Καὶ πέπλων ὀλίγον πλύγμα Θεμιστοδίκη,
Οὕνεκά οἱ πρηεῖα λεχοῖ διστὰς ὑπερέσχες
Χεῖρας ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη.
Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰς ἔτι παῖδα Λέοντος
Νεῦσον ἰδεῖν κοῦρον ἠδ' ἀεξόμενον.

518. ΑΔΗΛΟΝ.

Ζῶμά τοι, ὦ Λατοῖ, καὶ ἀνθεμόεντα * κύπασσιν,
Καὶ μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομέναν,
Θήκατο Τιμήεσσα δυσωδίνοιο γενέθλας
Ἀργαλέον δεκάτῳ μηνὶ φυγοῦσα βάρος.

519. Ὡς ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἄρτεμι Δᾶλον ἔχουσα καὶ Ὀρτυγίαν ἐρόεσσαν,
Τόξα μὲν εἰς κόλπους ἁγν' ἀπόθου Χαρίτων,

* Vid. inf. 555.

Λοῦσαι

Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ καθαρὸν χρόα, βᾶθι δ' ἐς οἴκους
Λύσουσ' ὠδίνων Ἀλκέτιν ἐκ χαλεπῶν.

520. ΠΕΡΣΟΥ.

Πότνια κουροσόα, ταύταν ἑλικώπιδα νύμφαν,
Καὶ στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
Ὄλβια Εἰλειθυῖα, πολυμνάστοιο φύλασσε
Τισίδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα.

521. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Χαίροισάν τοι ἔοικε κομᾶν ἄπο, τὰν Ἀφροδίταν,
Ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.
Δαιδαλέος τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει
Τοῦ, τῷ καὶ τήνα καλὸν Ἄδωνα χρίει.

522. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ πολύθριξ οὔλας ἀνεδήσατο παρθένος Ἵππη
Χαίτας, εὐώδη σμηχομένα κρόταφον.
Ἤδη γάρ οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος, αἱ δ' ἐπὶ κούρῃ
Μίτραι παρθενίας αἰνέομεν χάριτας.

523. ΔΙΟΣ-

523. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσιν ἀεὶ πρηεῖαν ἀήταις
  Παρμενὶς ἡδίστη θῆκε παρ' Οὐρανίῃ *
Ἐξ εὐχῆς δεκάτευμα. Τὸ δ' ἠελιξ βαρὺ θάλπος
  Ἐκ ταύτης μαλακοῖς ἐκτρέπεται ζεφύροις.

524. ‡

525. ΛΕΩΝΙΔΟΥ. †

Ὁ σκήπων καὶ ταῦτα τὰ βλαῦτια, πότνια Κύπρι,
  Ἄγκειται, κυνικοῦ σκῦλα Ποσωχάρεος,
Ὄλπη τε ῥιπόεσσα, πολυτρήτοιο δὲ πήρας
  Λείψανον ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης.
Σοὶ δὲ Ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοφον ἡνίκα πρέσβυν
  Ἤγρευσεν, στρεπτοῖς θῆκατ' ἐπὶ προθύροις.

526. ΦΑΝΙΟΥ.

Σκήπωνα προποδαγὸν, ἱμάντα τε, καὶ πυρόκαυτον
  Νάρθηκα, κροτάφων πλάκτορα νηπιάχων,

* Sc. Cœleſti Veneri.
† Vid. inf. 530.
‡ Extat Antholog. Steph. p. 160.

Κίρκον

Κίρκον τ᾽ εὐρυόπαν φιλοκαμπέα, ϗ μονόπελμον
Συκχίδα, ϛ᾽ ςεγάναν κρατὸς ἐρημοκόμȣ,
Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ᾽ ἀνάκτορι, σύμβολ᾽ ἀγαγᾶς
Παιδείας, πολιῷ γυῖα δεθεὶς καμάτῳ.

527. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σμῖλαν Ἀκεςώνδας δονακογλύφον, ὄντ᾽ ἐπὶ μισθῷ
Σπόγγον ἔχεν καλάμων ψαίςορ᾽ ἄπο Κνιδίων,
Καὶ σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, ἔργμα τελείας
Σαμοθέτῳ καὶ τὰν ἐμμελανοβροχίδα,
Κάρκινα τε σπειρȣ̃χα, λεάντειράν τε κίσηριν,
Καὶ τὰν ἀδυφαῆ πλινθίδα καλλαΐναν,
Μάζας ἀνίκ᾽ ἔκυρσε τελωνιάδος φιλολίχνȣ,
Πιερίσιν πενίας ἄρμεν᾽ ἀνεκρέμασεν.

528. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀσεμφῆ ποδάγρην, ϗ δȣ́νακας ἀνθεκτῆρας,
Καὶ λίνα, ϗ γυρὸν τȣ̃το λαγωβόλιον,
Ἰσδόκην, καὶ τȣ̃τον ἐπ᾽ ὄρτυγι τετρανθέντα
Αὐλὸν, ϗ πλωτῶν εὔπλεκες ἀμφίβολον,
Ἑρμείῃ Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
Ἥβης, ἐκ γήρως δ᾽ ἀδρανίῃ δέδεται.

529. ΦΑ-

529. ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα, καὶ φιλόδουπον
Φάρσος * ἅμα, στελεοῦ χηρὸν ἐλαϊνέου,
Ἀρθροπέδαν σειράν τε, καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
Σφῦραν, καὶ δαπέδων μουνόρυχα στόνυχα,
Καὶ κτένας ἑλκυστῆρας, ἀνὰ προπύλαιον Ἀθανᾶς
Θήκατο, καὶ ῥαπτὰς γειοφόρους σκαφίδας,
Θησαυρῶν ὅτ' ἔκυρσεν, ἐπεὶ τάχ' ἂν ἁ πολυκαμπὴς
Ἰξὺς κ' εἰς ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα.

530. ΛΕΩΝΙΔΟΥ. ‡

Πήρην, κ' ἀδέψητον, ἀπεσκληρυμμένον αἰγὸς
Στέρφος, καὶ βάκτρον τοῦτο τὸ λειπόερνον,
Κ' ὄλπαν ἀστλέγγιστον, ἀχάλκωτόν τε κιωοῦχον,
Καὶ πῖλον κεφαλᾶς οὐχ ὁσίας σκέπανον.
Ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
Σκῦλα Ποσωχάρεος λιμὸς ἀπεκρέμασεν.

* Ligneum flagellum triturandis frugibus.

‡ Conf. Car. 525. ſup.

531. ΦΑΝΙΟΥ.

Ταῤῥός σοι πεπανοῦ ὅδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
Καὶ τρύφος ἰπνευτὸν πιαλέου φθόϊος
Πάρκειται, σῦκόν τε μελαντραγὲς, ἅ τ' ἐφιουλκὶς
Δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων,
Ἀκτά τε κελθαῖς, εὐτελέος τε ῥοίσκου
Θωμὸς, καὶ Βάκχου πῶμ' ἐπιδορπίδιον·
Τοῖσιν ἅδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός· ὕμμι δὲ ῥέζειν
Φημὶ παρὰ κροκάλαις αἰγιπόδαν χίμαρον.

532. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

† Λαθρίη ἐκ πλάνης ταύτην χάριν ἔκ τε πενέστεω
Κὴξ ὀλιγησιπύου δέξο Λεωνίδεω
Ψαιστά τε πιήεντα, καὶ εὐθήσαυρον ἐλαίαν,
Καὶ τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκρίδιον,
Κ' εὐοίνου σταφυλῆς ἔχ' ἀπασπάδα πεντάῤῥωγον,
Ποτνία, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.
Ἦν δέ με χ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρῶν
Κ' ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

† Dea Latibula.

533. *

534. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Λαβροσιώᾳ τάδε δῶρα Φιλευχείλῳ τε Λαφυγμῷ
Θήκατο Λεισόζου Δωρέιος κεφαλὰ.
Τὼς Λαριοσαίως εὐγάστορας ἐψητῆρας,
Καὶ χύτρας, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα,
Καὶ τὰν εὐχάλκωτον ἐΰγναμπτόν τε κρεάγραν,
Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.
Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητῆρος
Δεξαμένα, νεύσαις μὴ πόκα σωφροσύναν.

535. ΦΑΝΙΟΥ.

Εὐγαθὴς Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
Σίνδονα, καὶ πετασὸν φᾶρος ὑποξύριον,
Καὶ ψῆκτραν δονακῖτιν ἀπέπτυσε, καὶ λιποκόπτους
Φασγανίδας, καὶ τοὺς συλονύχας στόνυχας.
Ἔπτυσε δ' εὐσπελέα ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικούρου
Κουρεῖον προλιπὼν, ἅλατο κηπολόγου.

* Callimachi eſt, & extat.

Ἔνθα

Ενθα λύρας ἤκȣσεν ὅπως ὄνος. Ὤλετο δ' ἄν πȣ

Λιμώϛων, εἰ μὴ ϛέρξε παλινδρομίην.

538. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Κȣ́ρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκη,

Πρόφρων Κραναίων ἱμερόεντα χορὸν

Αἰὲν ἐποπ]εύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρματι Μȣσᾶν

Κηόρῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ ϛεφάνȣς.

539. ΑΙΣΧΙΝΟΥ τȣ̃ ῥήτορος.

Θνητῶν μὲν τέχναις ἀπορȣ́μενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον

Ἐλπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὔπαιδας Ἀθήνας,

Ἰάθην ἐλθὼν, Ασκλήπιε, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,

Ἕλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μησὶ.

540. ΑΔΡΙΑΝΟΥ,

Ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραιανȣ̃ Καίσαρος.

Ζηνὶ τόδ' Αἰνεάδης † Κασίῳ Τραιανὸς ἄγαλμα,

Κοίρανος ἀνθρώπων κοιράνῳ αθανάτων,

† In Monte Caſio, Antiochiæ vicino, quondam culto.

Ἄνθετο· δοιὰ λινᾶ πολυδαίδαλα, καὶ βοὸς οὔρου
  Ἀσκητὸν χρυσῷ παμφανόωντι κέρας,
Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ ληΐδος, ἦμος ἀτειρὴς
  Πέρσεν ὑπερθύμους ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας.
Ἀλλὰ σύ οἱ καὶ τήνδε, κελαινεφὲς, ἐγγυάλιξον
  Κρῆναι εὐκλειῶς δῆριν Ἀχαιμενίην,
Ὄφρα τοι εἰσορόωντι διάνδιχα θυμὸν ἰαίνῃ
  Δοιὰ, τὰ μὲν Γετέων σκῦλα, τὰ δ' Ἀρσακιδῶν.

541. ΑΔΗΛΟΝ.

* Καυσίη ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον,
  Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,
Ἱδρῶ διψήσασα πιεῖν τεὸν, ἄλκιμε Πείσων,
  Ἠμαθὶς Αὐσονίους ἦλθον ἐπὶ κροτάφους.
Ἀλλὰ φίλος δέξαι με. Τάχα κρόκες αἵ ποτε Πέρσας
  Τρεψάμεναι καὶ σοὶ Θρᾶκας ὑπαξόμεθα.

542. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἴαρος ἤνθει μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
  Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας.

* Genus quoddam Pilei, ſive Galea Macedonica.

Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
Ἠοῖ νυμφιδίων ἀοσσητήρ λεχέων.
Καλλίστης στεφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Λώϊον ἢ μίμνειν ἠέλιον ἠέλιον.

543. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Τελλίᾳ ἱμερόεντα βίον πόρε Μαιάδος υἱὲ,
Ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος.
Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
Ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

544.*

545. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἴλινον ὠκυμόρῳ με λεχωΐδι τοῦτο κεκόφθαι
Τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης.
Κοῦρον ἐπεὶ τίκτουσα κατέφθιτο. Παῖδα δὲ Μήλου
Δεξάμενος θαλερὴν κλαῖεν Ἀθηναΐδα,
Λεσβιάδεσσιν ἄχος, καὶ Ἰήσονι πατρὶ λιποῦσαν.
Ἄρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφόνων ἔμελεν.

* Callimachi eſt, & extat.

547. ΦΙΛΟ-

546. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἰνοῦς ὦ Μελίκερτα, σύ τε γλαυκοῦ μεδέουσα
  Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρηΐδων νε χοροὶ, ϗ κύματα, καὶ σὺ, Ποσειδὸν,
  Καὶ Θρήϊξ, ἀνέμων πρηΰτατε, Ζέφυρε,
Ἱλαοί με φέροιτε διὰ πλατὺ κῦμα φυγόντα,
  Ζῶον ἐπὶ γλυκερὰν ἠόνα Πειραέως.

547. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

† Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος
  Πολλάκι Πισαίων στρηνὲς ὑπὲρ πεδίων
Φθεγξαμένης ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυσὶ νίκαις.
  Εἰ δέ συ ϗ τρισσοῖς ἤγαλες ἐν στεφάνοις
Ἀστὸς Μίλητον, Δημόσθενες, οὔποτε κώδων
  Χάλκεος ἤχησεν πλειοτέρῳ στόματι.

549. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Δέξο καλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῷστε Προμηθεῦ.
  Ἐντὶ ϗ ἀνθρώπων τὶν ὁμαλοὶ σοφίην.

† Multos bis Olympionicas vidit ætas ſuperior: Te igitur ſi videret hæc ætas tertio victorem, præſtares Olympionicis omnibus.

Ταύταν

Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅϛις ἔγραψεν,
Αἰκ᾽ αὐδὰν ποτέθηκ᾽, ἦς ᾽Αγαθαρχὶς ὅλα.

550. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Αὐτομέλιννα τέτυκται. ᾽Ιδ᾽ ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
Ὧι με ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει.
Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾷ ματέρι πάντα προσῴκει·
Ἦ καλὸν ὄκκα πέλει τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

551. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Γνωτὰ ϗ τηνῶθε Σαμύθιδος εἰδότι παντὶ
Ἁδ᾽ εἰκὼν μορφᾷ ϗ μεγαλειοσύνᾳ.
Θάεο τὰν πινυτάν. Τὸ δὲ μείλιχον αὐτόθι τήνας
Σ᾽ ἔλπομ᾽ ὁρᾷν. Χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γυνή.

552. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἁ μάτηρ ζῷον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ,
Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.
Βάκχε, σὺ δ᾽ ὑψώσῃς τὸν Μίκυθον. Εἰ δὲ τὸ δῶρον
Ῥωπικὸν, ἁ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

553. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες, Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινὼ,
  Κρῆσσαι, πότνια σῆς, Ἄρτεμι, νειοκόρης
Τετραετεῖς ἀπὸ μητρὸς *. Ἴδοις, ὦ Ἄνασσα, τὰ τῆσδε
  Εὔτεκνα, κ' ἀντὶ μιῆς θὲς δύο νειοκόρης.

554. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὄλβια τέκνα γένοισθε, τίνος γένος ἐστέ; τί δ' ὑμῖν
  Ὧδε καλοῖς χάριεν κείμενον ἐστ' ὄνομα;
Νικάνωρ ἐγὼ εἰμί. Πατὴρ δ' ἐμοὶ Αἰπιόρητος,
  Ματὴρ δ' Ἡγησὼ, κ' εἰμὶ γένος Μακέδων.
Καὶ μὲν ἐγὼ Φίλα εἰμὶ, καὶ ἐστί μοι οὗτος ἀδελφὸς,
  Ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἔσσαμες ἀμφότεροι.

555. ΑΔΗΛΟΝ.

Χαῖρέ μοι, † ἁβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη ἥ ποτε Λυδὴ,
  Λυσαμένη φιλότητ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους.
Ὄλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὡς τότε, καὶ πάλιν ὡς νῦν
  Χρυσέον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

* Sc. conſecratæ ſunt.

† Genus Veſtitus muliebris & mollis. Habes ſupr. v. 518.

ΕΠΙΤΥΜ-

ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΑ.

556. Εἰς Σαπφώ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

ΣΑΠΦΩ τοι κεύθεις, χθὼν Αἰολὶ, τὴν μέτα μούσας
'Αθανάτους θνατὰν μοῦσαν ἀειδομέναν,
Ἂν Κύπρις καὶ Ἔρως σύναμ' ἔτρεφον, ἧς μέτα Πειθὼ
Ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον,
Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. Ὦ τριέλικτον
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ
Ἄφθιτα μησαμένᾳ δῶρ' Ἑλικωνιάσι;

557. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίεω ὅτι Θρηκὶ τακεὶς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστεῦν,
Κώμου καὶ πάσης κοίρανε πανδοκίης,

Τερπνότατε Μούσῃσιν Ἀνάκρεον, ὦ 'πὶ Βαθύλλῳ
  Χλωρὸν ἐπὶ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
Αὐτομάταί σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
  Κ'ἠκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίην·
Αὐτόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
  Κῆποι καὶ μαλακῇ μύρτα τραφέντα δρόσῳ,
Ὄφρα καὶ * ἐν Δηοῦς οἰνωμένος ἁβρὰ χορεύσῃς,
  Βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

558. Εἰς Εὐριπίδην.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ τοῦ ἱστορικοῦ. †

Δαιδαλέοισι πυρὸς σάρκες ῥιπαῖσι τρυφηλαὶ
  Ληφθεῖσαι νοτίην ὦσαν ἀπ' αἰθομέναι,
Μοῦνα δ' ἔνεστι τάφῳ πολυδακρύτῳ ὀστέα κωφὰ,
  Καὶ πόνος εἰνοδίοις τῇδε παρερχομένοις.

* Sc. apud Plutonem, Generum Cereris.

† Recentiſſimi Græculi eſt.

559. Εἰς Σιμωνίδην.

ΣΙΜΑΙΘΟΥ.

‡ Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμονίδου ἐστὶ σαωτὴρ,
Ὧι καὶ τεθνηὼς ζῶντ᾽ ἀπέδωκε χάριν.

560. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὤνθρωφ᾽, Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἐφευρεῖν
Φαμὶ τάδ᾽ ἐς πάτραν, κρέσσονα καὶ σοφίης.
Κλὰξ γὰρ καινοτόμων ἀστῶν, ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
Ὑλάκτευν, λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.
Οὐκ ἀπ᾽ ἐμεῦ; μὴ πρόχες. Ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πεύσῃ
Τρηχύτερον πάτρας. Χαῖρε σὺ δ᾽ ἐξ Ἐφέσου.

561. Εἰς Ἐπίχαρμον.

Δωρίδος ἐκ μούσης κεκορυθμένον ἀνέρα Βάκχῳ
Καὶ Σατύροις Σικελὸν τῇδ᾽ Ἐπίχαρμον ἔχω. *

† 562. 563. 564. 565. 566.

‡ Vid. Antholog. Wechel. pag. 301. Et Val. Max. L. 1.7. qui reſpexiſſe videtur hoc ipſum Carmen.

* Sc. Baſis Statuæ.

† Extant apud Diog. Laert. Edit. Wetſt. pag. 39. 76. 88.

567. Εἰς Νέστορα.

Ἡδυεπὴς Νέστωρ Πύλιος Νηλήϊος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

568. Εἰς Μάρκελλον τὸν Σιδίτην. Οὗτος μ̄ βίβλους ἔγραψεν ἐν ἔπεσιν ἡρωϊκοῖς.

Μαρκέλλου τόδε σῆμα περικλύτου ἰητῆρος,
Φωτὸς κυδίστοιο τετιμένου ἀθανάτοισι,
Οὗ βίβλους ἀνέθηκεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Ῥώμῃ
Ἀδριανὸς προτέρων προφερέστερος ἡγεμονήων,
Καὶ παῖς Ἀδριανοῖο μέγ' ἔξοχος Ἀντωνεῖνος,
Ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροιτο
Οὕνεκεν εὐεπίης, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἡρῴῳ μέλψαντι μέτρῳ θεραπήϊα νούσων,
Βίβλοις ἐν πινυταῖς χειρωνίσι τεσσαράκοντα.

569. Εἰς Πρηξὼ τὴν Σαμίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Φράζε, γυνὴ, γενεὴν, ὄνομα, χθόνα; Καλλιτέλης μὲν
Ὁ σπείρας, Πρηξὼ δ' οὔνομα, γῆ δὲ Σάμος.

Σᾶμα δὲ τὶς τόδ᾽ ἔχωσε; Θεόκριτος ὁ πρὶν ἄθικτα
Ἁμετέρας λύσας ἅμματα παρθενίας.
Πῶς δ᾽ ἔθανες; Λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. Εἰπὲ δὲ ποίην
Ἦλθες ἐς ἡλικίην; Δισσάκις ἑνδεκέτις.
Ἦ καὶ ἄπαις; Οὐ ξεῖνε. Λέλοιπα γὰρ ἐν νεότητι
Καλλιτέλη τριετῆ παῖδ᾽ ἔτι νηπίαχον.
Ἔλθοι ἐς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα. Καὶ σὸν, ὁδῖτα,
Οὔριον ἰθύνοι πάντα τύχη βιοτόν.

570. *

571. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Εἰς Δαμοκράτειαν.

Οἰκτρὰ δὴ δνοφερὸν δόμον ἤλυθες εἰς Ἀχέροντος,
Δαμοκράτεια, φίλᾳ ματρὶ λιποῦσα γόους.
Ἁ δή σέθεν φθιμένας πολιοὺς νεοθῆγι σιδήρῳ
Κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

* Quod ſuperiori perſimile, & a Leichio edit. Carm. Sep. p. 20. N. 15. ſubſecandum duximus.

572. ΜΝΑ-

572. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Εἰς Ἀκρίδα Δημοκρίτου.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν
Ἀργίλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.
Ἃς καὶ, ὅτ' ἰθύσειε πανέσπερον ὕμνον ἀείδειν,
Πᾶν μέλαθρον μολπᾶς ἴαχ' ὑπ' εὐκελάδου.

573. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρὼ τόδε θήκατο σῆμα,
Λιτὴν ἀμφοτέροις ἀμφιβαλοῦσα κόνιν
Ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι. Τὸν γὰρ ἀοιδὸν
Ἅδης, τὴν δ' ἑτέρην ἥρπασε Περσεφόνη.

574. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς δελφῖνα ἐκβρασθέντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῳ.

Οὐκέτι παφλάζοντα διοίσσων βυθὸν ἅλμης,
Δελφὶς, πλοιήσεις εἰναλίων ἀγέλας,
Οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
Ὑγρὸν ἀναρρίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσι.

Ἦ γὰρ

Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλέης, ὡς ἐκυκήθη,
Κῦμα πολυψάλμου σ᾽ ὦσεν ἐπὶ ψαμάθου,
Οὐδὲ σύ γ᾽ ἄφρηστε Νηρηΐδας, ὡς πρὶν, ἀείρων
Νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος ἐς πέρατα.

575. ΑΝΥΤΗΣ.

Τῆς μελοποιοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐκέτι δ᾽ ἡ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
Αὐχέν᾽ ἀναρρίψω βυσσόθεν ὀρνύμενος.
Οὐδὲ παρ᾽ εὐσκάλμοιο νεὼς περικαλλέα χεῖλη
Ποιφύξω τὰμᾶ τερπόμενος προτομᾷ.
Ἀλλά με πορφυρέα πόντου νοτὶς ὦσ᾽ ἐπὶ χερσὸν,
Κεῖμαι δὲ ῥαδινὰν τάνδε παρ᾽ ἠϊόνα.

576. *

577. ΕΡΥΚΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Αὐδήσεις τὸ γράμμα τί; Σᾶμά γε. Καὶ τίς ὑπ᾽ αὐτῷ;
Γλεύκης εἰμὶ τάφος τῆς ὀνομαζομένης.

* Extat Antholog. Steph. pag. 206.

578. ΗΓΗΣΙΠ-

578. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Εἰς ναυηγὸν, ὃν οἱ ἁλιεῖς ἔθαψαν.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ἀνηνέγκαντο σαγηνεῖς
Ἄνδρα, πολύκλαυτον ναυτιλίης σκύβαλον.
Κέρδεα δ᾽ οὐκ ἐδίωξαν, ἃ μὴ θέμις, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
Ἰχθύσι τῇ δ᾽ ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ.
Ὦ χθὼν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον. Ἀντί γε λοιπῆς
Σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσαμένους ἐπέχεις.

579. *

580. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Εἰς Λήναιον ναυηγὸν.

Ἀλκυόσιν, Λήναιε, μέλεις τάχα, κωφὰ δ᾽ ἡ μήτηρ
Μύρεθ᾽ ὑπὲρ κρυεροῦ μυρομένη σε τάφου.

581. †

582. ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

Ἅδ᾽ ἐσθ᾽, ἅδ᾽ Ἐλάτεια. Τίν᾽ οὖν λέγω; ἄν ποτε σεισμὸς
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κάββαλε πασσυδίῃ.

* Extat inter Callimachea. † Multoties editum rejecimus.

Λείφθη

Λεῖφθη δ' αὖ μοῦνον τυτθὸν γένος. Οἱ δὲ θανόντες
Σᾶμ' ἐρατὰν πάτραν κείμεθ' ἐφεσσάμενοι.

583. Εἰς Ἀβρότονον μητέρα Θεμιστοκλέους.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ πέλον. Ἀλλὰ τεκέσθαι
Τὸν μέγαν Ἕλλησι φημὶ Θεμιστοκλέα.

584. *

585. Εἰς γυναῖκα σώφρονα καὶ μόνανδρον.

Τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμέτης δωρήσατο, φρουρῆς
Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον.
Λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτου χορὸν εὐκλέα παίδων,
Πιστὸν ἐμοῦ βιότου μάρτυρα σωφροσύνης.
Μουνόγαμος θνήσκω, δέκα δ' ἐν ζωοῖσιν ἔτη ζῶ
Νυμφικὴ, εὐτεκνίης καρπὸν ἀειραμένη.

586. ΑΔΗΛΟΝ.

Αἰνοβόρον Βακχή με κατέκτανε θηροτρόφον πρὶν
Οὐ κρίσει ἐν σταδίοις, γυμνασίαις δὲ κλυταῖς.

* Extat Anthol. Steph. Append. pag. 499.

587. Εἰς Πρόκλον καὶ Συριανὸν τοὺς φιλοσόφους.

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμην * γένος, ὃν Συριανὸς
Ἐνθάδ' ἀμοιβὸν ἑῆς θρέψε διδασκαλίης.
Ξυνὸς δ' ἀμφοτέρων ὅδε σώματα δέξατο τύμβος.
Αἴθε δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἑεὶς λελάχοι.

588. Εἰς Πατέριον υἱὸν Μιλτιάδου καὶ Ἀττικῆς Ἀθηναῖον.

Πατέριον λιγύθυμον, ἐπήρατον, ἔλλαχε τύμβος
Μιλτιάδου φίλον υἷα καὶ Ἀττικίης βαρυτλήτου.
Κεκροπίης βλάστημα, κλυτὸν γένος Αἰακιδάων,
Ἔμπλεον Αὐσονίων θεσμῶν σοφίης τ' ἀνὰ πάσης,
Τῶν πισυρῶν ἀρετῶν ἀμαρύγματα πάντα φέροντα,
Ἠΐθεον χαρίεντα, τὸν ἥρπασε μόρσιμος αἶσα,
Οἷά τε ἀγλαόμορφον ἀπὸ χθονὸς ἔρνος ἀήτης,
Εἰκοσικαιτέτρατον βιότου λυκάβαντα περῶντα.
Λεῖψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἄλαστον.

* Subſtituit γένος Reiskius, e Marini Vit. Procli pag. 75. ed. Fabr. Lond. Quod, ut ſuo Lipſienſi, noſtro etiam Bodleiano deeſt.

589. Εἰς

589. Εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ θαύματος ἄξιον.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνε,
Ἁ λίθος ἁ μικρὰ τῆς μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
Τοῦ λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς πόματος.

590. Εἰς Ἀδείμαντον.

Οὗτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλὰς
Ἑλλὰς ἐλευθερίης ἀμφέθετο στέφανον.

591. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Κἂν με κατακρύπτῃς, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

592. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Τετμενάνης υἱὸν Ζηνόδοτον, ἱππέα Βασιλέως
Μάρκου ἢ Ἀδριανοῦ.

Τὶς μὲν ἂν ᾖς, ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου
Ἥρωος μεγάλου νέκυος κατὰ γυῖα καλύπτει,
Ζηνοδότου, ψυχὴ δὲ παρ' οὐρανὸν, ᾗχί περ Ὀρφεύς.
Ἱππεὺς μὲν γὰρ ἔην βασιλήϊος ἄλκιμος οὗτος,

Κύδιμος, ἀρτιεπὴς, θεοείκελος. Ἐν δ' ἄρα μύθοις
Σωκράτεος μίμημα παρ' Αὐσονίοισιν ἐτύχθη.
Παισὶ δὲ καλλείψας πατρώϊον αἴσιον ὄλβον,
Ὠμογέρων τέθνηκε λιπὼν ἀπερείσιον ἄλγος
Ἐγγενέεσσι, φίλοισι, καὶ ἀστεῖ καὶ πολιήταις.

593. ΖΩΝΑ τοῦ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ τοῦ καὶ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀΐδη, ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
Κωπεύεις νεκύων βάριν, ἔχων ὀδύνας,
Τὸν Κινύραν, τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐκβαίνοντι
Κλίμακος ἐκτείνας, δέξο, κέλαινε Χάρων.
Θραύει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα, γυμνὰ δὲ θεῖναι
Ἴχνια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἠϊονίτιν.

594. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Εἰς Μενέστρατον καὶ Μένανδρον καὶ Διονύσιον ἀθλητάς.

Ἀώου προχοαί σε, Μενέστρατε, καὶ σὲ, Μένανδρε,
Λαίλαψ Καρπαθίη, καὶ σὲ πόρος Σικελὸς
Ὤλεσεν ἐν πόντῳ, Διονύσιε, φεῦ τόσον ἄλγος
Ἑλλάδι, τοὺς πάντων κρέσσονας ἀθλοφόρους.

595. ΑΝΤΙ-

595. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς νύμφιόν τινα ἐπὶ τῆς παςάδος τελευτήσαντα.

Αὔσονος Ἡγερίου με λέγειν νέκυν, ᾧ μετιόντι
 Νύμφην ὀφθαλμοὺς ἀμβλὺ κατέσχε νέφος.
Ὄμμασι δὲ πνοιὴν συναπέσβεσε μοῦνον ἰδόντ' ἐς
 Κούραν. Φεῦ κείνης, ἥλιε, θευμορίης.
Ἔρροι δὴ κεῖνο φθονερὸν σέλας, εἴθ' Ὑμέναιος
 Ἧψέ μιν οὐκ ἐθέλων, εἴτ' Ἀΐδης ἐθέλων.

596. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἴς τινα ἔγκυον ἐν σεισμῷ τετοκυίαν τιναοσομένου τοῦ δώματος.

Δώματά μοι σεισθέντα κατήριπεν. Ἀλλ' ἐμὸς ἄπλως
 Ἦν θάλαμος, τοίχων ὀρθὰ τιναοσομένων.
Οἷς ὑποφωλεύουσιν ὑπήλυθον αἱ κακόμοιροι
 Ὠδῖνες, σεισμῷ δ' ἄλλον ἔμιξα φόβον.
Μαῖα δέ μοι λοχίων αὐτὴ φύσις. * Ἀμφότεροι δὲ
 Κοινὸν ὑπὲρ γαίης εἴδομεν ἠέλιον.

* Et mater & infans.

597. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Εἰς Παρθένιον Φωκαέα εἰς Ὅμηρον παροινήσαντα.

Εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, ὅμως ἔτι καὶ κατὰ πίσσαν
 Τοῦ μιαρογλώσσου χεύατε Παρθενίου.
Οὕνεκα Πιερίδεσσιν ἐνήμεσε μυρία κεῖνα
 Φλέγματα, καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.
Ἤλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον, ὥστ' ἀγορεῦσαι
 Πηλὸν Ὀδυσσείην καὶ βάτον Ἰλιάδα.
Τοίγαρ ὑποζοφίαισιν Ερινύσιν ἀμμέσον ἧπται
 Κωκυτοῦ, κλοιῷ λαιμὸν ἀπαγχόμενος.

598. ΑΛΛΟ.*

Ἔφθανεν Ἡλιόδωρος, ἐφέσπετο δ' οἱ ὅσον ὥρη
 Ὕστερον, ἀνδρὶ φίλῳ, Διογένεια δάμαρ.
Ἄμφω δ', ὡς ὑμέναιον, ἐπὶ πλακὶ τυμβεύονται
 Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

* Apollonidæ eſt, & habetur Antholog. Steph. pag. 207. A Reiskio tamen emendatius expreſſum tenuimus.

599. ANTI-

599. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Δικαιάρχῃ θάλασσαν.

Εἰπὲ Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἅλα χῶμα
Βέβληται μέσσου γευόμενον πελάγους;
Κυκλώπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσσῃ
Τείχεα; μέχρι πόσου γαῖα βιαζομένα;
Κόσμου νηΐτην δέχομαι στόλον. Εἴσιδε Ῥώμην
Ἐγγύθεν. Εἶτ' αὐτῆς μέτρον ἔχω λιμένα.

600. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Εὐνικίδαν τινα, οὗ τινος ἡ λάρναξ ἀπὸ λυγδίνης πλακὸς ἐχρημάτιζε.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακὸς,
Καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος σταθμῇ·
Οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ. Μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
Ὦι λῷστε, τὸν θανόντα. Κωφὸν ἡ λίθος,
Τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
Κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος
* Ευνικίδαο, σήπεταί θ' ὑπὸ σποδῷ.

* Repone Εὐνιδίκοιο: Ut in Tit. Εὐνιδίκου ſc. 'expertem juſtitiæ.' Patet ex Anthol. Steph. p. 284. Cod. Bodl. ut edidimus.

601. ΦΙΛΙΠ-

601. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἥρως Πρωτεσίλαε, σὺ γὰρ πρώτην ἐμύησας
 Ἴλιον Ἑλλαδικȣ̃ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος.
Καὶ περὶ σοῖς τύμβοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε,
 Πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐκκεκύηκε χόλον.
Ἴλιον ἢν ἐσίδῃ γὰρ, ἀπ' ἀκρεμόνων κορυφαίων
 Καρφȣ̃ται πετάλων κόσμον ἀναινόμενα.
Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας· ἡνίκα τὴν σὴν
 Σώζει ϗ στελέχη μῆνιν ἐπ' ἀντιπάλοις.

602. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἀδ' ἐγὼ ἡ τοσάκις Νιόβη λίθος, ὁσσάκι μήτηρ
 Δύσμορος ἐκ μαστῶν * ἔτηξα γάλα,
Αἴδεω πολὺς ὄλβος ἐμῆς ὠδῖνος, ἀριθμὸς
 Ἢ τέκον. Ὦ μεγάλης λείψανα πυρκαΐης.

603. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Γερμανικὸν τὸν Καίσαρος ἀδελφιδȣ̃ν, τὸν πατέρα Νέρωνος.

Κλειδȣ̃χοι νεκύων, πάσας Ἀΐδαο κελεύθȣς
 Φράγνυτε, ϗ στομίοις κλεῖθρα δέχεσθε πύλαι.

* F. λευκὸν. Habet eandem lacunam Codex Bodleianus.

Αὐτὸς ἐγὼν Ἀΐδας, ἐνέπω. Γερμανικὸς ἄστρων,
Οὐκ ἐμὸς. Οὐ χωρεῖ νῆα τόσην Ἀχέρων.

604. ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ.

Μή με κόνει κρύψητε. Τὶ γὰρ; πάλι μηδ' ἐπὶ ταύτας
'Ηιόνος τοὐκ ὄνοταν γαῖαν ἐμοὶ τίσετε.
Μαίνετο δ' εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
Εὑρίσκειν ῥαχίαις οἶδε καὶ εἰν ἀΐδῃ.
Χέρσῳ δ' ὑπεκβαίνει ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς
Παρ' χεῦμα στυθερῇ μιμνέμεν ὡς ἄταφοι. *

605. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μυλεργάτας ἀνήρ με † κῇν ζωᾶς χρόνοις
Βαρυβρομήεσσαν εἶχε δινητὰν πέτρον,
ΠυρηΦάτου Δήμητρος εὐκάρπου λάτριν,
Καὶ κατθανὼν στάλωσε τῷδ' ἐπ' ἠρίῳ
Σύνθημα τέχνας. Ὡς ἔχῃ μ' ἀεὶ βαρὺν
Καὶ ζῶν ἐν ἔργοις καὶ θανὼν ἐπ' ὀστέοις.

* Perobſcurum adhuc & mendoſum: licèt in eod. reficiendo Reiskius egregie laboraverit. In v. ult. παρ χειμα Cod. Bodl.

† Lapidem molarem.

606. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Εἰς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην.

Τηλοτάτω χεύασθαι ἔδει τάφον Οἰδιπόδαο
 Παισὶν ἀπ' ἀλλήλων, οἷς πέρας οὐδ' ἀΐδης,
Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀχέροντος ἕνα πλόον ἠρνήσαντο,
 Χὠ στυγερὸς ζώει κἠν φθιμένοισιν Ἄρης.
Ἠνίδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιομένα γὰρ
 Ἐξ ἑνὸς εἰς δισσὰν δῆριν ἀναστρέφεται. *

607. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Λυσιδίκην γραῦν, ἣν ἡ οἰκία πεσοῦσα κατέκτεινε.

Χειμερίου νιφετοῖο περὶ θριγκοῖσι τακέντος
 Δῶμα πεσὸν τὴν γραῦν ἔκτανε Λυσιδίκην.
Σῆμα δέ οἱ κωμῆται ὁμήλικες οὐκ ἀπ' ὀρυκτῆς
 Γαίης, ἀλλ' αὐτὸν πύργον ἔθεντο τάφον.

* Haud novum figmentum poetæ, ſed Græcis creditum, paſſimque traditum.

608. ΘΕΟ-

608. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εἰς Εὐφορίωνος τάφον.

Εὐφορίων ὁ περισσὸν ἐπιστάμενος τι ποιῆσαι
  Πειραϊκοῖς κεῖται τῇδε παρὰ Σκέλεσιν.
Ἀλλά συ τῷ μύστῃ ῥοιὴν ἢ μῆλον ἄπαρξαι,
  Ἢ μύρτον. Καὶ γὰρ ζῶος ἐὼν ἐφίλει.

609. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς Σαπφώ.

Ἥδιστον φιλέουσι νέοις πρὸς ἄναψιν ἐρώτων,
  Σαπφώ, σὺν Μούσαις εἴτε σε Πιερίσιν
Ἢ Ἑλίκων εὔκισσος ἴσα πνείουσαν ἐκείναις
  Κοσμεῖ τὴν Ἐρέσῳ μοῦσαν ἐν Αἰολίδι·
Ἢ καὶ Ὑμὴν ὑμέναιος ἔχων εὐφεγγέα πεύκην
  Σύν σοι νυμφιδίων ἵσταθ' ὕπερ θαλάμων.
Ἢ Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτῃ
  Σύνθρηνος μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὁρῇς·
Πάντη, πότνια, χαῖρε. Θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ ἀοιδὰς
  Ἀθανάτας ἔχομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

610. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Θέσπιν τραγῳδόν.

Θέσπις ὅδε, τραγικὴν ὃς ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδὴν,
  Κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας,
Βάκχος ὅτ' ἀγρώταν κατάγοι χορὸν, ᾧ τρύγος ἀσκὸς
  Χ' ὡ 'τ]ικὸς ἦν σύκων ἄῤῥιχος ἆθλον ἔτι.
Οἱ δὲ μεταπλάσσουσι νέοι τάδ'. Ὁ μυρίος αἰὼν
  Πολλὰ προσευρήσει χἄτερα, τἄλλα δ' ἐμά.

611. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο. Τὰ δ' ἀγροιῶτιν ἀν' ὕλαν
  Παίγνια, καὶ κώμους τούσδ' ἔτι λιτοτέρους
Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
  Γράμματα, χειμάῤῥῳ δ' οἷα καταρδόμενα,
Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν. Ὦ στόμα πάντων
  Δέξιον ἀρχαίων, ἦσθά τις ἡμιθέων.

* 612. 613.

* Extat Hoc, Anthol. Steph. p. 234. Alterum legas inter Callimachi luſus.

614. ΑΛΛΟ.

614. ΑΛΛΟ.

Εὐκράτεω Μελέαγρον ἔχω, ξένε, τὸν σὺν Ἔρωτι
Καὶ Μούσαις κεράσανθ' ἡδυλόγους χάριτας.

615. ΑΛΛΟ.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
Ἠνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρος.
Ἐς γῆρας θ' ὅτ' ἔβην, ἡ καὶ Διὰ θρεψαμένη Κῶς
Κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
Μοῦσαι δ' εὐκολίδες με τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα μελιτλείαις ἠγλάϊσαν χάρισιν.

616. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μαστεύω, τί σευ, ὅστις, ἐπὶ στηλήτιδι πέτρᾳ,
Λυσιδίκη, γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον;
Ἁνία γὰρ καὶ κημὸς, ὅτ' εὐόρνιθι Τανάγρᾳ
Οἰωνὸς βλαστῶν, θοῦρος, ἐγερσιμάχας,
Οὐχ ἅδεν, οὐδ' ἐπέοικεν ὑπωροφίοισι γυναιξὶν,
Ἀλλὰ τά τ' ἠλακάτας ἔργα, τά θ' ἱστοπόδων.

Τὰν

Τὰν μὲν ἀνεγρομέναν με ποτ᾽ εἴρια νύκτερος ὄρνις,
  Ἁνία δ᾽ αὐδάσει δάματος ἡνιόχον,
Ἱππαστὴρ δ᾽ ὅδε κημὸς ἀείσεται οὐ πολύμυθον,
  Οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἔμπλεον ἡσυχίης.

617. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ θάμβει μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σήματι λεύσσων,
  Γλαῦκα, βιὸν, χαροπὰν χᾶνα, θοὰν σκύλακα.
Τόξα μὲν αὐδάσει τὰν ἔντονον ἀγέτιν οἴκου,
  Ἁ δὲ κύων τέκνων γνήσια κηδομέναν.
Μάστιξ δ᾽ οὐκ ὀλοὰν, ξένε, δεσπότιν, οὐδ᾽ ἀγέρωχον
  Δμωσὶ, κολάστειραν δ᾽ ἔνδικον ἀμπλακίης.
Τὰν καὶ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα χανὸς ἄγαλμα,
  Ἁ δὲ γλαὺξ γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.
Τοιοῖσδ᾽ ἀμφ᾽ ἔργοισιν ἐγάθεον. Ἔνθεν ὁμευνος
  Τοιάδ᾽ ἐμᾷ στάλᾳ σύμβολα τεῦξε Βίτων.

618. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰπὲ, λέων, φθιμένοιο τί πρὸς τάφον ἀμφιβέβηκας
  Βουφάγε; τίς τᾶς σᾶς ἄξιος ἦν ἀρετᾶς;

Υἱὸς

Υἱὸς Θευδώροιο Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων
Φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσσον ἐγὼ κέκριμαι.
Οὐχὶ μάτην ἕστηκα, φέρω δέ τι σύμβολον ἀλκᾶς
Ἀνέρος. Ἦν γὰρ τοῖς δυσμενέεσσι λέων.

619. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἁ στάλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δέδορκα
Γράμμα μὲν οὐδέν πω τμαθὲν ὕπερθε λίθου,
Ἐννέα δ' ἀστραγάλους πεπτηότας, ὧν πίσυρες μὲν
Πρᾶτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυρέουσι βόλον,
Οἱ δὲ, τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος, Ἔφηβον,
Εἷς δ', ὅ γε μανύει Χῖον ἀφαυρότερον.
Ἦρα τόδ' ἀγγέλλοντι· καὶ ὁ σκάπτροισι μεγαυχὴς,
Χὠ θάλλων ἥβᾳ τέρμα τὸ μηδὲν ἔχει;
Ἢ τὸ μὲν οὔ, δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν
Ἰὸν, κρηταιεὺς ὥς τις ὀϊστοβόλος.
Ἧς ὁ θανὼν Χῖος μὲν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχὼς
Οὔνομ', ἐφηβείῃ δ' ὤλετ' ἐν ἡλικίᾳ.
Ὡς εὖ τὸν φθίμενον νέον ἄκριτα, καὶ τὸ κυβευθὲν
Πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων εἶπέ τις ἀστραγάλων.

620. Εἰς

* 620. Εἰς Ἀντίπατρον Μελεάγρου.

Ἁ στάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
Ἕστηκε λαΐνᾳ σκαπτροφόρος πτέρυγι,
Ποσσὶν ὑφαρπάζων νίκας κλάδον, ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς
Βαθμίδος ἐκπροπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος;
Ἦ ῥά γε νικάεντα μάχᾳ σκαπτοῦχον ἄνακτα
Κρύπτεις. Ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστράγαλος;
Πρὸς τε τὶ λιτὸς ὁ τύμβος; Ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῷ
Ὄρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.
Οὐ δοκέω. Σκᾶπτρον γὰρ ἀναίνεται. Ἀλλὰ σὺ κεύθεις
Ἀθλοφόρον νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
Οὐ ψαύω καὶ τῇδε. Τὶ γὰρ ταχὺς εἴκελον ἀνὴρ
Ἀστραγάλῳ; Νῦν δὴ τ' ὠτρεκὲς ἐφρασάμην.
Φοίνιξ † οὐ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ, μεγαυχῆ
Ματέρα Φοινίκων τὰν πολύπαιδα Τύρον.
Ὄρνις δ' ὅττι γεγωνὸς ἀνὴρ, καὶ τῶν περὶ Κύπριν
Πρῶτος, κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.

* Hujus, ut ſuperioris etiam Carminis, obſcuriores alicubi reconditoſque ſenſus, enarratos habes apud Leich. Car. Sep. p. 14. ſeq. & Vann. Crit. pag. 167. ſeq. & Pau. de Alea Vett. Quod nobis ſufficiat indicaſſe.

† Luditur in hac Voce, quæ & Phœnix & palma ſignif.

Σκᾶπτρα

Σκᾶπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγου, θνάσκειν δὲ πεσόντα
Οἰνοβρεχῆ προπετὴς ἐννέπει ἀστράγαλος.
Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. Τὸ δ' οὔνομα πέτρος ἀείδει
Ἀντίπατρον, προγόνων φύντ' ἀπ' ἐρισθενέων.

621. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

* Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυῒ τῇδε καθῆψεν
Ἔντεα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
Πλάθει γᾶ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος. Ἅδε λοχῖται
Ἄμμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα,
Πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις ἔτ' ἔμπνους
Λειπόμενος Σπάρτᾳ † ἔλαμψε νόθον.

* Præclarum Monumentum prolixiùs illuſtrari debet.

Solus erat ſuperſtes Othryades e trecentis Spartanis qui prælium cum trecentis Athenienſibus commiſerant de Limitibus agrorum: qui tamen ſe ſolum de popularibus ſuis ſuperſuiſſe fortiter indignans, ſibi ipſi manus injecit; erecto, Trophæi more, clypeo ſuo, quod inſcripſerat VICI. Qui hic loquentes inducuntur, ſunt duo illi Juvenes Athenienſes, qui ſoli Athenienſium trecentorum ſuperſtites ex eodem certamine, cùm abiiſſent campo, certo perſuaſi neminem adhuc hoſtium jacentium ſpirare, finguntur a Poeta redire in campum, luſtrare mortuos, &, dum ſtupore percelluntur poſiti poſt diſceſſum ſuum trophæi, talibus invicem loqui.

† Ita Cod. Bodl. Reſcribi vult Reiſ. Κῦδος ἔκλεψε.

Ἴσχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἅδε Λακώνων
  Φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα.
Χὼ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. Ἆ πρόπατερ Ζεῦ,
  Στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος.

* 622. 623. 624.

625. Εἰς τὸ ποιημάτιον Ἰωάννου τοῦ γραμματικοῦ.

Ζωοτύπος τόλμησεν ἃ μὴ θέμις εἰκόνι γράψαι,
Εὐεπίη δ' ἐνέλεσσε φύσιν ψευδήμονα κόσμου,
Ἐγγὺς ἀληθείης δὲ, γραφὴ δ' ἐψεύσατο πάντα.

626. Εἰς πόλιν τῶν Μύρων τῆς Λυκίας.

Καλλιχόρου τόδε τεῖχος ἀνέγειρσε πόληος
Μαρκιανὸς σκηπτοῦχος, ὑπ' ἐννεσίῃσιν ὑπάρχου
Παλλαδίου, θεσμοῖς ἠδὲ περίφρονος Ἀρτεμίωνος,
Ἡ δὲ πόλις παλίνορσος ἑὸν χρόνῳ εὕρατο μέτρον.

627. Εἰς τάφον τοῦ ἁγίου Νικάνδρου.

Ἑπτά με καὶ δέκα παῖδ' ἐτέων ἀκέραιον ἄχραντον
  Νίκανδρον πιστὸν μάρτυρα θῆκε θεός.

* Non hujuſce Loci ſunt & extant.

628. Ἐπιτύμ-

628. Ἐπιτύμβιον ἐν Νικαίῃ πλησίον τῆς λίμνης ἐν τῷ ὀβελίσκῳ.

Αὔγησον, Νίκαια, τὸν οὐρανομήκεα τύμβον,
Καὶ τὰν ἀελίῳ γείτονα πυραμίδα,
Ἃ τὸν ἐνὶ ζωοῖς βεβοαμένον ἱεροφάνταν
Βρίθει ἀμετρήτῳ σήματι κρυπτόμενον.
Ἐστὶ Σακέρδωτος τόσον ἠρίον, ἐστὶ Σεουήρας
Μνᾶμα τόδ', ὧν γείτων οὐρανὸς, οὐκ ἀΐδης.

629. ΑΛΛΟ.

Οὐράνιον τὸ μνᾶμα, καὶ ἁ χρυσήλατος ἀκτὶς
Ἀνδρὸς ἴσον βιότῳ καὶ τάφον εὐραμένου
Ἄστροις γειτονέοντα. Φέρει δ' ὅσον οὔ τινα τύμβος
Ἀνέρα τὸν τελετᾶς οὐρανίδος ζάκορον.
Τὸν πάτραν ἐριποῦσαν ἀπὸ χθονὸς ὑψώσαντα,
Τὸν φρενὸς ἢ γλώσσας ἄκρα λαχόντα γέρα,
Ὧι πήρι δηρίσαντο καὶ ἁ νέκυν ἐν πυρὶ θεῖσα
Ἀτθὶς, χ' ἁ κόλποις ὀστέα δεξαμένα.

630. ΑΛΛΟ.

Τȣ̃το Σακέρδωτος μεγάλȣ μέγα σῆμα τέτυκται
Παμφαὲς Ἀσκανίης ἄςρον ἐπιχθόνιον,
Ἀκτίνων ἀντωπὸν, ὁ δ᾽ ἥσυχος ἔνδοθι δαίμων
Κεῖται, ὁ ϗ πάτρη δεξιτέρην τανύσας
Κεκλιμένη, ϗ ςέμμα περὶ κροτάφοισιν ἀνάψας
Ἱερὸν ἐκ πατρὸς παιδὶ νεαζόμενον.
Ὃν πάτρη μὲν ἔδεκτο φίλον νέκυν, ἤγισε δ᾽ Ἀτθὶς
Πυρκαϊῇ, σέβεται δ᾽ Ἑλλὰς ἄπισα πόλις.

631. ΑΛΛΟ.

Ἁ πάτρα Νίκαια, πατὴρ δέ μοι ὀργιοφάντας
Οὐρανȣ̃, αὐτὰρ ἐγὼ κλαρονόμος τελετᾶς.
Οὗτος ὁ καὶ σεισθεῖσαν ἐμὰν πόλιν ἐξ ἀΐδαο
Ῥυσάμενος δώροις Αὐσονίοιο Διός.
Θνᾶσκον δ᾽ Ἀσανίης μὲν ἀπόπροθεν, ἠδ᾽ ἐπὶ γαίας
Ἀτθίδος ἀρχεγόνȣ πυρκαϊᾶς ἐπέβαν.
Μνᾶμα δέ μοι περίσαμον ὁμώνυμος εὔρατο πάππᾳ
Παῖς ἐμὸς, ἁ δ᾽ ἀρετὴ λεύσσει ἐπ᾽ ἀμφοτέρȣς.

632. ΑΛΛΟ.

632. ΑΛΛΟ.

Εἷς γάμος ἀμφοτέρων, ξυνὸς βίος. Οὐδὲ, θανόντων
Μνήμονες ἀλλήλων, ἔσχον ἀποικεσίην.
Καί σεῦ μὲν τελεταί τε καὶ ἄῤῥενος ἔργα Σακέρδως
Κηρύξει βίοτον πάντας ἐς αἰελίους.
Αὐτὰρ ἐμὲ Σεουῆραν ἀνὴρ, τέκος, ἤθεα, κάλλος,
Τῆς πρὶν Πηνελόπης θήσει ἀοιδοτέρην.

633. ΚΥΡΟΥ ποιητοῦ.

Ἐγκώμιον εἰς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα.

Παντὰ μὲν Αἰακίδαο φέρεις ἀριδείκετα ἔργα,
Νόσφι λοχαίου ἔρωτος, ὀϊστεύεις δ᾽ ἅτε Τεῦκρος,
Ἀλλ᾽ οὔ τοι νόθον ἦμαρ. Ἔχεις δ᾽ ἐρικύδεα μορφὴν
Τὴν Ἀγαμεμνονίην. Ἀλλ᾽ οὐ φρένας οἶνος ὀρίνει.
Ἐς πινυτὺν δ᾽ Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι πᾶν σε ἐΐσκω,
Ἀλλὰ κακῶν ἀπάνευθε δόλων. Πολιοῦ δὲ γέροντος
Ἶσον ἀποστάζεις, βασιλεῦ, μελιηδέα φωνὴν,
Πρὶν χρόνον ἀθρῆσαι τριτάτης ψαύοντα γενέθλης.

634. ΑΛΛΟ.

634. ΑΛΛΟ.

* Μάρτυρας ἐν πελάγει πόθεν εὕρωμαι, εἴπατε πέτραι,
Εἴπατε κύματα μακρὰ, πόσαις ἐμάχοντο θυέλλαις,
Νηῦς ἐάγη, πέσεν ἱςὸς, ἔδυ τρόπις, ὤλετο φόρτος.

635. Ἐν τῷ κάςρῳ τῆς Λίνδου ἐν τοῦ ἄκρον.

Ἐςὶ μὲν ἀρχαίης Λίνδου κλέος, † Ἀτρυτώνη,
Ληξαμένη ᾽ν ὄχθοις οὐρανίοισιν ἕδρας,
Μείζων δ᾽ αὖ κατὰ γαῖαν ἐπέρατον ἔπλετο φήμη
Παρθενικῆς ‡ γλαυκῶν πλησαμένης χαρίτων.
Νῦν γὰρ Ἀθηναίης βοάᾳ θαλερὸς σε μενοικὴς
Χῶρος ‖ καρπογόνους δερκόμενος κοτίνους.
Ἄνθεμα γὰρ τόδε λαρὸν Ἀθηναίῃ πόρε Νηρεὺς §
Ἀγλαόχαρτος ἑῶν νειμάμενος χαρίτων.
Κρέσσον γὰρ ** Κελεοῖο καὶ Ἰκαρίοιο κατ᾽ αἶαν
Πάμπαν ἀέξησαι τὴν πιερὴν ἐλαίην ††.

* Sc. meorum laborum. † Minerva. ‡ Oleis. ‖ Attica. § Neptunus. ** Minervæ. †† Quàm equos alere.

636. ΛΕΟΝ-

636. ΛΕΟΝΤΟΣ Φιλοσόφου, τοῦ ἐπονομαζομένου Ἕλληνος.
Εἰς ἑαυτόν.

Εὖ γε, τύχη, με ποιεῖς ἀπραγμοσύνῃ μ' Ἐπικούρου
Ἡδίστῃ κομέουσα, καὶ ἡσυχίῃ τέρπουσα.
Τίπτε δέ μοι χρέος ἀσχολίης πολυκύδεος ἀνδρῶν;
Οὐκ ἐθέλω πλοῦτον, τυφλὸν φίλον, ἀλλοπρόσαλλον,
Οὐ τιμάς. Τιμαὶ δὲ βροτῶν ἀμενηνὸς ὄνειρος.
Ἔῤῥε μοι, ὦ Κίρκης δνοφερὸν σπέος. Αἰδέομαι γὰρ
Οὐράνιος γεγαὼς βαλάνους, ἅπε θηρίον, ἔσθειν.
Μισῶ λωτοφάγων γλυκερὴν λιπόπατριν ἐδωδήν,
Σειρήνων τε μέλος κατάγωγον ἀναίνομαι ἐχθρῶν,
Ἀλλὰ λαβεῖν θεόθεν ψυχοσσόον εὔχομαι ἄνθος,
Μῶλυ, κακῶν δοξῶν ἀλκτήριον, ὦτα δὲ κηρῷ
Ἀσφαλέως κλείσας προφυγεῖν γοητήσιον ὁρμήν.
Ταῦτα λέγων τε γράφων τε πέρας βιότοιο κιχείην.

637. Τοῦ μακαρίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ τοῦ ΣΙΚΕΛΟΥ
Εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Εἰ μέν τις σοφὸς ἐσσὶ ἐφέζεο. Εἰ δέ γε μουσᾶν
Δακτύλῳ ἀκροτάτῳ * ἀπεγεύσαο, πόῤῥω

* Ita Cod. Bodl.

Στῆθ'

Στῆθ᾽ ἀπ᾽ ἐμοῖο καὶ ἄλλοθι δίζεο ἕδρην.
Κλισμὸς ἐγὼ φορέων σοφίης ἐπιίστορας ἄνδρας.

638. Τοῦ μακαρίου ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Ἀντίγραφον πρὸς ταῦτα.

Καί τι γε στῆμα φέρεις ἐξαίρετον, ὦ κενεαυχὲς,
Ὅττι σοφοὺς φιλέεις μεν, ἀμούσους δ᾽ ἀνταπερύκεις;
Οὐ χρυσὸν φορέεις, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἐλέφαντα,
Ἀλλά σε τεκτονίης ἡγήτορες ἄνδρες ἔτευξαν,
Καλλιόπης δ᾽ ἀΐδρεις καὶ ἀπευθέες Ἡφαίστοιο,
Πᾶσι σοφοῖς τ᾽ ἀσόφοις τε διάρκιον ἔμμεναι ἕδρην.

639. Τοῦ ταπεινοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ τοῦ ΡΟΔΙΟΥ.

Εἰς τὸν σταυρὸν, ὃν ἀνέθετο ἐν τῇ Λίνδῳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἠδ᾽ Εὐδοκίης με
Τέκνον ἔτευξεν ἀγάκλυτον, ὃν Λίνδος μεγάλαυχος
Ἤνεγκε προτέρης γενεῆς προφερέστερον ἄνδρα
Καὶ πιστὸν θεράποντα σκηπτούχοιο Λέοντος,
Ὧ Ἀλέξανδρος ἀδελφεὸς ἠδ᾽ υἱὸς Κωνσταντῖνος
Σκῆπτρα θεοστήρικτα συνεξαγέτην βασιλείης.

640. Εἰς τὸν αὐτὸν σταυρὸν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Ἅπαν μὲν ἔργον οὐ πρὸς ἀξίαν πέλει
Τὴν σὴν, ὑπερθαύμαστε κόσμου δέσποτι.
Ἔργων γὰρ ἔξω καὶ φθορᾶς τὸ σὸν κλέος.
Τὸ δ᾽ ἔργον, ὃ προσῆξέ σοι Κωνσταντῖνος,
Ἐπάξιον πέφυκεν, εἰ δὴ, Παρθένε,
Τοῦ σοῦ τόκου τὸ σκῆπτρον εὖ διαγράφει,
Καὶ σαρκὸς αὐτοῦ τὸ τρισόλβιον πάθος.

641. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Εἰ ζωγραφεῖν τις ἤθελέν σε, Παρθένε,
Ἄστρων ἐδεῖτο μᾶλλον ἢ τῶν χρωμάτων,
Ἵν᾽ ἐγράφης φωστῆρσιν, ὡς φωτὸς πύλη.
Ἀλλ᾽ οὐχ ὑπείκει ταῦτα τοῖς βροτῶν λόγοις.
Ἃ δ᾽ οὖν φύσις παρέσχε καὶ γραφῆς νόμος,
Τούτοις παρ᾽ ἡμῖν ἱστορῇ τε καὶ γράφῃ.

642. Εἰς τὴν αὐτήν. ΜΗ.[x] †

Αὕτη τεκοῦσα παρθένος πάλιν μένει
Καὶ μὴ τροηθῇς. Ἐςὶ γὰρ τὸ παιδίον
Θεὸς θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον.

* 643. 644.

645. Εἰς τὴν τάβλαν.

Ὀςέα σοῦ, Παλάμηδες, ἔδει πριθέντα γενέσθαι
Ὄργανα τῆς τέχνης τῆς ἀπὸ τοῦ πολέμου.
Ἐν πολέμοις γὰρ ἐὼν ἕτερον πόλεμον κατέδειξας
Ἐν ξυλίνῳ ςαδίῳ τὸν φιλικὸν πόλεμον.

646. Εἴς τινα ἰατρὸν Ἀσκληπιάδην.

Ἀσκληπιάδης ἰατρὸς ἥρπασεν κόρην,
Μετὰ τὴν φθορὰν δὲ τοῦ γάμου τῆς ἁρπαγῆς
Ἐκάλεσε πλῆθος εἰς τὸν αὐθέντην γάμον

† Ita, cum cæteris, Codex Bodl. Ubi etiam adjicitur in Marg. Μιχαήλ. Conjecit Reiskius μητέρα Χριςοῦ. Sed Vid. Notit. Poet. Anthologic. ΜΙΧΑΗΛ.

* Extant Steph. Antholog. pag. 108. Vid. etiam 111.

Πάντες

Ἀνδρῶν χορευτῶν καὶ γυναικῶν ἀθλίων.
Τῆς οἰκίας γὰρ συμπεσούσης ἑσπέρας
Πάντες κατηνέχθησαν εἰς ᾅδου δόμους.
Νέκροι δ' ἔκειντο περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Νυμφὼν δ' ὁ σεμνὸς ἐκ ῥόδων πεπλεγμένος
Ἐκ τῶν φόνων ἔσταξεν αἷμα φοίνιον.

647. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Σιγῶν παρέρχου τὸν ταλαίπωρον βίον,
Αὐτὸν σιωπῇ τὸν χρόνον μιμούμενος.
Λαθὼν γὰρ βίωσον· εἰ γὰρ μή, * λήσεις θανών.

648. Ἐν Χίῳ.

Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
  Ἄβας, καλλίστοις ἄνθεσι τερπόμενον
Ἠϊθέων, Πρώταρχε, πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβῳ,
  Ὀστέα δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος.
Πρόσθεν δ' ὁ πρέσβυς πυκινῷ δεδμημένος ἄχει
  Ἰσιάδ' ὠκύμορον μύρετο θυγατέρα.
Αἰάξας δ' ἄπληστα παλίνδρομον ἔλλαβε πένθος
  Πρώταρχος. Γαμετὴν γὰρ στονάχεσσ' ἰδίην.

* Λήσεις, ſed citra Cod. Auctor. repoſuit Reiskius.

Λαίνα δ' ὤγκωσεν τάδε σήματα. Τὰς γὰρ ἀφ' ὑμῶν
 Ἅδης γηροτρόφους ἐλπίδας ὠρφάνισε.

649. Ἐν Κρήτῃ.

Οὔρεσι Ταλλείοις ἱδρυσμένε, Μαιάδος Ἑρμῆ,
 Σπονδὴν καὶ θυσίαν δέξο φιλοφρόσυνος,
Ὧν σε Σαλλόνιος Μηνᾶς λοιβαῖσι γεραίρει,
 Κτήσιος ἐξ ὁσίης πτωχικὰ δῶρα διδούς.
Καὶ πρὶν μὲν, Ζώης ἀλόχου φάος εἰσορωώσης,
 Σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σοὺς ἐγέραιρε τόπους.
Ἀνθ' ὧν δ' ἐγχρονίσας ἐφετήσιον οὐκ ἀπέδωκε,
 Συμβίου ἁγνοτάτης τοῦδε καταφθιμένης,
Ἀλγήσας φρένα πολλὰ, μαθὼν θ' ὅτι δεῖ γε τά θεῖα
 Τιμᾷν, διπλῆν σοὶ τήνδ' ἔπορεν θυσίην.
Καὶ σὺ ὦ παντοκράτωρ Ἐριούνιε, τόνδε φυλάσσοις
 Σῶον, ὅπως τιμᾷ σὸν δι' ὅλου τέμενος.

650. Ἐν Πάρῳ τῇ νήσῳ.

Φράζε τίνος γονέως, σέο τ' οὔνομα, καὶ πόσιν αὔδα,
 Καὶ χρόνον εἰπὲ, γύναι, καὶ πόλεων ὅθεν εἶ;
Νίκανδρος γενέτωρ, πάτρις Πάρος, οὔνομα δ' ἦν μοι
 Σωκράτεια. Φθιμένην Παρθενίων ἔθετο

Σύλλεκ-

Σύλλεκτρος τύμβῳ με. Χάριν δέ μοι ὤπασε τήνδε
　Ἔνδοξον; ζωᾶς μνῆμα καὶ ἐσσομένοις.
Καί με μικρὰν νεαροῖο βρέφους ἀφύλακτος Ἐριννὺς
　Αἱμορύτοιο νόσῳ τερπνὸν ἔλυσε βίον.
Οὔθ᾽ ὑπ᾽ ἐμαῖς ὠδῖσι τὸ νήπιον ἐς φάος ἦγον,
　Ἀλλ᾽ ὑπὸ γαστρὶ φίλᾳ κεύθεται ἐν φθιμένοις.
Τριστᾶς ἐκ δεκάδος δὲ πρὸς ἓξ ἐτέων χρόνον ἦλθον
　Ἀνδρὶ λιποῦσα τέκνων ἀρσενόπαιδα γονάν.
Διστὰ δὲ πατρὶ λιποῦσα καὶ ἱμερτῷ συνομεύνῳ,
　Αὐτὰ ὑπὸ τριτάτῳ τόνδε λέλογχα τόπον.
Ἀλλά συ παμβασίλεια θεῶν πολυωνυμε κούρα,
　Τήνδ᾽ ἄγ᾽ ἐπ᾽ εὐσεβέων χῶρον ἑλοῦσα χερός.
Τοῖς δὲ παρερχομένοισι θεὸς τέρψιν τινα δοίη
　Εἴπωσιν χαίρειν Σωκρατέαν κατὰ γῆς.

651. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Εἰνὶ μύχεις κραδίας δοιοὺς περιθάλπω ἔρωτας,
　Τὸν μὲν Ρωμαίδος, τὸν δὲ Κορινθιάδος.
Ἡ μὲν ματρώνας τε τρόπους καὶ ἤθεα στέργειν
　Οἶδ᾽, ἀπὸ κεκρυφάλου μέχρι περισκελίδων.

Ἡ δὲ

Ἡ δὲ χύδην παρέχει πάσῃ φιλότητι προσηνῶς
 Πλαστουργοῦσα τύπους τοὺς Ἐλεφαντιάδος.
Ἄν δὲ μίαν ταῦταιν, Πεῖσων, μ' αἵρειν ἐπιτέλλεις,
 Εἰν Ἐφύρῃ μίμνω, τὴν δ' ἄρα * Γάλλος ἔχοι.

* Horatii Locum perobſcurum mire hoc Philodemi carmen illuſtrat. L. 1. S. 2. v. 121. "Gallis hanc Philodemus ait." Qui viciſſim, quid hic legi debuerit, admonuit. Etenim vitiosè ſcriptum fuit olim γ' ἄλλος. Tandem conjecturâ certiſſimâ Γάλλος reſcripſit, eruditus vir, Gisbertus Cuperus.

ΕΠΙ-

ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ.

* 652. (1)

653. (2) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἴσχετε χεῖρα μυλαῖον ἀλετρίδες, εὕδετε μακρὰ,
  Κἂν ὄρθρον προλέγει γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
Δηὼ γὰρ νύμφαισι † κορῶν ἐπετείλατο μόχθους,
  Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτης ἀλλόμεναι τροχιῆς
Ἄξονα δινεύουσιν. Ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἑλιχθεὶς
  Στρωφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
Γευόμεθ' ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
  Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

* Omiſimus obſcænum carmen, ideoque magis quod argutum. † Naiadibus.

654. (3)

654. (3) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Νῆσοι ἐρημαῖοι, τρύφεα χθονὸς, ἃς κελαδεινὸς
ζωςὴρ Αἰγαίου κύματος ‡ ἔντος ἔχει,
Σίφνον ἐμιμήσασθε κ̓ αὐχμηρὴν Φολέγανδρον,
Τλήμονες, ἀρχαίην δ᾽ ὤλεσατ᾽ ἀγλαΐην.
Ἦ ῥ᾽ ὑμᾶς ἐδίδαξεν ἑὸν τρόπον ἡ τότε κλεινὴ
Δῆλος ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη.

655. (4) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Αὐλοὶ τοῦ Φρυγὸς ἔργον Ὑάγνιδος ἡνίκα Μήτηρ
Ἱερὰ τὰν Κυβέλοις πρῶτ᾽ ἀνέδειξε θεῶν,
Καὶ πρὸς ἐμὸν φώνημα καλὴν ἀνελύσατο χαίταν
Ἔκφρων Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης.
Εἰ δὲ Κελαινίτης † ποιμὴν πάρος οὐ παραείσας
Ἐγνώσθη, Φοίβου τοῦτον ἔδειξεν ἔρις.

656. (5) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὕδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἦμαρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι σωρὸν ἀκεςορίης.

‡ Quod Aſiam ab Europa dividit. † Forte Marſyas intelligitur.

Ὄφρα σε κόσμος ἅπας πάππον τρὶς ἐσαυγάζηται
Ὡς πατέρα τρίσσης εἶσιδεν εὐτοκίης.

657. (6) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰκρία μοι φύβλων ἀλοκώδεα σὺν καλάμοισι
Πέμπεις νειλορύτου δῶρον ἀπὸ προβολῆς,
Μουσοπόλῳ δ' ἀτελῆ, Διονύσιε, μηκέτι πέμπε
Ὄργαλα. Τὶς τούτων χρῆσις ἄτερ μέλανος;

658. (7) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νεῖλος * ἑορτάζει παρὰ Θύμβριδος ἱερὸν ὕδωρ,
Εὐξάμενος θύσειν Καίσαρι † σωζομένῳ,
Οἱ δ' ἑκατὸν βουπλῆγες ἑκούσιον αὐχένα ταύρων
Ἤμαξαν βωμοῖς οὐρανίοιο Διός.

659. (8) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμούμενον ἠκρίβωσας
Καὶ βίον ἐν φιλίῃ, Πάππε, βεβαιότατον,
Τοῦτο δ' ἑορτάζοντι γενέθλιον ἠριγένειαν
Δῶρον ὁ Νειλαιεὺς πέμπει ἀοιδοπόλος.

* Viri Nomen. † Vel Neron. vel Veſpaſian.

660. (9) Εἰς γνωστικοὺς.

Ἠέλιον νίκησε τεὸς νόος ἠδὺ φαείνων,
Αἰὲν ἀπαστράπτων βροτοφεγγέα πάνσοφον αἴγλην,
Ἡδυφαῆ, χαρίεσσαν, ἀπαστράπτουσαν ἀδύτως.

661. (10) ΜΑΙΚΙΟΥ.

Αὐτὸς, ἄναξ, ἔμβαινε θοῷ πηδήματι; ληνοῦ
  Λακτιστὴς, ἔργου δ' ἥγεο νυκτερίου.
Γλεύκωσαι πόδα γαυρὸν, ἐπιῤῥῶσαι δὲ * χορείην,
  Λοῦτριν ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων,
Εὔγλωσσον δ' ὀχέτευε κενοὺς μάκαρ εἰς πιθεῶνας
  Οἶνον ἐπὶ ψαιστοῖς καὶ λασίῃ χιμάρῳ.

662. (11) ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτοῦ μέλος, ἢ γλυκὺς ἦχος
  Ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκτάρεος Βρόμιος,
Ἢ πεύκας κοῦφοι στέφανοι, μύρα λιτὰ δὲ δειπνῶν
  Λαθροπόδας τρώκτας χερσὶ τίθησι τόκους,

* Qui uvam calcabant ad concentum per orbem deſultare ſolebant in lacu.

Οὗτος

Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε, μεριμνητὴν δὲ παρέρπω
Νεκρὸν ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.

663. (12) ΓΕΜΙΝΟΥ.

Η παλίουρος ἐγὼ, τρηχὺ ξύλον, οἷον ἐν ἕρκει.
Τίς μ' ἄφορον λέξει τὴν φορίμων φύλακα;

664. (13) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κἢν μύχον Ὑρκανῖον ἢ ἐς πύματον Σολόεντα
Ἔλθῃ καὶ Λιβυκῶν † κράσπεδον Ἑσπερίδων
Καῖσαρ ὁ πουλυσέβαστος, ἅμα κλέος εἶσιν ἐκείνῳ
Πάντῃ. Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια.
Οἷσι γὰρ οὐδὲ πάρος δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο,
Λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

665. (14) ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καύματος ἐν θάμνοισι λαλίστατος ἡνίκα τέττιξ
Φθέγξατο διγλώσσω μελπόμενος στόματι,
Δουνακόεντα Κρίτων συνθεὶς δόλον εἷλεν ἀοιδὸν,
Ἠέρος, οὐκ ἰδίην ἰξοβόλον μελέτην ‡.

† Oram maritimam. ‡ Muſis ſacras fuiſſe Cicadas, ideoque earum capturam vetitam, nota res. Conf. Car. 787.

Ἄξια δ᾽ οὐχ ὁσίης θήρης πάθεν. Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλων
  Πῆξατ᾽ ἐπ᾽ ὀρνίθων εὔστοχον ὡς πρὶν ἄγρην.

666. (15) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οἵους ἀνθ᾽ οἵων οἰκήτορας, ὦ ἐλεεινή,
  Εὕραο. Φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης·
Ἀστυπαλαίας ἢ χθαμαλωτέρα κεῖσαι, Κόρινθε,
  Κεῖσαι καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,
Ἡ τοίοις διάπασμα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα.
  Ὄλβια γ᾽ ἀρχαίων ὀστέα Βακχιάδων. *

667. (16) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Στέλλευ ἐπ᾽ Εὐφράτην Ζηνὸς † τέκος. Εἰς σε γὰρ ἤδη
  Ἠῷοι Πάρθων αὐτομολοῦσι πόδες.
Στέλλευ, ἄναξ. Δήεις δὲ φόβῳ κεχαλασμένα τόξα,
  Καῖσαρ. Πατρῴων δ᾽ ἄρξαι ἀπ᾽ ἀντολέων.
Ῥώμην δ᾽ Ὠκεανῷ περιτέρμονα πάντοθεν αὐτὸς
  Πρῶτος ἀνερχομένῳ σφραγίσαι ἠελίῳ.

* Quòd ſc. Civitatis ſuæ excidium non ſpectaverint.
† C. Jul. Cæſaris Fil. Auguſt.

668.

668. (17) ΑΔΑΙΟΥ.

Ταύρῳ Φρικαλέον νάπος ἐκβαίνοντι Δοβήρου
Πευκέστης ἵππῳ καρτερὸς ἠντίασεν.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ὡρμήθη πρείων ἅτε. Τοῦ δ᾽ ἄρ᾽ ἄλυκτον
Παιονίδα λόγχην ἧκε διὰ κροτάφων.
Συλήσας κεφαλῆς δὲ διπλοῦν κέρας, αἰὲν ἐκείνῳ
Ζωροποτῶν ἐχθροῦ κομπνομεῖ θάνατον.

669. (18) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἄγχουροι μεγάλαι κόσμου χθόνες, ἃς διὰ Νεῖλος
Πιμπλάμενος μελάνων τέμνει ἀπ᾽ Αἰθιόπων,
Ἀμφότεραι βασιλῆας ἐκοινώσασθε γάμοισιν,
Ἓν γένος Αἴγυπτον καὶ Λιβύην θέμεναι.
Ἐκ πατέρων εἴη παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων
Ἔμπεδον ἠπείροις σκῆπτρον ἐπ᾽ ἀμφοτέραις.

670. (19) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βίβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
Πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων,

Δῶρον

Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίῃ* ἥκομεν ἠῶ,
    Κάλλευς ϗ πραπίδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένῃ.

671. (20) ΕΥΗΝΟΥ γραμματικȣ̃.

Ἐχθίστη Μȣ́σαις, σελιδηφάγε, λωβήτειρα
    Φωλὰς, ἀεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη,
Τίπτε κελαινόχρως ἱεραῖς ψήφοισι λοχάζῃ,
    Σίλφη, τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη;
Φεῦγ' ἀπὸ Μȣσάων, ἴθι, τηλόσε, μηδὲ σὺν ὄψει
    Βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπεισαγάγῃ.

672. (21) ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μήτε μακρῇ θαρσέων ναυτίλλεο, μήτε βραχείῃ
    Νηΐ. Κρατεῖ παντὸς δȣ́ρατος εἷς ἄνεμος.
Ὤλεσε ϗ Πρόμαχον πνοιὴ, κολόκυμα δὲ ναύτας
    Ἀθρόον εἰς κοίλην ἐσυφέλιξεν ἅλα.
Οὐ μήν οἱ δαίμων πάντῃ κακὸς, ἀλλ' ἐπὶ γαίῃ
    Πατρίδι ϗ τύμβȣ ϗ κτερέων ἔλαχεν,
Κηδεμόνων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ τρηχεῖα θάλασσα
    Νεκρὸν πεπταμένοις θῆκεν ἐπ' αἰγιαλοῖς.

* Intel. Antoniam minorem, Antonii & Octaviæ filiam. Conf. Car. 489.

673. (22) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλὸν, ἔχει κλυτὸν οὐρανὸς ἦτορ
Ἀνδρέω, ὃς Δαύοισι καὶ Ἰλλυρίοισι δικάσσας
Οὐχ ὁσίων κτεάνων καθαρὰς ἐφυλάξατο χεῖρας.

674. (23) ΗΡΙΝΝΗΣ.

Στᾶλαι, καὶ * σειρῆνες ἐμαὶ, καὶ πένθιμε κρωσσὲ,
Ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιὰν,
Τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
Αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πόλιος,
Χὤτι με νύμφαν ἔοισαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τὸ,
Χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τῶν Ἰαμειδῶν ἦν †, καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ἠρίνν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

* Quæ monumentis ſolebant imponi. Vid. Anthol. Steph. pag. 263. An quod eloquentiam Defuncti ſignificarent, an quod numina luctûs eſſent?

† Ita probè conjecit Reiskius, in Not. ad loc. Edidit ad Exemp. Jenſ. Τηνιδως ειδωντι, vitio manifeſto.

675.

675. (24) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἤδη μὲν κροκόεις Πιτανατίδι πίτνατο νύμφᾳ
 Κλειναρέτᾳ χρυσέων παςὸς ἔσω θαλάμων,
Καδέμονες δ' ἤλποντο διωλένιον φλόγα πεύκας
 Ἅψειν ἀμφοτέραις ἀνσχόμενοι παλάμαις,
Δημὼ καὶ Νίκιππος. Ἀφαρπάξασα δὲ νοῦσος
 Παρθενικὰν λάθας ἄγαγεν ἐς πέλαγος,
Ἀλγειναὶ δ' ἐκάμοντο συνάλικες οὐχὶ χορείαν,
 Ἀλλὰ τὸν ἀΐδεω ςερνοτυπῆ ἰάλεμον.

676. (25) ΗΡΙΝΝΗΣ.

Νύμφας Βαύκιδός εἰμι, πολύκλαυτον δὲ παρέρπων
 Στάλαν τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ,
* Βάσκανος ἐσσ', Ἀΐδα. Τά γε τοι καλὰ τῷ κοθορῶντι
 Ὄμματα τὰν Βαύκους ἀγγελέοντι τύχαν.
Ὧι τὰν παῖδ', ὑμέναιος ἐφ' ᾇ σχεδὸν ᾔδετο, πεύκᾳ
 Τᾷδ' ἐπὶ κηλείας ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων χαρίεσσαν ἀοιδὰν
 Εἰς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. * * *

* Venuſti oculi Baucidis puellæ ſignificant eam adeo Orco placuiſſe, ut ipſam raperet. Quæ Veterum erat ſuperſtitio.

677. (26) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νηϊάδες, καὶ ψυχρὰ βοαύλια ταῦτα, μελίσσαις
    Οἶμον ἐπ' εἰαρινὴν λέξατε νισσομέναις,
Ὡς ὁ γέρων Λεύκιππος ἐπ' ὀρσιπίδεσσι λαγωοῖς
    Ἔφθιτο χειμερίῃ νυκτὶ λοχησάμενος·
Σμήνια δ' οὐκ ἔτι οἱ νομέειν φίλον, αἱ δὲ τὸν ἄκρης
    Γείτονα ποιμενίαι πολλὰ ποθοῦσι νάπαι.

678. (27) ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ὦ ξεῖν', εἴ τυ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλήναν,
    Τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἀγχὺς ἐναυσόμενος,
Εἰπεῖν ὡς Μούσαισι φίλα τήν', ἅ δὲ Λόκρισσα
    Τίκτεν. Ἴσαις δ' ὅτι μοὶ τοὔνομα Νοσσίς. Ἴθι.

679. (28) ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλακι πρέσβυν
    Τήιον, τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.

680. (29) ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Κλευᾶς, οὔ τυ μοι ἄκλειος ὑπὲρ Θυρέας δόρυ τείνας
    Κάτθανες, Ἀμφιλόχων γᾶν ἀμφιτεμνόμενος.

681. (30) ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Δηρίφατον κεύθω Τιμοθένη, υἷα Μολόσσȣ,
Ξεῖνον ἐπὶ ξείνῃ Κεκροπίᾳ φθίμενον.

682. (31) ΑΝΥΤΗΣ.

Ἥβα μὲν σε πρόαρχε ἔσανπαιδων, ἅτε ματρὸς,
Φειδία, ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθȣ φθίμενος.
Ἀλλὰ καλόν τοι ὕπερθεν ἔπος τόδε πέτρος ἀείδει,
Ὡς ἔθανες πρὸ φίλας μαρνάμενος πατρίδος.

683. (32) ΦΩΤΙΟΥ πατριάρχȣ.

Ἔρωτα πικρὸν, ἀλλὰ σώφρονα βίον,
Ὁ Κλειτοφῶντος μὲν παρεμφαίνει λόγος,
Ὁ Λευκίππης δὲ σωφρονέςερος βίος
Ἅπαντας ἐξίςησι, πῶς τετυμμένη,
Κεκαρμένη τε καὶ κατηχρειωμένη,
Τὸ δὴ μέγιςον, τρὶς θανȣ̃σ' ἐκαρτέρει.
Εἴπερ δὴ ϗ̀ σὺ σωφρονεῖν θέλεις, φίλος,
Μὴ τὴν πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν,

Τὴν

Τὴν τῦ λόγυ δὲ πρὸς τὶ συνδρομὴν μάθε,
Νυμφοςολεῖ γὰρ τὺς ποθῦντας ἐμφρόνως.

684. (33) * Εἰς βίϐλον τακτικὴν Ὀρϐικίυ, ἀπὸ ὑπάτων. Ἦν δὲ ἡ βίϐλος ἀπάτημα Ἀδριανῦ Βασιλέως, ἤ, ὡς ἄλλοι τινες, Τραιανῦ Καίσαρος.

Δέρκεο με κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονα βίϐλον,
Ἣν πάρος Ἀδριανὸς μὲν ἄναξ ἔχεν ἐν πολέμοισι,
Κρύψε δ' ἀεργείη χρόνον ἄσπετον ἐγγύθι λήθης.
Ἀλλ' ὑπὸ καρτερόχειρος Ἀναςασίυ βασιλῆος
Ἤλυθον εἰς φάος αὖθις, ἵνα ςρατιῇσιν ἀρήξω.
Οἶδα γὰρ ἀνδροφόνυς καμάτυς πολέμοιο διδάσκειν,
Οἶδα δὲ πῶς μετ' ἐμοῖο καὶ ἑσπερίης ἁλὸς ἄνδρας
Καὶ Πέρσας ὀλέσεις, καὶ αἰνομόρυς Σαρακηνὺς,
Καὶ θοὸν ἱπποκέλευθον ἀρειμανέων γένος Οὔννων,
Πετρέων δ' ἐφύπερθεν ἀλυσκάζοντας Ἰσαύρυς.
Πάντα δ' ὑπὸ σκήπτροισιν Ἀναςασίοιο πελάσσω,
Ὃν καὶ Τραιάνοιο φαάντερον ἄγαγεν ἠώς.

* [In Ordinale Urbicii Viri Conſularis, quod fuerat olim peculium & oblectamentum Adriani Imperatoris, aut, ſecundum alios, Trajani Imp.]

685. (34) ΜΟΥΚΙΟΥ ΣΚΕΟΥΟΛΑ.

Αἱ χίμαροι, τί ποτ' ἆρα τὰ μὲν θύμα ϰ̀ τιθύμαλλα
Λείπετε, ϰ̀ χλοερὴν αἰγίνομον βοτάνην,
Ποῖρα δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε,
Ἀμφὶ τὸν ὑλοβάτην ἀλλόμεναι νόμιον;
Οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης; Ἀποπαύσατε, μήποτ' ἀπεχθὴς
Ἀντήσῃ κορύνη χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

686. (35) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰκάρου ὦ νεόφοιτον ἐς ἠέρα ποτηθέντος,
Ἰκαρίη, πικρῆς τύμβε κακοδρομίης,
Ἄβαλε μήτε σε κεῖνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι
Τρίτων Αἰγαίου νῶτον ὕπερ πελάγευς·
Οὐ γάρ σοι σκέπανή τις ὑφόρμισις, οὔτε βόρειον
Ἐς κλίτος, οὔτ' ἄγην κύματος ἐς νοτίην.
Ἔρροις, ὦ δύσπλωτε, κακόξενε, σεῖο δὲ τηλοῦ
Πλώοιμι, συγεροῦ ὅσσον ἀπ' Αἴδεω.

687. (36) ΔΙΟΔΩΡΟΥ τοῦ Γραμματικοῦ.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
Λαΐνα, Κωκύτου τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ,

Οὔ

Οὔ τι μ᾽ ἀνὴρ, ὃ λέγουσι, κατέκτανεν, ἐς γάμον ἄλλης
Παπταίνων γαμετῆς, οὔνομα Ῥουφίνιος.
Ἀλλά με κῆρες ἄγουσι μεμορμέναι. Οὐ μία δήπου
Παῦλα Ταραντίνη κάτθανεν ὠκύμορος.

688. (37. 38) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ
Ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
Λοιπά τοι † Αἰθιόπης Βραυρωνίδος ἴχνια νηὼς
Μίμνει, καὶ ποταμοῦ τἀμφιμάχητον ὕδωρ.
Τὴν δέ ποτ᾽ Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιανθὲς
Τρῦχος ἐπ᾽ ἀμφοτέραις δερκόμεθ᾽ ἠϊόσιν.

689. (39) ΠΕΡΣΟΥ.

Δειλαία Μνάσιλλα, τί τοι καὶ ἐπ᾽ ἠρίῳ οὗτος
Μυρομένας κούρας γραπτὸς ἔπεστι τύπος
Νευτίμας; ‡ Ἃς δή ποκ᾽ ἀπὸ ψυχὰν ἐρύσαντο
Ὠδῖνες, κεῖται δ᾽ οἷα κατὰ βλεφάρων

† Nomen Dianæ. Ut ſupr. Car. 515. Quæ & Brauronis dict.
‡ Filiæ ſuæ.

Ἀχλύϊ

Ἀχλύϊ πλημμύρουσα, φίλας ὑπὸ μητρὸς * ἀγοστῷ,
Αἲ, αἲ, Ἀριστοτέλης δ' οὐκ ἀπάνευθε πατὴρ
Δεξιτέρᾳ κεφαλὰν ἐπεμάξατο· κ', ὦ μέγα δειλοὶ,
Οὐδὲ θανόντες ἑῶν ἐξελάθεσθ' ἀχέων.

690. (40) ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄμπελος ὡς στηλὴ κάμακι, στηρίζομαι αὔῳ
Σκηπανίῳ; Καλέει μ' εἰς ἀΐδην θάνατος.
Δυσκώφει μὴ, Γόργε. Τί τοι χαριέστερον ἢ τρεῖς
Ἢ πίσυρας ποίας θάλψαι ὑπ' ἠελίῳ;
Ὧδ' εἴπας οὐ κόμπῳ † ἀπὸ ζωὴν ὁ παλαιὸς
Ὤσατο, κ' ἐς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

691. (41) ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὤιχευ ἔτ' ἀσκήπων, Κινησία, Ἑρμοῦ λάτρις,
Ἐκτίσων ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον,
Γήρᾳ ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων, χρήστην δὲ δίκαιον
Εὑρών σε στέργει παντοβίης Ἀχέρων.

* Læva vola. † Ut glorioſi Philoſophi.

692. (42) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἔτι, Τιμόκλεια, τεῶν φάος ὤλεσας ὄσσων
Κούρους * δυςόκῳ νηδύι-γειναμένη,
Ὄμμασι δ' ἐν πλεόνεσσιν ἀθρεῖς περικαλλὲς ὄχημα
Ἠελίου, προτέρης οὖσα τελειοτέρη.

† 693. 694.

695. (45) ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἄκρας ἣν σεο χερσὶ μυρίπνοον ὄχνην ἔθηκας
Δένδρῳ πόρθον ἐρεῖς σὴν χάριν εἴς σε φέρω.

696. (46) ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Πύργος ὅδ' εἰναλίης ἐπὶ χοιράδος, οὔνομα νήσῳ
Ταὐτὸν ἔχων, ὅρμου σύμβολον εἰμὶ Φάρος.

697. (47) ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Μαχλὰς εὐκροτάλοισιν ἀνευάζουσα χορείαις
Δίζυγα παλλομένοισι τινάγμασι χαλκὸν ἀράσσει.
Τῆς μὲν ὑποκλέπτων πολιὴν τρίχα γείτονα μοίρης

* Conjicit Reisk. δυςόκῳ ἐν. † Extat Anthol. Steph. p. 278. Alterum unico tantùm verſu conſtat, & habetur alibi.

[Κτεὶς

[Κτεὶς βάπτει, μολίβου παῖς. Ἤδη δ' ἀχλυόεσσα] ‡
Ἠλεμάτοις ἀκτῖσι χαράσσεται ὄμματος αὐγή.
Ψευδόμενον δ' ἐρύθημα κατέγραφεν ἄχροος αἰδὼς,
Ἀγλαΐῃ στέψασα νόθῃ κεκαλυμμένα μῆλα.

698. (48) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἕδρην χαλκεόπεζον ἐπὶ προθύροις Ἑλικῶνος
Εἰσήκει θεράπων τις ὑπὲρ νώτοιο μεμαρπὼς,
Οὐδ' ἔθελεν μογέοντι πορεῖν ἐπίβαθρον ἀοιδῷ.
Τοὔνεκά μευ θώρηξε νόον πολύμητις ἀνάγκη.

699. (49) ΕΥΝΟΜΙΑΝΟΥ.

Ἱστορίην ἐτέλεσσα θεοῦ χάρι, χερσὶ σοφῇσι
Πράγματ' ἀληθείας ποικίλ' ὑφηνάμενος.

700. (50) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γράμματα δώδεκ' ἔχει Φιλοστόργιος, οὔνομα καλὸν,
Τοὔνεκα δὴ κατὰ γράμμα λόγους συνέγραψα τοσούτους,
Ἀρξάμενος πρώτου ἀπὸ γράμματος, εἶτ' ἐνεφεξῆς,
Καὶ διὰ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἑὸν οὔνομα γράψας.

‡ A Reiskio confictum.

701. (51) ΑΔΗΛΟΝ.

Κωνσταντινιάδης Ἀσκληπιάδης ἄστυ γεραίρων
Γράψεν Ἀναζάρβου πάτρια κυδαλίμης.

702. (52) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιτὼ Διδύμωνι τεκοῦσα
Ἄρσενας, οὐδεμιᾶς, οὐδενὸς ὤνατ᾽ ἄπο,
Ἡ μέγ᾽ ἀρίστη δ᾽ οὖσα καὶ εὔτοκος οὐχ ὑπὸ παίδων,
Ὀθνείαις δ᾽ ἐτάφη χερσὶ θανοῦσα Βιτώ.

703. (53) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ηερίη Γεράνεια κακὸν λέπας. Ὤφελες Ἴστρον
Τῆλε, καὶ ἐν Σκυθέων μακρὸν ὁρᾷν Τάναϊν,
Μὴ δὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
Αἰνέα, νιφομένας ἀμφὶ Μεθουριάδας.
Νῦν δὲ σὺ μὲν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
Ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

704. (54) ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Καί ποτε Θυμοκλῆς τὰ παρ᾽ ἐλπίδα κήδεα κλαίων
Παιδὶ Λύκῳ κενεὸν τοῦτον ἔχευε τάφον.

Οὐδὲ γὰρ ὀθνείην ἔλαχεν κόνιν, ἀλλά τις ἀκτὴ
 * Νηπιὰς, ἢ νήσων Ποντιάδων τις ἔχει,
Ἔνθ᾽ ὅ γε που πάντων κτερέων ἄτερ ὀστέα φαίνει
 Γυμνὸς ἐπ᾽ ἀξείνου κείμενος αἰγιαλοῦ.

705. (55) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῆμα Θεόγνιδός εἰμι Σινωπέος, ᾧ μ᾽ ἐπέθηκεν
 Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

706. (56) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῆμα μὲν ἀμοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
 Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ᾽ ἔκιχεν θανάτου
Πλαζόμενον, γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
 Ἤμβροτες, οὐδ᾽ ἵκευ Χῖον ἐς ἀμφιρύτην.

707. (57) ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Ἑλλανὶς τριμάκαιρα καὶ ἁ χαρίεσσ᾽ Ἀμαμαξὶς
 Ἤστην μὲν πάτρης φέγγεα Λεσβιάδος.
Ὄκκα δ᾽ Ἀθηναίῃσι σὺν ὁλκάσιν ἐνθάδε πλεύσας
 Τὰν Μιτυληναίαν γᾶν ἀλάπαξε Πάχης,

* Bythiniam intellig.

Τᾶν

Τᾶν κȣρᾶν ἀδίκως ἠράσατο, τῶς δὲ συνεύνως
 Ἔκτανε, κ̧ τήναις ςεῖλε βιησόμενος.
Ταὶ δὲ κατ᾽ Αἰγαίοιο ῥόȣ πλατὺ λαῖτμα φερέσθω,
 Καὶ ποτὶ τὴν κραναὰν Μοψοπίαν δραμέτω,
Δάμῳ δ᾽ ἀγγελέτω ἀλιτήμονος ἔργα Πάχητος,
 Μέσφα μιν εἰς ὀλοὴν κῆρα συνηλασάτω.
Τοῖα μὲν ὠ κȣ́ρα πεπονήκατον, ἄψ δ᾽ ἐπὶ πάτραν
 Ἥκετον, ἐν δ᾽ αὐτῷ * κεῖσθον ἀποφθίμεναι,
Ἐκ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἐπεὶ πόσις ἅμα συνεύνων
 Εὔδετον εἰς κλεινᾶς μναμα σαοφροσύνας.
Ὑμνεῦσιν δ᾽ ἔτι πάντες ὁμόφρονας ἡρωΐνας,
 Πάτρας κ̧ ποσίων πήματα τισαμένας.

† 708. (58) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐσχατιαὶ Λιβύων Νασαμώνιδες, ȣ̓κέτι θηρῶν
 Ἔθνεσι νηπείροις νῶτα βαρυνόμεναι,
Οὐκέτ᾽ ἐρειμανίησιν ἐπιπλώσεσθε λεόντων
 Ὠρυγαῖς ψαμάθȣς ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων,

* Cum Maritis. † De Leonibus Lybia pulſis, ab imp. Adriano, legas apud Athen. p. 677. Edit. Caſ.

Φῦλον ἐπεὶ ἀνάριθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν
'Ες μίαν αἰχμητὴς Καῖσαρ ἔθηκεν ὀπήν.
Αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι
Θηρῶν, νῦν ἀνδρῶν εἰσὶ βοηλασίαι.

709. (59) ΑΔΗΛΟΝ.

Εἷς ὅδε Νικάνδρου τέκνων τάφος. Ἓν φάος ἀοῦς
Ἄνυσε τὰν ἱερὰν Λυσιδίκας γενεάν.

710. (60) ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

Δαμὼ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν ἥρω
Εὔφρονα λυσσατὰν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὰν ἀρνήσαντο, τανυπλέκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶ δερειούχους ἐκρεμάσαντο βρόχους.

711. (61) ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Νύμφιον Εὐαγόρην πολυπένθιμον ἡ Πολυαίνου
Σκυλλὶς ἀν' εὐρείας ἦλθε βοῶσ' ἀγυιάς,
Παῖδα τὸν Ἡγεμάχου, τὸν Ἐφέσιον, οὐδ' ἄρ' ἐκείνη
Χήρη πατρώους αὖθις ἐσῆλθε δόμους

Δαιμονίη,

Δαιμονίη, τριτάτῳ δὲ κατέφθιτο μηνὶ δυσαίων,
 Οὐλομένη ψυχὰν δύσφρονι τηκεδόνι.
Τοῦτο δ' ἐπ' ἀμφοτέροισι πολύκλαυτον Φιλότητος
 Ἕστηκεν λείῃ μνῆμα παρὰ τριόδῳ.

712. (62) ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Α στάλα βαρύθουσα λέγει τάδε. Τὰν μινύωρον
 Τὰν μικκὰν ἀΐδας ἥρπασε Θειοδόταν.
Χ' ἁ μικκὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν· ἴσχεο λύπας
 Θειόδοτε. Θνατοὶ πολλάκι δυστυχέες.

713. (63) ΑΔΗΛΟΝ.

Οὔπω τοι πλόκαμοι τετμημένοι, οὐδὲ σελάνας
 Τοὶ τριετεῖς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι,
Κλεύδικε, Νικασὶς ὅτε σὰν περὶ λάρνακα μάτηρ
 Τλῆμον, ἐπ' αἰακτῷ πόλλ' ἐβόα στεφάνῳ,
Καὶ γενέτας Περίκλειτος· ἐπ' ἀγνώστῳ δ' Ἀχέροντι
 Ἡβάσεις ἥβαν, Κλεύδικ', ἀγνωστοτάταν.

714. (64) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Σύρου καὶ Δήλοιο κλύδων μέσος ἦα Μενοίτην
  Σὺν φόρτῳ Σαμίου κρύψε Διοφανέος,
Εἰς Ἄσιαν σπεύδοντα πλόου τάχος, ἀλλὰ θάλασσα
  Ἐχθρὴ καὶ νῆσοι παῦσαν ἐπειγόμεναι·

715. (65) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τούσδ' ἀπὸ Τυῤῥηνῶν ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
  Ἓν πέλαγος, μία ναῦς, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

716. (66) ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Οὐχὶ ῥάκος σέο φαιὸν ἐπ' ὀστέα κεῖνα καλύπτει,
  Οὐδ' ἡ κυανέου γράμμα λαβοῦσα πέτρη.
Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
  Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα περὶ κροκάλαις.
Ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίας πολυκήδεος ἡ κενὴ χθὼν
  Ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.*

* Sc. Campis.

*717. (67) ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἰνδὴν βήρυλλόν με Τρόφων ἀνέπεισε γαλήνην
 Εἶναι, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῆκε κύμα.
Ἠνίδε καὶ χείλη νοτερὴν πλείοντα θαλάσσην,
 Καὶ μαστοὺς, τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.
Ἢν δέ μοι ἡ φθονερὴ πνεύσει λίθος, ὡς ἐν ἑτοίμῳ
 Ὥρμημαι γλώσσῃ καὶ τάχα νηχομένῃ.

718. (68) ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κὴν πρύμνῃ λαχέτω μέ ποτε στιβὰς, ἅ θ' ὑπὲρ αὐτὴν
 Ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες.
Καὶ πῦρ ἐκ μιλάκων βεβιημένον, ἥ τ' ἐπὶ τούτῳ
 Χύτρη, καὶ κενεὸς πομφολύγων θόρυβος,
Κήρυγγῶντ' ἐπίδοιμι διήκονον, ἡ δὲ τράπεζα
 Ἔστω μοι ἡ πρώτη νηὸς ὕπερθε σανίς.
Δὸς, λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν. Εἶχε τύχη τις
 Πρώην τοιαύτη τὸν φιλόκοινον ἐμέ.

* Primæva ſimplicitate, ne dicam communi ſenſu, deſtitutum carmen, obſcurum, turgidum. Alius forſan eſt Addæus Auctor Car. 668.

719. (69) ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κολχὸς τὸν δύςηνον ἐρώδιον ἐχθρὰ κολάζει.
Τοῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται;
Φοῖβος ἐρεῖ. * * γειτον᾽ ὅτ᾽ εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρὸν
Στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει,
Δυσμῆνέες ποτ᾽ ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν
Ὀψὲ διδασκόμενοι πεζοβατεῖν πέλαγος.
Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
Ἐκδηῶν Κυλχοὺς καὶ Βρίον ὁ προδότης.

720. (70) Εἰς Ἀλκαῖον. *

Ἀλκαίου τάφος οὗτος, ὃν ἔκτανεν ἡ πλατύφυλλος
Τιμωρὸς μοίχων, γῆς θυγάτηρ, ῥάφανος.

721. (71) Εἰς Σαπφώ.

Οὐ γὰρ σοί γε ὀλίζον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
Ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου,
Σαπφοῖ, σοῖ γὰρ κλῆσιν ἐνείμαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
Σὺν δ᾽ ὁ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισμάραγος.

* Comicum, non Lyricum.

Μέλψεαι ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισιν,
Οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά.

722. (72) Εἰς Ὅμηρον.

Ἰλιὰς, ὦ μέγα ἔργον, Ὀδυσσέης τε τὸ σῶφρον
Γράμμα, τὸ καὶ Τροίῃ θῆκεν ἴσην Ἰθάκην,
Τόν με γέροντ' αὔξοιτ' εἰς ἀεὶ νέον. Ἡ γὰρ Ὁμήρου
Σειρὴν ἡμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων.

723. (73) ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χριστιανοὶ γεγαῶτες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐνθάδε ναιετάουσιν ἀπήμονες. οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς
Χώνη φόλλιν ἄγουσα φερέσβιον ἐν πυρὶ θήσει.

724. (74) Εἰς Ἰσαύρους.

Αὔραις ἴσα θέουσιν, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο.

725. (75) Εἰς κολόκυνθον.

Εἰπέ μοι, ὦ κολόκυνθε, τίνος χάριν εἰσέτι καὶ νῦν
Οὐ σικύων ἐφάνη ἱερὸν γένος, οὐ κολοκύνθων:

Ὁ κολόκυνθος πρὸς ταῦτα.

Ζηνὸς ἐπομβρήσαντος ἐπεκλύσθησαν ἄρουραι,
Ἡμετέρην δ' ἀέκουσαν ἐπικύπτουσι γενέθλην.

726. (76) Εἰς τὸν ἀπὸ κόντου κατερχόμενον θηριομάχον.

Κόντον ἀνὴρ κατέπηξε, δέμας δ' εἰς ἠέρα ῥίψας
Ἰδνώθη προκάρηνος, ἀνεγρομένοιο δ' ὑπαίθεν
Θηρὸς ὑπερκατέβαινεν ἐϋστρέπτοισι πόδεσσιν,
Οὐδὲ λάβεν. Λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον, ἔκφυγε δ' ἀνήρ.

727. (77) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Θάρσει καὶ πετόρεσσι διαπλασθέντα προσώποις
Μῦθον καὶ τούτων γράψαι ἔτι πλέοσιν.
Οὔτε σε γὰρ λείψουσι * Φιλωνίδου, οὔτε Βαθύλλου,
Τοῦ μὲν ἀοιδάων, τοῦ δὲ χεροῖν χάριτες.

728. (78) ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θεσσαλίης εὔιππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν
Χερσὶν ἀτευχήτοις θηρσὶν † ὁπλιζόμενος,

† Tauris feris. * De Philonide, cantore ſiletur: carus erat hiſtrio Bathyllus Auguſto & Mæcenati.

Δενδρο-

Δενδροτυπεῖ πώλους ζεῦξε σκιρτήματι παύρων
  Ἀμφιβαλεεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον.
Ἀκρότατον δ' εἰς γῆν κλίνας ἅμα κ' εὔροπον ἅμμα
  Θηρὸς τὴν πόσσην ἐξεκύλισσε βίην.

729. (79) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ Μακεδὼν ὁ σίδηρος ἐν ἄορι, καὶ τὰ πρὸς ἀλκὴν
  Τῆς ἀπ' Ἀλεξάνδρου χειρὸς ἐπιστάμενος,
Πείσων, σὴν ποθέων ἱκόμην χέρα, τοῦτο δὲ φωνῶ
  Χαίρων, δεξιτέρην εὗρον ὀφειλομένην.

730. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λευκάδος ἀντί με Καῖσαρ, ἴδ' Ἀμβρακίης ἐριβώλου
  Θυρρείου τε πέλειν, ἀντί τ' Ἀνακτορίου,
Ἀργέος Ἀμφιλόχου τε καὶ ὁππόσα ῥαίσατο κύκλῳ
  Ἄστε' ἐπιθρώσκων δουρομανὴς πόλεμος,
Εἵσατο Νικόπολιν, θείην πόλιν, ἀντὶ δὲ νίκης
  Φοῖβος ἄναξ ταύτην δέχνυται Ἀκτιάδος.

731. (80) ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Λαιδροῖς, Ἡράκλεια, καλοὺς ὑπὸ χείλεσιν ἕλκεις.
Κεῖνο πάλαι κατὰ σῶ πᾶσ' ἐβόησε πόλις,
Πῶς ἔτλης † τόσσον ῥέξαι κακόν; Ἤ σε βιαίως
Εἵλκυσέ τις θαλερῶν δραξάμενος πλοκάμων.
Ἤ σοι τοὔνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ,
Μαχλὲ, φιλεῖν ἥβην κέκριται ἠϊθέων.

732. (81) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Νῆσον, τὴν, εἰ χ' οἵ με περιγράψαντες ἐροῦσιν
Μετρῆσαι βαιὴν, ἑπτὰ μόνον σταδίους,
Ἔμπης καὶ τίκτουσαν ἐπαύλακα, πῖαρ ἀρότρου,
Ὄψει, καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδρύου,
Καὶ πολλοῖς εὔαγρον ὑπ' ἰχθύσι, καὶ ὑπὸ μαίρην
Εὐάνεμον, λιμένων δ' ἤπιον ἀτρεμίῃ,
Ἀγχόθι Κορκύρης Φαιηκίδος. Ἀλλὰ γελᾶσθαι
Τῷ ἔπι ὡρίσθην, τοῦτ' ἐθέμην ὄνομα. *

* Suppl. Reiskius. † Σύσσοτα. Sc. Harum porcorum. Inter Epirum & Corcyram.

733. (82) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα
Μήνη * πένθος ἑὸν νυκτὶ καλυψαμένη,
Οὕνεκα δὴ χαρίεσσαν ὁμώνυμον εἶδε Σελήνην
Ἄπνουν εἰς ζοφερὸν δυσομένην ἀΐδην.
Κείνῃ γὰρ καὶ κάλλος ἑοῦ κοινώσατο φωτὸς,
Καὶ θάνατον κείνης δεῖξεν ἑῷ νέφεϊ.

734. (83) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιμὴν, ὦ μάκαρ, εἴθε κατ' οὔρεος ἐπροβάτευον
Κἠγὼ ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον,
Κριοῖς ἀγητῆρσι ποτ' ἐβληχημένα βάζων,
Πρὶν πικρῇ βάψαι νηόχα πηδάλια
Ἅλμῃ. Τοίγαρ ἔδυν ὑποβένθιος, ἀμφὶ δὲ ταύτην
Θῖνα με ῥοιβδήσας εὖρος ἐφωπλίσατο.

735. (84) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι ταῦτ' ἐλεεινὴ
Μήτηρ ἀμφοτέρους εἶπε στειχομένη.

* Nova Luna.

Καὶ

Καὶ νέκυν οὐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἤματι τῷδε γοήσειν
Ἤλπισα, καὶ ζώοις οὐ σε μελεασυμένον
Ὄψεσθαι. Νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ὑμέας ἠμείφθησαν
Δαίμονες, ἄψαυστον δ' ἵκετο πένθος ἐμοί.

736. (85) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ῥιγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις. Ἀλλὰ Πύρωνι
Πολλὰ γαληναίη κύματος ἐχθροτέρη.
Νῆα γὰρ ἀπλοΐη πεπεδημένην ἔφθασεν ἀκτὶς
Ληϊστέων ταχινὴ δίκροτος ἐσσυμένη.
Χεῖμα δέ μιν προφυγόντα γαλήνη αἰνῷ ὑπ' ὀλέθρῳ
Ἔκτανεν. Ἆ λυγρῆς, δειλὲ, κακορμισίης.

737. (86) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαμίας τὸ μνῆμα Φιλαινίδος, ἀλλὰ προσειπεῖν
Τλῆθί με, καὶ στήλης πλησίον, ὦ 'νερ, ἴθι.
Οὐκ εἰμ' ἡ τὰ γυναιξὶν ἀναγράψασα προσάντη
Ἔργα, καὶ αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεὸν,
Ἀλλὰ φιλαιδήμων, ναὶ ἐμὸν τάφον. Εἰ δέ τις ἡμέας
Αἰσχύνων λαμυρὰν ἔπλασεν ἱστορίαν,

Τοῦ

Τοῦ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος οὔνομα, ταὶ μὰ ἢ λυγρὰν
 Ὀσία περφθείη κληδὸν' ἀπωσαμένης.

* 738.

739. (88) ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
 Ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
Λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἀπὸ ληνοῦ
 Πῶμα πιεῖν κύκλῳ πλησαμένη κύλικα.
Πρὶν δ' ἀρύσαι μογέραν ἔκαμεν χέρα, γραῦς δὲ, παλαιὴ
 Ὡς ναῦς, ὑποβρυχίη ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
 Λαΐνον, οἰνηρῶν γείτονα θηλοπέδων.

† 740. (89) ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὴν Φρηγίην Αἴσχρην ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς
 Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει,
Κτὴ φθιμένην συνέθηκεν ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
 Ἡ γρῆυς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

* Inter Callimachi legitur: & Anthol. St. App. pag. 510.

† Extat inter Callimachea. Sed mendoſe.

741. (90) ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Αὐτὸς ἄναξ νεμέσησε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κύμασιν Ὑπατίȣ σῶμα καλυψαμένοις.
Ἤθελε γάρ μιν ἔχειν γέρας ὕςατον, οἷα θανόντα,
Καὶ μεγαλοφροσύνης κρύψε θάλασσα χάριν.
Ἔνθεν, πρηϋνόȣ κραδίης μέγα δεῖγμα, φαεινὸν
Τίμησεν κενεῷ σήματι τῷδε νέκυν.

742. (91) ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἀτλικὸς εἰς ξυνὴν με παναγρέος ἐλπίδα μοίρης
Θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχηνε τάφον,
Παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτȣ φόβον. Ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν
Ἠέλιος σοφίης μιμνέτω ἠελίῳ.

* 743. 744.

745. (94) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Καλλιγένευς Διόδωρον Ὀλύνθιον ἴσθι θανόντα
Ἐν λιμένι πρώρης νύκτερον εκχυμένον,

* Omiſimus. Extant apud Diog. Laert. pag. 58, 60.

Δαιτὸς

Δαιτὸς ἐπεὶ τὸ περισσὸν ἀπήμεεν. Α πόσιν ὕδωρ
 Ὤλεσε τὸν πόσσῳ κεκριμένον πελάγει.

746. (95) ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὖτ᾽ ἂν ἴδωμαι,
 Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ᾽ ἔπαθες.

747. (96) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰδὼς καὶ Κλεόδαμον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
 Ἀενάου στονόεντ᾽ ἤγαγεν εἰς θάνατον,
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ, πατρὸς δὲ κλεινὸν
 Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ᾽ ὄνομα.

748. †

749. (88) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΥ.*

Αὐτά τοι πρέσσαντι παρὰ χρέος ὤπασεν ᾅδαν,
 Βαψαμένη κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων,

† Extat inter Callimachea.

* Edidit, quod in Comment. haud notat Cl. Reiskius, In Præfat. Carm. Sepulcral. Leichius p. 13. Et Rhunken. Epiſt. Crit. 1. p. 37, 38. Et Weſſeling. ad Diodor. Sic. pag. 232. vol. 2. Ubi videſis eorundem conjecturas.

Μάτηρ, ἅ σ᾽ ἔτεκεν, Δαμάτριε, φᾶ καὶ σίδηρον
  Παιδὸς ἑοῦ φύδραν μεστὸν ἔχουσα φόνου,
Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον,
  Δερκομένα λοξαῖς, οἷα λάκαινα, κόραις·
Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι τάρταρον, ἁνίκα δειλὰν
  Οἶσθα. φυγὼν τελέθεις οὔτ᾽ ἐμὸς, οὔτε Λάκων.

750. (99) ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Καὶ Διῒ καὶ Βρομίῳ με διάβροχον οὐ μέγ᾽ ὀλισθεῖν,
  Καὶ μόνον ἐκ δοιῶν, καὶ βροτὸν ἐκ μακάρων.

751. (100) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴπε, ποτὶ Φθίην εὐάμπελον ἤν ποθ᾽ ἵκηαι
  Καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὦ ξένε, Θαυμακίαν,
Ὡς δρυμὸν Μαλεαῖον ἀναστείβων ποτ᾽ ἔρημον
  Εἶδες Λάμπωνος τόνδ᾽ ἐπὶ παιδὶ τάφον,
Δερξίᾳ, ὅν ποτε μοῦνον ἕλον δόλῳ, οὐδ᾽ ἀναφανδὸν,
  Κλῶπες ἐπὶ Σπάρταν δίαν ἐπειγόμενον.

752. (101) ΜΑΡΙΝΟΥ.

Ἀθανάτοισι θεοῖς κεχαρισμένα πάντοτε ῥέζων
Καὶ τάδ᾽ ἐπ᾽ εὐσεβέοντι νόῳ συνέγραψε Μαρῖνος.

753. (102) ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Βίβλος μηχανική, Κυρῖνος δέ μιν ἐξεπόνησε,
Μαρκέλλου γνωτοῖο συνερχομένου κατὰ μόχθον.

754. (103) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσφατα μαντῴης Φοιβήϊδος ὄργια τέχνης
Ἀστρολόγων Παῦλος μ' ἐδιδάσκετο κύδιμος ἀνήρ.

755. (104) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βίβλος Θέωνος καὶ Πρόκλου τῶν πανσόφων,
Βίβλος πόλου τε καὶ χθονὸς φέρει μέτρα·
Πρόκλος μὲν οὖν γῆν καὶ Θέων μετρεῖ πόλον,
Ἀμφὼ δ' ἐπ' ἴσης τῶν ἐπαίνων ἄξιοι,
Ἀμφὼ δ' ἀμοιβὴν τῷ λόγῳ τετεύχατε.
Θέων Πρόκλου μὲν λαμβάνων σοφὰς θέσεις
Δείκνυσι ταύταις τοὺς δόμους τῶν ἀστέρων.
Πρόκλος δὲ δείξεις τοῦ Θέωνος λαμβάνων
Ταύταις Ἀναλύει καὶ προβάλλει τὰς θέσεις.
Ἀλλ' ὦ σοφὴ ξυνωρὶ χαῖρέ μοι λίαν.
Χαίροις Θέων ἄριστε, πάνσοφον κάρα,

Ὁ νῦν πυκάζων τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν.
Χαίροις δὲ καὶ σὺ Πρόκλε τῶ Σαρπηδόνος
Ἄριστον αἷμα τοῖς ὅλοις βοώμενον.

756. (105) ΑΔΗΛΟΝ.

Τίπτε μετοκλάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου;
Τοῖα καὶ ἄλλη ἔρεξε, καὶ οὐ φύγεν ἰξοφορῆας
Ἡμετέρους δόνακας, περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα
Ἤλυθε τεχνήεντα καὶ οὐκ ἐθέλουσα πρὸς ἄνδρα.

757. (106) ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

* Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὔνομα. Τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
Σεμνοτέρη πασῶν εἰμὶ δι' Ἀντίμαχον.
Τίς γάρ ἐμ' οὐκ ἤεισε, τίς οὐκ ἀνελέξατο Λύδην,
Τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

758. †

759. (108) ΑΡΧΙΟΥ νεωτέρου.

Ἑρμῆ Κωρύκου ναίων πόλιν, ὦ ἄνα χαίροις
Ἑρμῆ, καὶ λιτῇ προσγελάσαις θυσίῃ.

* In Lydam Antimachi, Carmen Elegiacum, *Lyda* dictum.
† Extat Antholog. Steph. p. 368.

760.

760. (109) ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Νηῶν ὠκυπόρων ὃς ἔχεις κράτος, ἵππιε δαῖμον,
Καὶ μέγαν Εὐβοίης ἀμφικρεμῆ σκόπελον,
Οὔριον εὐχομένοισι δίδου πλόον Ἄρεος ἄχρι
Ἐς πόλιν*, ἐκ Συρίης πείσματα λυσαμένοις.

761. (110) ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Οἰδίποδες δισσοί τε, καὶ Ἠλέκτρη βαρύμηνις,
Καὶ δείπνοις ἐλαθεὶς Ἀτρέος ἠέλιος,
Ἄλλα τε πουλυπαθέσσι, Σοφόκλεες, ἀμφὶ τυράννοις
Ἄξια τῆς Βρομίου βύβλα χοροιτυπίης,
Ταγόν σε τραγικοῖο κατήνυσαν θιάσοιο,
Αὐτοῖς ἡρώων φθεγξάμενον στόμασι.

762. (111) ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Κλεινόνυμοι δύο γρῆες ὁμήλικες ἦμεν, Ἀναξὼ
Καὶ Κλεινὼ, δίδυμοι παῖδες Ἐπικράτεος.
Κλεινὼ μὲν Χαρίτων ἱερὴ, Δημητρὶ δ' Ἀναξὼ
Ἐν ζωῇ πρόπολος. Ἐννέα δ' ἠελίων

* Romam.

Ὀγδω-

Ὀγδωκονταετεῖς ἐπελείπομεν ἐς τόδ᾽ ἱκέσθαι
Τῆς μοίρης. Ἐτέων οὐ φθόνος ἰσσότῃ.
Καὶ πόσιας καὶ τέκνα φιλήσαμεν, αἱ δὲ παλαιαί,
Πρῶθ᾽, ἡμεῖς ἀΐδην πρᾳὼ ἀνηράμεθα.

763. (112) ΑΔΗΛΟΝ.

Ὦ ξέν᾽ ὁδῖτα. Τί δ᾽ ἐστί; Τί γάρ; νέκυς, ᾧ πολὺ παίδων
Τῶν ἀγαθῶν χορὸς ἦν, Ἀρχιγέρων ὁ γέρων.
Ἀλλὰ φίλος γ᾽ ὦ πρέσβυ, γένοιτό τοι ὄλβια τέκνα
Ἐλθεῖν καὶ λευκῆς εἰς δρόμον ἡλικίης.

764. (113) ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μὴ φθείρευ, ἄνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἕλκων,
Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν᾽ ἀλινδόμενος.
Μὴ φθείρευ, κενεή σε περιστέψασα καλιὴ
Εἰ θάλπῃ, μικκὸν πῦρ ἀνακαιόμενον.
Εἰ καί σοι λιτή τε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη
Φύσῃ ἐνὶ γρώνῃ μασσομένῃ παλάμαις,
Ἢ καί σοι γλήχων ἢ καὶ θύμον ἢ καὶ ὁ πικρὸς
Ἁδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐπωψίδιος.

765. (114) ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Αἰάζω Πολύανθον, ὃν εὐνέτις, ὦ παραμείβων,
  Νύμφιον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη
Δεξαμένη σποδιήν τε καὶ ὀστέα. Τὸν δὲ δυσαὲς
  Ὤλεσεν Αἰγαίου κῦμα περὶ Σκίαθον,
Δύσμορον, ὀρθρινοί μιν ἐπεὶ νέκυν ἰχθυβολῆες,
  Ξεῖνε, Τορωναίων εἵλκυσαν εἰς λιμένα.

766. (115) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γλῆνιν παρηονῖτις ἀμφέχω χερμὰς,
Πικρῇ κατασπασθέντα κύματος δίνῃ,
Ὅτ' ἰχθύαζετ' ἐξ ἀκρῆς ἀπόρρωγος.
Χῶσαν δέ μ' ὅσσος λαὸς ἦν συνεργέτης.
Πόσειδον, οὓς σὺ σῶζε. Καὶ γαληναίην
Αἰὲν διδοίης ὁρμιηβόλοις θῖνα.

767. (116) ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἣν παρίῃς ἥρωα, Φιλοπρήγμων ὅ γ' καλεῖται,
  Πρόσθε Ποτιδαίης κείμενος ἐν τριόδῳ,

Εἰπεῖν

Εἰπεῖν οἷον ἐπ' ἔργον ἄγεις πόδας. Εὐθὺς ἐκείνου
Εὑρήσεις ἐν σοὶ πρήξιος εὐκολίην.

768. (117) ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ.

Κλυτὸς Ἰωάννης Ἐπιδάμνιος ἐνθάδε κεῖται,
Τηλεφανὴς ὑπάτων κόσμος ἀριφανέων,
Ὁ γλυκύ μοι Μουσέων πετάσας φάος, ὁ πλέον ἄλλων
Εὐρυνας ξενίου δαίμονος ἐργασίην,
Παμφόρβην παλάμην κεκτημένος, ἥτινι μούνη
Οὐκ ἴδε δωτίνης μέτρον ὁριζόμενον.
Αἰπυτάτην δ' ἤυξησε νόμοις πατρίοισιν ἀπήνην,
Φαιδρύνας καθαρῆς ἔργα δικαιοσύνης.
Ὦ πόποι, οὐκ ἔζησε πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἐνιαυτοὺς
Μοῦνον ἀναπλήσας τεσσαράκοντα δύο,
Ὤχετο μουσοπόλοισι πόθην πάντεσσιν ἐάσας,
Οὓς ἐπόθει πατέρων βέρτερα γειναμένων.

769. (118) ΘΑΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Ἁ χλοερὰ πλατάνιστος ἴδ' ὡς ἔκρυψε φιλεύντων
Ὄργια, τὰν ἱερὰν φυλλάδα τεινομένα.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δ' αὖ ἀκρεμόνεσσιν ἑοῖς κεχαρισμένος ὥραις
Ἡμερίδος λαρῆς βότρυς ἀποκρέμαται.
Οὕτως, ὦ πλατάνιστε, φύοις, χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο
Φυλλὰς ἀεὶ κεύθοι τοὺς Παφίης ἑτάρους.

770. (119) ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασίς, ὕδατ' ἀδελφὰ,
Ἵππου τοῦ πτανοῦ δῶρα ποδοῤῥαγέα,
Χὼ μὲν ἔκοψ' Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλέβας Ἀκροκορίνθου
Ἔπληξ'. Ὦ πτέρνης εἰς ἴσον εὐστοχίη.

* 771.

772. (121) ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἀκταίην παρὰ θῖνα διαυγέος ἔνδοθεν ἅλμας
Ἰχθύα πουλυπόδην ἔδρακεν ἰχθυβόλος.
Νηχομένῳ δ' ἐπόρουσε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἧκ' ἐπὶ χέρσον
Ἁρπάγδην, ἄγρης δεσμὸν ὑποφθάμενος.
Αὐτὰρ ὁ δισκευθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ
Πτωκὶ παχυσκωίῳ. Κεῖτο γὰρ ὑπναλέος.

* Extat Antholog. Steph. p. 85.

Τὸν δὲ χυθεὶς περὶ πάντα πεδήσατο. Φῶτι δ' ἐπ' ἄγρην
 Ἐμβυθίην ἄγρη χερσόθεν ἠντίασεν.

773. (122) ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ. *

Ἀνίδε καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες Ἀσυπαλαιεῦ.
 Οἶσθα τὶς, ὦ ξεῖν', ἦν, ὅς σε κατειργάσατο;
Ἥρπατο καὶ κένταυρον, ὃ μοι πεπρωμένος ὕπνος
 Ἦλθεν. Ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

774. (123) ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἑσπέριον κ' ἠῷον ἀνώσατο πολλάκις ὕπνον
 Ἡ γρηῢς πενίην Πλατθὶς ἀναινομένη.
Καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
 Ἤισεν πολιοῦ γήραος ἀγχὶ θυρῶν.
Νύκτα παρισίδιος δινευμένη ἄχρις ἀπ' ἠοῦς
 Κεῖνον Ἀθηναίης τὸν κροκίσιν δολιχόν.

775. (124) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ ῥικνὴ ῥικνοῦ περὶ γούνατος ἄρκιον ἰσῶ
 Χειρὶ στρογγύλλουσ' ἡμερεύουσε κρόκην,

* Hodie non proſtat apud Callimachea:

Ὀγδω-

Ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἤϋγασεν ὕδωρ
Ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφαινομένα.

776. (125) ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας ὁ δεύτερος ἄλλων
Εἶμεν. Ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω ἔσκε θάνῃ,
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις. Εἰν αΐδα γὰρ
Μίνω Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

777. (126) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ ληςῆος ὁ τρὶς δειλαῖος ἄρηι
Ἐδμήθην, κεῖμαι δ' οὐδενὶ κλαιόμενος.

778. (127) ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Κἠγὼ Σωσίθεον κομέω νέκυν, ὅσσον ἐν ἄςει
Ἄλλον ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν,
Σκίρτος ὁ πυῤῥιγένειος. Ἐκισσοφόρησε γὰρ ὡ 'νὴρ
Ἄξια, Φλιασίων νᾶ μα χοροὺς Σατύρων,
Κἠμὲ τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἤδη
Ἤγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαΐσας.

Καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι μέσῃ
 Ῥυθμὸν πρός τ' αὐδὴν ἑλκόμενος μεγάλην.
Ἑπτὰ δέ μοι ἔρσων τύπος ὀ χερὶ καινοτομηθεὶς
 Τῇ φιλοκινδύνῳ φροντίδι Σωσιθέου.

779. (128) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ κωμῳδογράφῳ κούφη κόνι τον Φιλάγωνα
 Κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα * Μάχωνι φέροις.
Οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον, ἀλλά τι τέχνας
 Ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἠμφιέσω.
Τοῦτο δὲ † πρέσβυς ἐρεῖ. Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ Νείλῳ
 Ἐστὶν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκε θύμον.

780. (129) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες ἀρχαῖαι πατέρων νόμος, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 Ἐτρεφόμαν, κέρνας ἦς τις ἂν, ἢ μακελᾶς,
Χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα. Νῦν δέ μοι Ἀλκμὰν
 Οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,

* Flor. Alexandriæ, Ptolemæi Euergetæ tempore.
† Sc. Macho.

Καὶ

Καὶ μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
Θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

781. (130) ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πληρώσας στρατιὴν Σωτήριχος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ὄλβον ἐμῶν καμάτων γλυκεροῖς τεκέεσσιν ἐάσας.
Ἦρξα δ' ἐν ἱππήεσσι, Γερήνιος οἷά τε Νέστωρ,
Ἐξ ἀδίκων δὲ πόνων κειμήλιον οὐδὲν ἔτευξα,
Τούνεκα καὶ μετὰ ποτμὸν ὁρῶ φάος * [ἁγνὸν] Ὀλύμπου.

782. (131) ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ζητῶν ἐξεῦρες βιότου τέλος εὐτυχίης τε
Ἀρχὴν, τὴν ζωὴν πρὸς τέλος ἐρχομένην.
Ἀλλ' ἔτυχες τιμῆς, ὦ Γέσσιε, καὶ μετὰ μοῖραν
Σύμβολα τῆς ἀρχῆς ὕστατα δεξάμενος.

783. (132) ΑΔΗΛΟΝ.

Ενθάδε σῶμα ἔλειπεν Ἀπελλιάνος μέγ' ἄριστος,
Ψυχὴν δ' ἐν χείρεσσιν ἑὴν παρακάτθετο Χριστῷ.

* Suppl. Reiskius.

† 784.

785. (134) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Γλύκων *, τὸ Περγαμηνὸν Ἀσίδι κλέος,
Ὁ παμμάχων κεραυνὸς, ὁ πλατὺς πόδας,
Ὁ καινὸς Ἄτλας, αἵ τ' ἀνίκητοι χέρες,
Ἔῤῥον. Τοιῆνδε πρόσθεν ὔτ' ἐν Ἰταλοῖς,
Οὔθ' Ἑλλάδι τὸ πρῶτον, ὔτ' ἐν Ἀσίδι
Ὁ πάντα νικῶν Ἀΐδης ἀνέτραπεν.

786. (135) ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ἡμισύ μευ ζώειν ἐδόκυν, ἔτι κεῖνό γε λεύσσων
Ἓν μόνον αἰπυτάτυ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνος.
Ἡ δὲ κύων, δένδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλόνωτος
Κάμπη, ϗ τὸ μόνον βάσκανος ἐξέφαγεν.
Ὁ φθόνος ἐς πολὺν ὄχλον ἀπέβλεπεν, ὃς δὲ τὰ μικρὰ
Πορθεῖ, ϗ τύτυ γυῖα ῥάναιμ', ἔλεγεν.

† Extat Anthol. Steph. p. 195.

* Horat. Lib. 1. Ep. 1. 30. "Invicti membra *Glyconis*."

787. (139) ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θάμνου ποτ' ἄκρου ἀμφὶ πρῶνας ἥμενος
Τέττιξ, πτερῷ φλέγοντος ἡλίου μέσαν
Νηδὺν ῥαπίζων δαίδαλ' αὐτούργῳ μέλει,
Ἠδῆς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας.

* * * * *

Κρίτων ὁ πάσης ἰξόεργος πιαλεύς.
Τίσιν δ' ἔτισεν. Εἰς γὰρ ἠθάδας πάγας,
Σφαλεὶς ἀλᾶται παντὸς ἱμείρων πτεροῦ.

788. (197) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΥ.

Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο κατίχνιος ἔδραμε Γόργη
Ἔγκυος, * ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν εὐξαμένη.
Τίκτε δ' ἀποκτείνουσα, θοὴ δ' ἐπένευσεν Ἐλευθὼ
Ἀμφὼ εὐαγρίης δῶρα καὶ εὐτοκίης.
Καὶ νῦν ἐννέα παισὶ διδοῖ γάλα. Φεύγετε Κρῆσσαι
Κεμμάδες ἐκ τοκάδων τέκνα διδασκόμενα.

* Et Lucinam et Venatricem.

789. (138) ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος δίψει Φοίβου λάτρις εὖτε γυναικὸς
    Εἶδεν ὑπὲρ τύμβου κρωσσίον ὀμβροδόκην,
Κλάγξεν ὑπὲρ χείλους. Ἀλλ᾽ οὐ γένυς ἥπτετο βυσσοῦ,
    Φοῖβε, σὺ δ᾽ εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκληρονόμεις.
Χερμάδα δ᾽ ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἅρπαγι χείλει
    Ἔφθανε, μαιμάσσων πουλυλίλακτον ὕδωρ.

790. (139) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐμάραθον πρηῶνα καὶ εὐσκάνδικα λελογχὼς
    Ἑρμοῦ παῖ, ταύταν, Πὰν φίλος αἰγίβοσιν,
Καὶ λαχανηλόγῳ ἔσσο καὶ αἰγινομῆϊ προσηνής.
    Ἕξεις καὶ λαχάνων καὶ γλάγεος μερίδα.

791. (140) ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ.

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν, ἀφετήριον ἕρμα
    Ἱροδρόμοις, θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρατέω,
Δὶς δέκ᾽ ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον. Ἀλλὰ πονεῖτε
    Μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

792. (141) ΑΔΗΛΟΝ.

Πρὶν μὲν ἁλικλύστου πέτρας ἐν βένθεσιν * ἦμαν,
Εὐαλθὲς πόντου φῦκος ἐπεννυμένα,
Νῦν δέ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοσθεν † ἰαύει
Λάτρις εὐστεφάνου Κύπριδος ἁβρὸς ἔρως.

793. (142) ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πέτρης ἐκ λισσῆς ψυχρὸν καταπίλμενον ὕδωρ
Χαίροις, καὶ Νυμφῶν ποιμενικὰ ξόανα,
Πέτραι τε, κρηνάων θ᾽ αἱ ἐν ὕδασι κόσμια ταῦτα
Ὑμέων, ὦ κοῦραι, μηρία τεγγόμεναι,
Χαίρετ᾽. Ἀριστοκλέης σὲ δ᾽ ὁδοίπορος, ᾧπερ ἀπῶσα
Δίψαν βαψάμενος, τουτὶ δίδωμι γέρας.

794. (143) ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Νύμφαι Ναϊάδες καλλίῤῥοον αἳ τόδε νᾶμα
Χεῖτε κατ᾽ οὐρείου πρῶνος ἀπειρέσιον.
Ὕμμιν ταῦτα πόρεν Δαμόστρατος Ἀντίλα υἱὸς
Ξέσματα, καὶ δοιῶν ῥινὰ κάπρων λάσια.

* Corallium. † Inſculptus.

795. (144) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐράνιον μίμημα γενεθλιακοῖσιν ἐν ὥραις
 Τοῦτ' ἀπὸ Νειλογενοῦς δέξο Λεωνίδεω,
Ποππαία, Διὸς εὖνι, * Σεβαστιὰς. Εὔαδε γάρ σοι
 Δῶρα, τὰ καὶ λέκτρων ἄξια καὶ σοφίης.

† 796.

797. (146) ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΛΑΡΑΝΔΕΩΣ.

Σπείσατέ μοι Μοῦσαι λιγυρὴν εὐτερπέα φωνὴν,
Ἡδὺν ἀπὸ στομάτων Ἑλικωνίδος ὄμβρον ἀοιδῆς.
Ὄσσοι γὰρ ποθέουσιν ἀοιδοτόκου στόμα πηγῆ
Ὑμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται ἀοιδῇ.

798. (147) Ὁμηρόκεντρον.

Ἀκτῇ ἐπὶ προχοῦσῃ ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ
Παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Χρύσεον λύχνον ἔχουσα φάος περικαλλὲς ἐποίει.

* Nero. † Obſcænum deleri juſſimus.

Κεῖνον ἐφιεμένη τὸν κάμμορον εἴ ποθεν ἔλθοι
Νυχόμθυος, καὶ λαῖτμα τάχισ᾽ ἀλὸς ἐκπεραάσκων
Νύκτα δι᾽ ἀμβροσίην, ὅτε θ᾽ εὕδουσιν βροτοὶ ἄλλοι.
Ῥοχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκγεγάασι,
Παρθένος ἠΐθέος τ᾽ ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας,
Οἳ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην.

799. (148) ΝΟΣΣΙΔΟΣ ΛΕΣΒΙΑΣ.

Ἐλθοῖσαι ποτὶ ναὸν ἰδοίμεθα τᾶς Ἀφροδίτας
Τὸ βρέτας, ὃ χρυσῷ δαιδαλόεν τελέθει.
Εἵσατό μιν Πολίαρχις ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
Κτῆσιν ἀπ᾽ οἰκείου σώματος ἀγλαΐης.

800. (149) ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Κράνας εὐύδρου παρὰ νάμασι καὶ παρὰ Νύμφαις
Ἔστασέ με Σίμων Πᾶνα τὸν αἰγιπόδην.
Τεῦ δὲ χάριν; λέξω τοι. Ὅσον ποθέεις ἀπὸ κράνας
Καὶ πίε, καὶ κοίλᾳ κάλπι γελῶν ἄρυσαι.

Ποσσὶ ᾗ μή ποτε νίπτρα ‡ χεάνον κρυστάλλινα Νυμφᾶν,
    Δεῦρο τὸν ὑβριστὰν εἰς ἐμὲ δερκόμενος. *

801. (150) ΠΕΡΣΟΥ.

Κᾀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἢν ἐπιβώσῃς
    Εὐκαίρως τεύξῃ. Μὴ μεγάλων δὲ γλίχου.
Ὡς, ἅ γε δημογέρων δύναται θεὸς ἀνδρὶ πενέστῃ
    Δωρεῖσθαι, τούτων κύριος εἰμὶ Τύχων.

802. (151) ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

† Εὐάγρει, λαγόθηρα, καὶ εἰ πετεεινὰ διώκων
    Ἰξευτὴς ἥκεις τοῦθ' ὑπὸ λισσὸν ὄρος.
Κᾀμὲ τὸν ὑλήωρον ἀπὸ κρημνοῖο βόασον
    Πᾶνα. Συνάγρεύσω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις.

‡ Subjecit Reisk.
* Reliquos quatuor verſiculos omiſimus.
† Quiddam ſimile ſonant illa Propertii. Lib. 3. El. 12. V. 43.
    Et leporem quicunque venis venaberis, hoſpes,
        Et ſi forte meo tramite quæris avem.
    Et me Pana tibi comitem de rupe vocato,
        Sive petas calamo præmia, ſive cane.

803.

803. (152) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμονος ἧσεν Ἀριςὼ
Ναύπλιον, ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμαν,
Ὁ ψευςὴς δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης
Πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορος εἰς κραδίην.

804. (153) ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ξεῖνοι, παρθένος εἰμὶ τὸ δένδρεον. Εἴπατε Δάφνης
Φείσαθαι δμώων χερσὶν ἑτοιμοτόμοις,
Ἀντὶ δ' ἐμεῦ κομάρου τις ὁδοιπόρος, ἢ τερεβίνθου
Δρεπτέσθω χθαμαλὴν ἐς χύσιν. Οὐ γὰρ ἑκάς.
Ἀλλ' ἀπ' ἐμεῦ ποταμὸς μὲν ὅσον τρία, τοῦ δ' ἀπὸ πηγῶν
Ὕλη πανθήλης δυιὰ πέλεθρ' ἀπέχει.

805. (154) ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τῆς ὄιος γενεὴ μὲν Ἀγαῤῥικὴ *, ἔνθεν Ἀράξεω
Ὕδωρ πιλοφόροις πίνεται Ἀρμενίοις.

* Agarri Gens hominum inter Mare Caſpium et Pontum Euxinum.

Χαῖται δ' οὐ, μήλοις ἅτε που μαλακοῖς, ἐπίμαλλοι,
  Ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμάρων,
Νηδὺς δὲ τριτοκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐκ δὲ γάλακτος
  Θήλη ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου.
Βλήχῃ δ' ἀσσοτάτω τερενῆς μυκήματι μόσχου.
  Ἄλλα γὰρ ἀλλοῖαι πάντα φέρουσι γέαι.

NOTITIA POETARUM,

QUORUM

NOMINA ET FRAGMENTA

IN

ANTHOLOGIA CONSTANTINI

CEPHALAE EXSTANT.

AΓΑΘΙΑΣ, aut ſecundum alios ΑΓΑΘΙΟΣ, AGATHIAS *Myrinaeus*, e Myrina Aeolidis civitate, Scholaſticus, ſub Juſtiniano Imp. clarus. Scripſit, praeter alia, de quibus Fabric. Vol. VI. Bibl. Gr. dixit, epigrammata, & aliorum vetuſtiora ſua aetate collegit. De quo ejus inſtituto diximus in praefatione, quantum novi- et ſatis eſt. Solummodo verſus illos ex ejus praefatione ex-

 cerptos,

cerptos, quibus ordinem ſuae Anthologiae expoſuit, e Vavaſſore, ſeu, quod idem eſt, e Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 692. repetam, quo docti lectores ipſi ſtatuant utrum rectius ſit quod p. 115. Commentariorum noſtrorum tradidi, primum Anthologiae ab Agathia conditae librum dedicatoria, ſecundum τὰ ἐκφραστικὰ tenuiſſe, an quod p. 13. præfationis noſtrae ad hoc opuſculum aſſeveravi, primum illius Anthologiae librum laudes deorum, ſecundum dedicatoria complexum fuiſſe. Verba haec ſunt:

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσα περ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα. Καὶ γὰρ ἐῴκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετεκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀείρει,
Ὅσσα περ ἡ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου
Ὅσσα θέμεν τύμβοισι, τά περ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκειν.
Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν ἀσταθέος τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βίβλοιο παρὰ κρηπῖδα τετάρτης.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππότε κερτομέοντες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γράψαμεν. Ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη
Εἰς ὀάρους ἐλέγοιο παρατρέψειε παρειὴν,
Καὶ γλυκεροὺς ἐς ἔρωτας. Ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας Βάκχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

" *Et*

"*Et primum colligam, æmulatus antiquos, quæ ſcripſerunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis conſecrata. Etenim conveniebat veterum ſcriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcunque poeta ſtilo incidit quovis loco, ſive in ſtatuis affabre factis, ſive in alterius artis laborioſæ diverſis monumentis. Ac tertium ſpatium novi ſortita ſunt libri quæcunque poſuimus in ſepulcris, quæ quidem Apollo tum verſibus perficere annuerit, tum ex vero perſequi. Quae verò & de vitæ multiplici ratione ac via ſcripſimus, & de inconſtantis fortunæ fallacibus momentis, aſpice, libri circa ſedem quartam. Ac delectare poteſt forſan quinti venuſtas libri, ubi irridentes convitia & probroſum carmen ſcripſimus. Sextum volumen ſurripiens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio ſive apiario gaudia Bacchi, & amicas meri choreas, & vinum, & pocula, & lauta convivia cogitabis.*"

ΑΔΑΙΟΣ. ADAEVS, vel *Addaeus Macedo*, videtur diverſus eſſe ab *Addaeo Mitylenaeo*. Nudum *Addaei* nomen praeſcriptum oſtendit epigramma, quod Anthol. Henr. Stephani p. 49. exſtat. *Macedonem* appellat p. 421. *Mitylenaeum* p. 247. niſi credere malis eundem hominem diverſa geſſiſſe gentilitia nomina, unum a patria, alterum à ſede habitationis. Cujus rei ſimilia exempla et hoc ipſo in indice plura occurrent, et collecta non exiguo numero fuerunt a Jonſio de Scriptor. hiſt. Philoſ. I. 2. p. 14. Ita Galenus aliquem Aſclepiadem memorat Κιανὸν Βιθυνὸν, τὸν καὶ Πρεσσίαν ἐπικληθέντα. Menippus modo Sinopenſis, modo Phoenix audit, quia Sinopae natus ipſe, majores Gadareni fuerant. V. Menage ad Diogen. Laert. VI. 99. Sic Rhintho aliis Tarentinus, aliis Syracuſanus eſt. Pluribus exemplis

in re obvia parcam. Vid. dicenda de Apollonida & Dionyſio. Addaeum Macedonem fuiſſe, videtur carmen Ienſianum 17. prodere, ubi Dobirum et Peuceſtam venatorem uri, memorat. *Adaeus* quoque nomen eſt Macedonicum, uti e Polybii L. XV. p. 994. 4. apparet. Quando vixerit non conſtat; neque colligi poteſt ex ejus fragmentis. E Carm. 767. id apparet aut origine, aut civitate Macedonem fuiſſe, quia Potidaeae meminit. Quum deſtructa a Philippo rege Potidaea deinceps a Caſſandro reſtituta fuerit, nequit etiam ex hoc loco argumentum de ipſius aetate peti. Gentilem omnes ejus reliquiae produnt. Quum liquido non conſtet, Macedo & Mitylaenaeus Adaeus idemne ſit, & porro idemne Mitylenaeus Addaeus epigrammatarius, cum Addaeo Mitylenaeo illo ſit, cui librum περὶ διαθέσεως tribuit Athenaeus p. 471. & 606. nequit etiam hinc aetas hominis definiri. Quod ſi tamen idem homo ſit Athenaeo et Anthologiae laudatus, et idem porro, ad quem Polemo periegetes libros ſcripſit de donariis, inſcriptionibus, antiquitatibus et rebus memorabilibus urbium Graecarum, jam conſtat de ipſius aetate. Vixit enim aequalis illi Polemoni, hoc eſt, regi Antigono, ſuppar Alexandro M. Et ſane mentio Potidaeae ab ipſo facta ſatis ſuadet eum bellis ſucceſſorum Alexandri M. inteſtinis interfuiſſe. Nomen enim illius urbis ſub Romanis prorſus ſilet. Carmen Jenſ. 67. propter prodigioſum tumorem non huic vetuſto, ſed recentiori alicui Adaeo tribuere malim. Nomen hoc enim ſaeculo IV. adhuc in uſu fuiſſe apparet e Cod. Theodoſian. L. 8. ubi Addaeus Comes et Magiſter utriuſque militiae per orientem appellatur.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ADRIANVS *Imperator* quando vixerit notum; ſcilicet ſaeculo poſt C. N. ſecundo non multum profecto

profecto. De cujus eruditione et egregia vena poetica cum Graeca tum Latina, dixi quaedam ad C. 540. poſt Jo. Jonſium III. 7. de ſcriptor. hiſtor. philoſ. & viros doctos, qui Spartiani Adrianum expoſuerunt. Unicum ſuperſtes carmen ejus reliquorum, quae periere, deſiderium movet.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ. AESCHINES *rhetor*, dubium ſitne aequalis et adverſarius Demoſthenis, an, quod verius exiſtimo, Aeſchines ille rhetor, aequalis Straboni, ut ex ejus Geogr. XIV. p. 942. patet.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ALEXANDER *Aetolus* vixit aetate Ptolemaei Euergetae, unus illius celebris Plejadis. Quae de eo reperiuntur, omnia dedit Fabricius B. Gr. T. I. p. 665. Carmen ejus unicum habemus in collectione noſtra n. 780. quamvis enim non Aetolus ibi, ſed nude Alexander appelletur, nullus tamen dubito ad Aetolum referre celebre carmen, & Plutarcho quoque citatum. Meminit ejus quoque Meleager in Coronae praefatione, verſu 39.

ΑΛΚΑΙΟΣ. ALCAEUS non eſt ille vetus Mitylenaeus, ſed recentior, Meſſenicus, aequalis Philippi, penultimi regis Macedoniae, patris Perſei, circa Olymp. 141. & 145. Conf. de illo Fabr. B. G. T. I. p. 565. Antholog. p. 200. cui editio Wecheliana ſola aliud ſubjungit Philippi in Alcaeum, e Plutarchi Flaminio deſumtum. Nihil impedit quominus idem ſit cum illo Alcaeo Epicureo, quem Aelianus Variar. IX. 12. ob Epicureae ſectae profeſſionem Roma ejectum perhibet, quod A. V. C. 580. ſeu Olymp. 149. 1. contigit. Poteſt quoque idem eſſe cum illo Alcaeo, qui Polybio aequalis vixit. V. Excerpt. Legat. 122. p. 1323. 10.

ΑΛΦΕΙΟΣ. ALPHIUS *Mitylenaeus*. Romanorum jam adulta potentia terra marique ipſum vixiſſe conſtat ex Anthologiae editae p. 14. ubi Macrinum aliquem Romanum alloqui-

alloquitur. E noſtrae collectionis C. 760. conſtat eum in Syria vixiſſe, & inde Romam petiiſſe. Quod ſi mecum reputo, facile inducor, ut Fabricio credam Macrinum Imperatorem ſignificari, qui poſt Caracallam A. C. 217. tyrannidem in Syria invaſit. Si certo conſtaret Antipatrum illum, cujus ad carmen εἴθε με (p. 81. Antholog. H. St.) ſubjectum Alphaei Mitylenaei λητοῦς ὠδίνων reſpicit, eſſe Antipatrum Theſſalonicenſem, non Sidonium, propius ad certitudinem accederet illa conjectura. Nam Antipater ille tempore Tiberii vixit, ut deinceps demonſtrabitur. Videtur illam ſententiam carmen, quod diximus, εἴθε με Theſſali Antipatri eſſe, confirmare aliud ejuſdem argumenti quod n. 3. in Jenſianis legitur et Antipatro Macedoni tribuitur. Atqui Theſſalia metropolis et caput Macedoniae appellatur ab Antipatro Theſſalo pag. 35. ubi Piſonem alloquitur:

> Σοί με, Θρηϊκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη
> Ἡ πάσης μήτηρ πέμψε Μακεδονίης.

Ergo *Macedo* dictus ibi Antipater diverſus ab illo Theſſalo non eſt; at diverſus eſt ab Antipatro Macedone, de quo poſt dicemus. *Alphius* vel *Alpheus* quoque nomen Romanum, non Graecum, eſt. In Catalectis habetur nomen Alphei Aviti, item apud Priſcianum Alphei Aviti et Alphei philologi (idem homo eſt) laudantur *Excellentes*, ſeu de laudibus illuſtrium virorum illis locis, quos Fabric. Bibl. Lat. T. II. p. 477. citat; qui cum noſtro Alpheo videtur idem eſſe. Haud enim rarum hominem Latinum Graeca condidiſſe carmina, quorum exempla numero plura in hac ipſa Anthologia ſuperant, et deinceps per hanc noſtram notitiam obſervabimus. Exſtat in Muſa Stratonis n. 22. carmen Alphei, quod Menagium in obſervationibus ſuis ad

Amin-

Amintam Taſſi, ſermone Italico ſcriptis, protuliſſe, e ſchedis La Croſii mihi conſtitit. Quae obſervationes quum neque mihi oculis unquam uſurpatae fuerint, neque facile in tabernis librariis proſtent, non inutile duco, carmen illud Alphei hoc loco repetere.

Τλήμονες, οἷς ἀνέραστος ἔφυ βίος, οὔτε γὰρ ἔρξαι
 Εὐμαρὲς, οὔτ' εἰπεῖν ἐστί τι νόσφι πόθων.
Καὶ γὰρ ἐγὼ νῦν εἰμὶ λίην. βραδύς. Εἰ δ' ἐσίδοιμι
 Ζηνόφιλον, στεροπῆς πτήσομαι ὀξύτερος.
Τοὔνεκεν οὐ φεύγειν γλυκὺν ἵμερον, ἀλλὰ διώκειν
 Πᾶσι λέγω. Ψυχῆς ἐστὶν ἔρως ἀκόνη.

Miſeri ſunt, quibus amore caret vita. Nam neque facere
 Neque dicere, facile eſt abſque Cupidinibus. [*quidquam,*
Ipſe ego valde aliàs ſum tardus; at ſi videro
 Zenophilum, volem fulmine rapidius.
Quare non fugere ſuavem amorem, ſed perſequi,
 Suaſerim omnibus. Animi cos eſt amor.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ. ANACREO. Viſus aliquando mihi fuit hic Anacreo non ille Tejus, celeberrimus a poëſi lyrica, cujus princeps habetur, ſed recentior aliquis epigrammatarius eſſe; idque in notis ad C. 428. ſignificavi; niſus eo potiſſimum fundamento, quod Anacreontem maxime lyrica ſcripſiſſe noſſem, elegos condidiſſe non noſſem. Verum retracto nunc et muto ſententiam ob auctoritatem Meleagri, qui praefationis ſuae, verſu 35. 36. omnino celebrem illum Anacreontem lyricum, non alium ignobiliorem, ſignificare videtur. Ait enim:

Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρειοντείου γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
 Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὐάσπορον ἀνθέμιον.

Sane

Sane illud κεῖνο nobilem celebrem poetam ſignificat; ipſoque illo diſticho Anacreonti eidem tribuit & μέλη cantica, & ἐλέγους elegias pangendi dexteritatem. Conjecturam Fabricii, perquam ſpecioſam, ἀνθέμιον in fine citati diſtichi non eſſe floris, ſed poetae nomen, hoc non admittere videtur, quod Meleager ſingulis, quos laudat, poetis, flores ſingulos tribuit, quorum ſuo carendum eſſet Anacreonti, ſi Fabricii conjecturam optares. Sunt quidem characteres temporis, illis carminibus, quae ſub Anacreontis nomine in noſtra Anthologia exſtant, impreſſi, ſubobſcuri. Sunt tamen vel in illis quidam ſatis luculenti, ut auctorem veterem illum Tejum prodant. E. c. epigramma in equum Phidolae, nobis 424. in quo interpretando paſſus aliquid humani fui, ſignificat auctorem aequalem fuiſſe Phidolae & celebri ejus equo. Vixit autem Phidolas circa Olympiadem 64. Nam ejus filium Lycum celete Iſthmia viciſſe circa Olympiad. 68. ait cl. Corſini in diſſert. Agoniſticis pag. 225. *ed. Lipſ.* Floruiſſe Anacreontem Teium ſub Cyro ſeniore conſtat. Cyrus Olymp. 62. obiit. Ergo tempora bene congruunt. Admodum diu vixit Anacreon, et nonageſimum aetatis annum prope attigit. Quare fieri potuit, ut bellum Perſicum vivendo attingeret, aut ſuperaret. Quod ut credam facit nomen Anaxagorae ſtatuarii, quem C. 428. laudat, et quem eundem exiſtimo eſſe cum illo ſtatuario, cujus eſſe ſignum Jovis a Graecis urbibus poſt profligatos cum Mardonio Perſas apud Plataeas dedicatum in Olympia perhibet Pauſanias p. 437. Echecratides quoque, quem C. 431. laudat, videtur idem cum illo eſſe, quem memorat Pauſanias p. 836. e cujus verbis apparet hominem perantiquum fuiſſe. Ait enim Ἐχεκρατίδης ἀνὴρ Λαρισσαῖος τὸν Ἀπόλλωνα ἀνέθηκε (nempe Delphis) τὸν μικρὸν, καὶ ἁπάντων πρῶτον τεθῆναι

τεθῆναι τῶν ἀναθημάτων τοῦτο φασὶν οἱ Δελφοί. Ergo Croeſum aetate nonnihil anteceſſerit Echecratides neceſſe eſt; poteſt tamen nihilominus hunc ipſum Anacreon Tejus attigiſſe, idemque Xerxen quoque et Mardonium.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ. ANDRONICUS, cujas fuerit, et quando vixerit, non liquet. Anthologia Planudea nihil ejus habet: unicum carmen noſtra, ſed temporis indiciis deſtitutum.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. ANTIPATER. Utinam ubique librarii Antipatros diligenter diſtinxiſſent. Plerumque autem omittunt in talibus gentile poetae. Interdum quoque alium pro alio nominant, ut Antipatrum Sidonium pro Theſſalonicenſe, aut hunc pro illo. Tres in Anthologia reperio Antipatros diverſos, Macedonium antiquiſſimum, medium Sidonium aut Tyrium, tertium noviſſimum Theſſalum aut Theſſalonicenſem. Vixit Macedonius aetate Philippi; aut patris Alexandri M. aut penultimi regis Macedoniae, patris Perſei, hoc eſt circa Olymp. 140. uſque ad 150. Sidonius aequalis Meleagro fuit, hoc eſt, vixit circa Olymp. 170, tertius aetate D. Auguſti Caeſaris, Tiberii & Caii Caligulae Imperatorum, hoc eſt ab Olymp. 190, propemodum uſque ad Ol. 204. Argumentis haec demonſtranda ſunt ex ipſorum reliquiis depromendis.

Antipatri Macedonii ergo carmen eſt proculdubio illud, quod p. 435. Anth. St. legitur τὸν πάρος Ὀρβήλοιο. Eo enim Philippi, quem τὸν κεραύνιον φίλιππον appellat, fortitudinem celebrat, qua taurum, vel urum, Macedoniae vaſtatorem, proſtraverit. Quod in alium Philippum, quam aut Alex. M. aut Perſei, patrem, cadere poſſe non videtur. Huic Macedonico tribuo quoque, quamvis levi admodum con-

jectura, Carmina in Jenſianis n. 37. et 94. quorum in illo mentio fit Amphipoleos, in hoc Olynthi.

Antipatrum Sidonium aequalem Meleagro fuiſſe, et ante eum fato ſuo deceſſiſſe, apparet e carm. 620. quod eſt a Meleagro in tumulum ejus aut inſcriptum, aut ſaltem conditum, unde diſcimus et aetatem ejus, et veram patriam. Fuit enim proprie Tyrius, ſed forte ob vicinitatem ambarum urbium, Tyri et Sidonis, aut quod in hac poſteriore plurimam aetatis partem conſumſiſſet, dictus fuit Sidonius, non Tyrius. Sunt etiam alia luculenta indicia aetatem Sidonii prodentia per Anthologiam ſparſa; ut eſt illud p. 100. quo excidium Corinthi, ut caſum recentem, memorat. Contigit illa clades Olymp. 158. anno quarto V. C. 608. Meleager autem circa Olymp. 170. claruit. Porro p. 219. eſt epicedium in regem aliquem Ptolemaeum, quo ait eum ante patrem non nominatum obiiſſe, & nutritorem ejus Andromachum appellat. Unde colligas illum Ptolemaeum in pueritia extinctum filium Ptolemaei Epiphanis, regis Aegyptii, et fratrem Ptolemaeorum Philometoris et Phyſconis fuiſſe. Nam Polibius p. 961. edit. Wechel. a Ptolemaeo Phyſcone legatos Romam miſſos fuiſſe Nicolaidam et Andromachum ait, quod Olymp. 156. anno ſecundo, V. C. 599. videtur contigiſſe. In Syria eum vixiſſe credibile eſt, et quidem circa tempora Seleuci, a quo dedicatam Apollini aram cornubus ſtructam celebrat C. 398. qui Seleucus alius eſſe nequit, quam Seleucus VI. Syriae rex, qui Olymp. 171. iniit, & ſub quo Meleager floruit. Sane hanc Olympiadem Antipatrum attigiſſe nihil prohibet. Ab Olymp. 156. ad Olymp. 171. ſunt anni ſexaginta. Et Plinius VII. 51. Antipatrum (ſi noſter eſt; nam Plinium ipſum ad manus non habeo, ſed locum ejus ab Almelovenio ad

ad Quintil. X. 7. p. 955. ed. Burmann. citatum), *ſatis longa ſenecta confectum fuiſſe* perhibet. In Aeolide quoque eum vixiſſe colligo e carm. Jenſiano 24. Romaene vixerit non conſtat, neque enim id e verbis Ciceronis aeque effici poteſt, atque aetas hominis conſtitui. Verba inſignia exſtant Orator. L. III. c. 50. quae non ſuo Tullius ore, ſed L. Licinii Craſſi ad Catulum loquitur, qui ambo aetate Marii et Sullae vixerunt, hoc eſt circa Olymp. 169. A. V. 650. Sunt itaque Craſſi apud Ciceronem verba haec: *Quod ſi Antipater ille Sidonius, quem tu, Catule, probe meminiſti, ſolitus eſt verſus hexametros alioſque variis modis atque numeris fundere ex tempore, tantumque hominis ingenioſi ac memoris valuit exercitatio, ut, cum ſe mente ac voluntate conjeciſſet in verſum, verba ſequerentur.* Ergo quamvis non male vulgo dicatur ille Sidonius a Ciceronis aetate non multum abeſſe, tamen rectius et preſſius eum L. Craſſi et M. Antonii orationis aequalem, hoc eſt ſaeculo ab Urbe condita ſeptimo ineunte et medio floruiſſe dicemus, quum Cicero eo exeunte, et octavo ineunte celeber eſſet. v. Jonſ. I. 13. p. 71. ubi ſitne idem Antipater Tarſenſis, philoſophus ſtoicus, cum Sidonio, diſputat, quod, eodem Jonſio judice, Voſſii haud improbabilis fuit ſententia; demonſtrat quoque Tyrium hunc Antipatrum ab illo altero itidem Tyrio diverſum fuiſſe, quem Cicero *Officior.* II. *nuper* Athenis clarum ſcribat. Male igitur p. 327. Anth. St. noſtro Sidonio tribuitur carmen, quod Theſſali eſſe ex eo liquidum eſt, quod ad L. Calpurnium Piſonem, qui ſub Tiberio Caeſ. claruit, miſſum fuit. Quod protinus demonſtrabitur.

Theſſalum enim Antipatrum, aetates & imperia Auguſti, Tiberii & Caji Caligulae attigiſſe, multa demonſtrant. Sub

Auguſto Caeſare ſe vixiſſe ipſe prodit carmine Jenſianorum 79. ubi recens conditam ab Auguſto Nicopolin celebrat. Item ſecundo eorundem carminum Jenſianorum, quo recens inventum molarum ab aqua verſatilium praedicat. Quod in aetatem Auguſti cadit. Carm. Jenſ. 134. praedicat, ut caſum recentem, mortem *invicti Glyconis*, ut eum appellat aequalis ejus Horatius Ep. I. 1. 30. Non tamen tuto licet illo argumento uti, quia juxta alios carmen illud ad Philippum pertinet, Auguſti quoque aequalem. Patet idem quoque ex carmine Anth. St. p. 363, quo ſtatuam Pyladae, celebri hiſtrioni, quem Auguſtus amabat, poſitam laudat. Vid. Fabric. ad Dion. Caſſ. p. 747. Carm. 283. alloquitur illum Neſtorem, de quo infra dicemus, philoſophum Academicum, Tarſenſem, praeceptorem Marcelli, Auguſti ex Octavia ſorore nepotis, teſte Strabone p. 992. Tandem illud quoque inſigne carmen, quod p. 35. Anth. St. legitur, luculentiſſime aetatem ejus definit, et quis ille Piſo ſit, quem tot carminibus compellavit, demonſtrat. Eo igitur carmine aliquem abſque nomine alloquitur in hunc modum.

> Σοί με Θρηϊκίης σκυληφόρε Θεσσαλονίκη
> Ἡ πάσης μήτηρ πέμψε Μακεδονίης,
> Ἀείδω δ᾽ ὑπὸ σευ δεδμημένον ἄρεα Βέσσων.

Fuit ergo carmen hoc dedicatio alius majoris, quo illi non nominato victoriam de Beſſis comparatam gratulatur. E Dionis Caſſii p. 764. et auctoribus ibidem a Fabricio citatis, conſtat victorem Beſſorum fuiſſe L. Calpurnium Piſonem qui Coſ. A. V. 739. ante C. N. 15. fuit, & A. V. C. 743. ortam ſeditionem Beſſorum aliarumque nationum Thracicarum triennali bello compoſuit. Carmen illud igitur

tur A. V. C. 746. exhibitum Piſoni ab Antipatro Theſſalo fuit, qui ſe legatum ad eum nomine patriae Theſſalonicae ait, ipſi victoriam inſignem gratulatum. Id autem ideo factum, quia Piſo praefectus Macedoniae tunc erat. Contigerunt haec octavo ante Chriſtum natum anno, ex quo Auguſtus imperare coeperat, anno decimo quarto. Hic eſt ille Piſo cujus clientem et amicum toties ſe prodit Antipater, & quem Romam comitatum ſe fuiſſe haud obſcure prodit. Conf. Anthol. St. p. 39. ubi non tantum Graecum, forte Macedonicum, aliquod ſcortum in Italiam migraſſe ait, ut ſtudia Romanae juventutis a bellis civilibus ad voluptates et pacis artes converteret, ſed etiam eadem pagina alio carmine Piſoni offert aliud carmen, quo diem ipſi natalem gratulatus fuerat, quod carmen una nocte elaboraſſe ait. Pag. 67. eſt aliud Antipatri carmen, in duo pocula, vel cymbia, quae compoſita unam integram ſphaeram efficiebant, ſignis aſtrorum caelatam, a Diogene quodam Piſoni dono miſſa. Pag. 261. memorat Pompeiam, quae forte illa Pompeja Macrina eſt, cujus Tacitus Annal. VI. 18. ad A. U. 786. ſeu Tiberii vigeſimum a C. N. 33. meminit. Pag. 327. tribuitur Antipatro Sidonio carmen, quo Bacchus tutelaris in larario Piſonis dedicatus celebratur. Unde liquet, non Sidonii, ſed Theſſali carmen hoc eſſe. Pag. 362. legitur aliud carmen Antipatri hujus, p. 444. iteratum, in galeam Piſonis antiquitatis fama celebrem & ſpectabilem. Carminum Jenſianorum decimo ſexto tandem alloquitur Germanicum in orientem expeditioni adverſus Parthos ſeſe accingentem, quod factum A. U. 770. A. C. 17. Boivinus, qui carmen illud in Commentar. Acad. Inſcript. T. III. p. 387. edidit, aliter temporum, ad quae reſpicere carmen illud vult, rationes diſponit, refertque ad

iter

iter Auguſti in orientem adverſus Phraatem, et A. U. 735. Tandem vero Antipatrum Theſſalum Caji Caligulae quoque imperium attigiſſe, videor mihi e duobus Anth. St. carminibus p. 71. & 300. conjicere. Illud eſt in quatuor victorias ſtantes ſuper tecto domus alicujus Caji, quem *patriae Romae praeſidium* appellat, ὦ Ῥώμας Γάϊε πάτρας ἔρυμα. Non dubito hunc Cajum Caligulam eſſe. Altero carmine Cotyn Thraciae regem appellat, qui videri queat ille eſſe, quem Dio Caſſius p. 915. aut A. V. 792. a Caligula Armeniae minori praefectum fuiſſe. Quamvis nihil obſtet, quominus Antipatro Sidonio carmen hoc tribuatur, et ad illum dicatur Cotyn reſpici, de quo narrat Polybius p. 927.

ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ. ANTISTIUS, quis fuerit, & quando vixerit, e tribus illis, quæ ſuperſunt ejus fragmentis, noſtrae Collectionis n. 485. & 594. item tertio Anth. St. p. 339. colligi nequit; illud inde poſſe colligi puto, Romanum hominem fuiſſe. Non ſolum nomen Antiſtii id prodit, verum etiam carmen Anth. St. modo citatum in Priapum; quod numen hortenſe magis Romani, quam Græci, coluiſſe et ſermone celebraſſe deprehenduntur. Si conſtaret, quando tres illi athletae c. 485. laudati vixerint, et mari perierint, Meneſtratus, Menander, et Dionyſius, conſtaret etiam de hujus Antiſtii aetate. Corſinius de illis nihil habet. Antiſtium Veterem Coſ. eſſe horum carminum auctorem, ſi auderem conjicere, abſque cauſſa facerem, mera quadam ſpecie probabilitatis inductus, de quo Antiſtio Vetere dicemus ad artic. *Laureae.* Forte videantur majore probabilitate hæc carmina illi Antiſtio Soſiano tribui, quem factitatis in Neronem probroſis carminibus exſilio fuiſſe multatum, Tacitus perhibet Ann. XVI. 14.

ANTI-

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ. ANTIPHANES *Macedo* quando vixerit, e nullo fragmentorum ejus, quæ in Anthologia H. St. exſtant, in quibus p. 427. etiam eſt illud ipſum, quod noſtra Conſtantiniana dat n. 402. colligi poteſt. Id ſolum novimus, eum Philippo Theſſalo aut antiquiorem aut aequalem fuiſſe. Nam in praefatione ad ſuam Coronam Philippus eum laudat. Patriam e titulo unici carminis, quod Anthologia Conſtantini tenet, diſcimus. Nam in Planudeana *Macedonis* nomen abeſt.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ. ANTIPHILUS, nude, & interdum quoque *Byzantius*. Non enim puto diverſos eſſe. Satis conſtat de ipſius aetate ex illo carmine, quod habetur pag. 82. Anth. St. quo reſtitutam Rhodo libertatem a Nerone gratulatur et praedicat, quod factum ait Tacitus Ann. XII. 58. A. U. C. 806. Chriſti 53. Produxiſſe ipſum aetatem ad Domitianum uſque, dubio caret, et liquet ex Carmine Anth. St. p. 55. quo caedem Agricolae deplorat, aitque fontem, (fortaſſis unum aliquem in Agricolæ villa) ejus deſiderio cruciatum exaruiſſe, quæ hyperbolica & frigida ſententia ſaeculum ſequius prodit. Verum hoc nunc non agimus, ut carminis pretium aeſtimemus. Id omnino cum Brodaeo ſtatuo, Agricolam non alium eo carmine ſignificari, quam Taciti hiſtorici ſocerum, A. V. 846. ſublatum a Domitiano. Ergo carmen illud eo anno conditum ab Antiphilo Romae agente fuit. De Sabino a quo repertas et in uſum vocatas naves ſcorteas laudat p. 80. Anth. St. non conſtat quis fuerit. Videatur quidem ex eo, quod Antiphilus Byzantius fuit, ad illum Poppaeum Sabinum pertinere, qui procoſ. utriuſque Myſiae et Macedoniae, ad quam Byzantium ſpectabat, per totum paene Tiberii regnum fuit, et A. V. 788. obiit. Verum tempora obſtare videntur; niſi

dicamus

dicamus carmen hoc in Sabinum ab Antiphilo admodum juvene, alterum autem in Agrippam ab eodem admodum ſene fuiſſe conditum. Poſſet quoque ex aetate Timomachi pictoris argumentum ad aetatem Antiphili duci, ſi conſtaret quando ille artifex vixerit. vid. Anth. St. p. 317. Parum abeſt quin ſtatuam duos Antiphilos fuiſſe, unum Auguſti aequalem atque Tiberii, alterum Neronis et Domitiani. Carmen enim collectionis noſtrae 599. praedicat molem ſinus Puteolani ab Agrigga A. V. 717. conditam (v. Dion. Caſſ. p. 565.) tanquam novum opus, et novitate ſua non minus quam praeſtantia et amplitudine ſpectabile atque admirabile. Poſſes quoque in ſuſpicionem venire fuiſſe tertium Antiphilum ruentis ſaeculi p. C. N. tertii ex illo epigrammate, quod Du Cange Add. ad CPlin. Chriſt. p. 192. et emendatius Salmaſ. Exerc. Plin. p. 449. edidit in horologium aquatile, ab Athenaeo mechanico, qui ſub Gallieno Imp. vixit, teſte Trebellio Pollione c. 13. factum. Aut ſi cum Salmaſio atque Fabricio ſtatuas, eo carmine illum Athenaeum mechanicum ſignificari, qui circa tempora Alexandri M. vixiſſe videtur (v. Fabr. B. G. T. II. pag. 588.) neceſſe eſt Antiphilum quoque aliquem ipſi aequalem, ab hoc noſtro Romano diverſum ſtatuere.

ANYTH. ANYTEN viri docti, Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 571. & Olearius diſſert. de poetriis Graecis p. 129. *ed. Wolff.* recte vixiſſe circa Olymp. 120. conjecerunt e loco quodam Tatiani p. 114. *edit. Worth.* ubi ait ſtatuam ejus ab Euthycrate & Cephiſidoto factam fuiſſe; quos ſtatuarios illa aetate floruiſſe Plinius Hiſt. Nat. L. XXXIV. c. 8. perhibet. Id ipſum ipſa luculento indicio ſuae aetatis confirmat, quod in carmine illo, quod in fragmentis poetriarum Graecarum Wolfianis p. 112. n. 23. legitur, depoſuit.

ſuit. Carmen illud Olearius tanquam ineditum protulit, et ex eo repetiit Wolff. Exſtat tamen jam in Anthologia Stephani p. 263. et quidem diſticho auctius. Laudatur eo carmine fortitudo trium puellarum Mileſiarum, quae, ut injuriam Galatarum patriam ſuam vaſtantium effugerent, ſe vita privabant. Contigit autem invaſio Galatarum in Aſiam anno ſecundo Olymp. 125. A. V. 475. Sed forte duae fuerunt poëtriae cognomines, Anytae; una Tegeatis, altera Mitylenaea. Hanc quidem credibilius eſt a cura et ſcientia rerum Mileſiacarum propiorem fuiſſe, quam Tegeatidem; contra vero hanc, eadem de cauſſa, hoc eſt e locorum vicinia, verſificatricis in templo Aeſculapii Epidaurii munus obiiſſe, quam Mitylenaeam. Quamvis porro nil impediat, quominus Anyta illa, Olympiadi 125. aequalis, per aliquot tempus Aeſculapii ad Epidaurum ſacris vacaverit, etiamſi ſacra illa A. V. 461. jam Romam tranſlata eſſent, ſeu anno ſecundo Olymp. 122. Sunt tamen alia quaedam argumenta, quae mihi perſuadere volunt, Tegeatidem Ayntam eſſe multo antiquiorem. E. c. p. 205. memoratur aliquis Damis, qui ſi ille ſit, quem Pauſanias p. 312. laudat Meſſeniorum imperatorem in bello Meſſenico, quod Anno primo Olymp. 24. finiit, multo erit antiquiſſima haec poetria. Et ſane mirum non eſt in vicinitate locorum Tegeatidem hominum Meſſeniorum virtutem celebrare. Verum eſt aliud carmen p. 203. Anth. St. quo memoratur Amyntas Philippi filius; qui celebris Philippi Macedonis pater, et Alexandri M. avus videri queat, adeoque poetriae aetas ad Olympiadem centeſimam ferme deprimenda. Verum Amyntas ille Macedoniae rex, Thucydidae et Diodoro Siculo memoratus, non in Lydia, neque in bello, ſed in regno ſuo placida morte exſtinctus eſt, anno tertio Olympia-

dis 102. Et deinde quoque carmen hoc in hominem Lydum, videtur potius a Mitylenaea Anyta, quam a Tegeatide, profectum fuiſſe.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ. *Apollonidam Smyrnaeum* appellat Fabricius B. Gr. T. II. p. 711. et D. Auguſti Caeſaris aetate floruiſſe ait, juxta Caſaubon. ad Sueton. c. 14. Et ſunt ſane ejus rei quaedam indicia in carminibus ipſi tributis in Anthologia. Sunt tamen eorundem carminum quaedam indiciis illis ſignata, quae prodant poetam aetate Hadriani maxime vixiſſe. Quapropter neceſſe eſt duos Apollonidas ſtatuere, a librariis in unum confuſos. Indicabo nunc utriuſque aetatis, cum Auguſteae, tum Hadrianeae notas. Illius quidem unicum luculentum exſtat documentum, hujus autem duo illuſtria, aliquot obſcuriora. Carmine igitur illo in aquilam in inſula Rhodo conſpectam, quo tempore Tiberius ibi receſſum, aut exſilium agebat, et quod carmen p. 83. *fine* Anthol. St. legitur, conditum illo ipſo tempore fuit, et extremis verbis ζῆνα τὸν ἐσσόμενον, ſatis indicat Tiberium, (is Nero eſt ibi nominatus) nondum imperio tum fuiſſe admotum, ſed futuri ſpem aluiſſe, ejuſque omen aquilae prodigium fuiſſe habitum. Quapropter nullus dubito Apolloniden hunc Smyrnaeum eundem fuiſſe cum Apollonida Niceno, quem Diogenes Laertius libro nono perhibet in Timonis Sillos edidiſſe commentarios, Tiberio Caeſari dedicatos vid. Ionſ. de Scr. Hiſt. Philoſ. III. 3. Obſcurius hoc eſt Auguſtaei ſaeculi indicium, quod p. 35. ejuſdem Anth. Cajo alicui, filio, et ejus patri, Lucio, poſitam à juvene barbam gratulatur. Forte Cajus Caligula Imp. et pater ejus Lucius eſt celeber ille Germanicus. Poſſit tamen ille Lucius, etiam Lucius Aelius Verus, ab Hadriano adoptatus, eſſe. Hadrianeae aetatis duo haec lu-

culentiſſima

culentiſſima reliquit Apollonides; unum p. 107. ubi Aelii (is Hadrianus Imp. eſt) in Graeciam ad Spartam adventum, et erga literas amorem praedicat; alterum p. 197. ubi Aelium ait ſemet interfeciſſe. Quod in ſe feciſſe, et ſaepius tentaſſe Adrianum Imp. conſtat. Vid. Script. Hiſt. Aug. et Dion. Caſſ. In obſcurioribus ejus aetatis indiciis eſt nomen Heliodori p. 207. quem eſſe illum ſuſpicor Heliodorum, qui Hadriano Imp. ab epiſtolis, et deinceps Aegypti praefectus, illiuſque Caſſii pater fuit, qui adverſus M. Antoninum philoſophum Imp. in Syria rebellavit et ab eo oppreſſus fuit. De quo Heliodoro vid. Reimar. ad Xiphilin. pag. 1152. et 1190. Saeculum a Chriſto nato ſecundum prodit carmen, quod in Jenſianis n. 42. legitur, non obſcure ad ſacra Orphica alludens, quibus ipſe poeta forte addictus fuit, et quae eo certe tempore valde celebria erant. Prodit quoque verbum κατοργανίζειν Carm. 136. Jenſianorum recentius ſaeculum. Nam ante tempore Auguſti neque organa muſica in uſu fuerunt, neque vocabulum ὄργανον, pro *tibia* fuit frequentatum, unde deinceps κατοργανίζειν, *ſono tibiae afflare, et circumſtrepere.* Vid. quae dixi ad Conſtant. Porphyr. Comment. p. 44.

ΑΡΑΤΟΣ. *Aratus Solenſis* floruit fama et amicitia regis Antigoni Gonatae, qui regnavit ab Olymp. 125. uſque ad Olymp. 135. Satis notus poeta, ut non opus ſit plura de illo adferre.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΣ. *Marcus Argentarius* quando vixerit, non conſtat. Quae ſuperſunt ejus carmina omnia certum et clarum aetatis documentum nullum praeſtant. Apparet tamen cum ex nomine utroque Romano, tum e dictionis, qua ille uſus fuit, indole, ſerioris aetatis eum eſſe. Carmina ejus non optimi quidem commatis ſunt, & dithyram-

 biſmi,

biſmi, qui deinceps in nervum erupit, molimina ſurgentia ſatis produnt; olent tamen eadem nihilominus antiquum leporem; ut tuto eum in claſſem epigrammatariorum mediam, quae cum aetate Latinae lingua argentea ferme convenit, referre queamus. Praeterea jurisjurandi formula *per Serapin* facit ut ad primum aut ſecundum poſt N. C. ſaeculum pertinere queat videri, quibus ſaeculis Aegyptiaca ſuperſtitio Romae maxime vigebat. Quidſi ergo ille Argentarius rhetor Graecus fuerit, cujus Seneca in Suaſoriis toties meminit; aut ille Marcus Byzantius, qui ſub Ael. Adriano Imp. floruit, teſte Philoſtrato? Vit. Soph. p. 527.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ. ARISTONICI unicum carmen ſervavit collectio Jenſiana n. 60, unde de ipſius aetate judicium ferri nequit. Forte fuerit ille Ariſtonicus grammaticus, Ptolemaei filius, qui Romae vixit, Straboni aequalis, qui eum de Muſaeo Alexandrino ſcripſiſſe tradit. V. Jonſ. I. c. III. 2.

ΑΡΤΕΜΩΝ. De ARTEMONE id idem dicendum habemus. Antiquum eſſe & dictio et argumentum arguit. Forte eſt idem cum Artemone τῷ μελοποιῷ, de quo v. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 575. ſed de cujus aetate pariter non conſtat.

ΑΡΧΙΑΣ. De ARCHIA poeta, quem Cicero celebri oratione defendit aequalem et familiarem ſuum, nota omnia ſunt. Quare nihil amplius de illo dicam, praeſertim cum carmina, quae ejus exſtant, nota temporis nulla ſignata ſint. Carmen Jenſian. 108. *Archiae recentiori* inſcriptum eſt, unde colligas alium poetam illo Tulliano poſteriorem claruiſſe. Niſi malimus illud νεωτέρου Graeculo inepto imputare, aut conjicere Ἀρχύτου legendum eſſe pro Ἀρχίου.

ΑΡΧΙ-

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ celebratior poeta, quam ut mea indicina indigeat. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 582. floruit circa Olymp. XV.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ. In Muſa Stratonis, ſemel legitur ASCLEPIADES, *Adramyttenus*. Deinde ubique recurrat hoc nomen, nude *Aſclepiades* abſque gentili nominatur. Sat multa ſuperſunt ſub hoc nomine carmina cum in Muſa Stratonis, tum in Anthologia utraque, tam Conſtantiniana, quam Planudea. Sed non ſunt omnia ejuſdem, ut recte obſervavit Fabricius B. Gr. T. I. p. 576. ubi inter alios cognomines etiam tres poetas memorat, Aſclepiadem Lyricum, Aſclepiaden Aegyptium, Aſclepiaden Samium. Horum duos videor mihi in Anthologia noſtra deprehendiſſe.

Antiquiſſimus ille eſt, ſive cum Lyrico, ſive cum Adramytteno, ſive cum ambobus idem fuerit, illum volo, qui Carmine 345. ſe Phrynae ſignificat aequalem, hoc eſt circa Olympiadem 106. vixiſſe. Si modo illa Phryne, quam ibi compellat, eadem cum celebri illo Hyperidae ſcorto fuit. Forte fuit idem cum Aſclepiade tragico, qui Demoſtheni aequalis fuit. Fueritne hic antiquiſſimus Aſclepiades auctor illius carminis, quo Lyde, pellex et carmen Antimachi, qui circa Olymp. 93. claruit, celebratur, an recentiorum unus, non liquet. Juvat unum et alterum Aſclepiadae hujus carmen nondum editum e Muſa Stratonis apponere. Ejus igitur eſt, quod n. 126. legitur hoc:

Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος. Ἐρᾷν ἀρνεύμενον ἡμῖν
* Ἤτεσαν ἐν πολλοῖς Νικαγόρην προπόσεις. †

* Cod. Bodl. ἤτης ἐν. † Cod. Bodl. προόποσι.

Καὶ

Καὶ γὰρ ἐδάκρυσε, ‡ καὶ νύσταζε, [τὸ δ' ὄμμα] κατηφὲς
Ἔβλεπε, χ' ὠ σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος.

Vinum eſt amoris proditor. Amoris ſui pertinacem diſſimulatorem
Coram multis coarguit Nicagoram compotatio.
Nam & lacrymabat, & ſupinum hebetemque ſe dabat, & oculus triſte tuebatur,
Et adſtricta fronti corona loco ſuo non manebat.

Ejuſdem eſt numero 55. hoc.

Πῖν', Ἀσκληπιάδη. Τί τὰ δάκρυα ταῦτα; Τί πάσχεις;
Οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐλῃΐσατο.
Οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνῳ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰοὺς
Πικρὸς ἔρως· τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. Δάκτυλος ἠώς.
Ἦ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν.
Πίνωμεν. Καὶ γὰρ μετά τοι χρόνον οὐκ ἔτι πουλὺν,
Σχέτλιε, τὴν μακρὴν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

Non dubitavi carmen hoc recinere, quamvis vulgaris Anthologiae p. 485. jam legatur. Ibi enim et nomen auctoris, et ultimum diſtichon deeſt; forte propterea omiſſum a Planude, quod non videret, quomodo verba πίνωμεν οὐ γὰρ ἔρως, pro quibus margo C. L. πίνωμεν γλυκερῶς ſuadet, emendari debeant. E ſecundo libro, ſeu carminibus diverſorum metrorum, dabo hoc numero 268. ſignatum quale reperii.

Ἰὼ παρέρπων, μικρὸν, εἴ τι κάμνεις, ἄκουσον
Τὰ Βοτρύου ὠφελοσὰ δῆτα κήδη.

‡ Cod. Bodl. ἐνύσταξε κατ. — Apponitur in Marg. ex incertâ manu, καὶ ἐνύσταζε καὶ τὸ κατ. —

Ὅς

Ὃς πλείστους ὀγδώκοντ' ἐτῶν τὸν ἐκ νέων ἔθαψε
  Ἤδη τι τέχνᾳ καὶ σοφὸν λέγοντα.
Φεῦ τὸν τεκόντα, φεῦ δὲ καὶ σὲ, βότρυος φίλος πῶ,
  Ὅσσαν ἄμοιρος ἡδονᾶν ἀπώλεο.

Brevitatis ergo, et chartae parſimonia, ſuperſedebo nunc operae Latine vertendi carmina haec non admodum difficilia.

Aſclepiades Samius recentior eſt, & vixit Theocrito aequalis, cujus etiam magiſter exſtitit. Theocritus eum nomine Sicelidae laudat Idyllio VII. unde, et e ſcholiaſta ad illum locum, conſtat *Siceliadae* nomine non alium, quam hunc Aſclepiaden Samium, ſignificari verſu 46. praefationis Meleagri ad ſuam Coronam. Conſtat inde quoque Berenicen, quam Aſclepiades hic Anth. St. pag. 298. laudat non aliam eſſe ab illa, quam Theocritus laudat, Ptolemaei Philadelphi filiam. Nam ſororem hujus junioris Berenicae Cleopatram memorat pag. 379. Carmina haec ad foeminas Aegypti principes, ut Aſclepiadae Aegyptio, quem Suidas verb. Ἡραΐσκος memorat, non tribuam, facit et ſtudiorum diverſitas, et forte quoque temporum. Mnaſalcam hoc Samio poſteriorem eſſe, et parodia carmen illud, quod p. 237. et 498. Anth. St. legitur, ἁ δ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ imitatum fuiſſe, vult Fabricius. Verum quum fuerint paene aequales Mnaſalcas, et Aſclepiades, dici nequit, ſitne illud originale, quod Fabricius vult, Aſclepiadae carmen, an illud Mnaſalcae, quod Athenaeus p. 163. praeſtat. Potius crederem contrarium, quum Mnaſalcas paulo antiquior videatur fuiſſe, quam Samius noſter.

Videtur adhuc alius Aſclepiades junior fuiſſe a quo carmen illud in diſcum affabre factum, p. 379. Anth. St. legitur.

gitur. Nam ſatis clare prodit poeta ſe Romae vixiſſe. Ait enim ſe diſcum illum vel ſcutum potius a Vulcano factum, eique a Venere ſurreptum, et corruptori ſuo Marti datum, apud Aeneae nepotes reperiſſe, hoc eſt Romae.

ΑΥΤΟΜΕΔΩΝ. AUTOMEDONTIS aetas certo indicio colligi nequit ex iis, quae ſuperſunt fragmentis. Conjicio tamen ex eo, quod Philippus Theſſalonicenſis ejus carmina ſuae Coronae intexuit, eum floruiſſe ſaeculo primo aut ſecundo poſt Chriſtum natum. Non officit quod nomen ejus in Muſa Stratonis occurrit. Nam illum Stratonem non eſſe tam antiquum atque vulgo exiſtimatur, deinceps demonſtrabitur ſuo loco. Ex Automedontis reliquiis ſatis apparet eum in Italia, aut ſaltem ſub Romanorum imperio vixiſſe. P. 56. meminit exercitationum oratoriarum, quae quamvis ante Ciceronem quoque in Graecia uſitatae eſſent, tamen Quintiliani et Philoſtrati aetate maxime fervebant. P. 129. nominat aliquem Arrium. Quod nomen Romanum eſt. Multi tamen Romanorum commercii, aut aliorum negotiorum cauſſa in Graeciam et Aſiam migrabant, et conſuetudinem cum ipſis contrahebant.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ. De BACCHYLIDE quod dicam poſt Fabricium Bibl. Gr. T. I. p. 577. non habeo. Fuit Pindari aequalis et aemulus; Simonidae ex fratre aut ſorore nepos et civis.

ΒΑΣΣΟΣ. BASSI, et BASSILOLLII ut alias appellatur, clara ſuperſunt aetatis indicia in duobus ejus carminibus, quorum unum Anthologia Planudea p. 6. alterum noſtra Carm. 603. dat. Illud in victorias Germanici a Celtis ſeu Germanis partas, hoc in ejus obitum, quae ipſi accidit A. V. 772. Chriſti 19. Pag. 69. habetur Carmen, quo Baſſus mediocris ſortis felicitatem extollit. Ex eo putat

Fabri-

Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 712. expreſſum fuiſſe Horatianum illud *Auream quiſquis mediocritatem.* Crederem potius contrarium, quum Baſſus ſub Tiberio, Horatius ſub Auguſto floruerit. Poſſunt tamen ambo eundem locum communem abſque ſuſpicione plagii, aut imitationis tractaſſe, aut ex antiquiore Graeco poeta pariter fuiſſe mutuati.

ΒΙΑΝΩΡ. BIANORIS aetatem nulla produnt ejus carmina, praeter illud unicum p. 101. Anth. St. quo hauſtam terrae motu urbem Aſiae capitalem, Sardes, deplorat. Quae calamitas ipſi contigit anno Tiberii quarto, hoc eſt V. C. 770. Ni hoc eſſet, crederes antiquiorem. Numerat tamen eum Philippus quoque in ſuis poetis.

ΓΑΙΤΥΛΛΙΟΣ. GETULIUS, aut GAETULICUS, quando vixerit certo non conſtat. Apparet tamen e Plinii Epiſtol. V. 3. ipſum tum, quum Plinius eam epiſtolam exararet, in vivis amplius non fuiſſe; quo autem ſaeculo vixiſſet, illone, an Virgilio aequalis, non prodit. Ex illis verſibus, quos ex eo Probus Comm. in L. I. Georg. Virgilii ſervavit (v. H. Stephani fragmenta vet. poetar. p. 414.) et ex ipſo nomine, apparet hominem Latinum fuiſſe. Plinius eum ait Sotadica ſcripſiſſe.

ΓΑΛΛΟΣ. Carmen 293. τȣ̃ Λικίȣ Γάλλȣ perhibetur eſſe. Ego non dubito *Aelii Galli* reponendum eſſe. Sic appellant aliqui celebrem illum poetam, Auguſto aequalem & carum, primum Romanorum Aegypto praefectum, quem alii *Cornelium Gallum* appellant. Sane ſi omiſſa litera tertia ſcribas ΔΙΑΙΟΥ, ſimillimum id eſt voci ΑΙΔΙΟΥ. Poſſis quoque de *Didio Gallo* cogitare. Sane ΔΙΔΙΟΥ a ΔΙΑΙΟΥ perparum abit. Sed non novi aliunde illum hominem quam e Quintiliano.

ΓΕΜΙΝΟΣ. Etiam GEMINUS Romanus fuit, quod nomen prodit. Quando vixerit non conſtat. Vix videtur Geminus ille celeber Aſtronomus eſſe, qui in inſula Rhodo vixit ſuppar, ut videtur, Ciceroni; neque eſt Geminus Tyrius, onirocrita, Artemidoro laudatus. Neſcio ſitne Varius Geminus Senecae patri memoratus. Equidem quare *Tullium Geminum* appellet Fabricius, & Geminum eſſe dicat eundem cum *Tullio*, quem Philippus ſe Coronae ſuae ait intexuiſſe, non perſpicio. Nam poteſt ille Tullius Philippo memoratus idem eſſe cum *Tullio Laurea.*

ΓΛΑΥΚΟΣ. Quando GLAUCUS vixerit non conſtat. Non ſatis certum aetatis indicium eſt hoc, quod unum carminum ejus in Muſa Stratonis legatur. Apparet tamen e reliquis ejus per Anth. St. ſparſis eum ſatis antiquum eſſe. Eundem puto Glaucum nude, et Glaucum Athenienſem dictum. Fabricio idem videtur eſſe cum Glauco ſophiſta, quem laudat Philoſtratus in Vitis Sophiſtar. p. 601. init. ut aequalem Severi. Forte quibuſdam obſtare huic conjecturae videtur hoc, quod Glauci nomen in Muſa Stratonis comparet. Mihi quoque hoc dubium movet, quod Philoſtratus illum Glaucum ſuum non Sophiſtam, ſed hierophantam appellat. Verum inferius demonſtrabo falſam eſſe illam vulgarem de antiquitate Stratonis opinionem, eumque ſub Severo Imp. aut poſt eum vixiſſe. Unicum Glauci, quod in Muſa Stratonis, n. 49, exſtat, carmen hoc eſt, ſane elegans.

Ην ὅτε παῖδας ἔπειθε πάλαι ποτὲ δῶρα φιλεῦντας
  Ὄρτυξ, ϗ ῥαπτὴ σφαῖρα, ϗ ἀστράγαλοι.
Νῦν δὲ λοπὰς ϗ κέρμα. Τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκεῖνα
  Ἰσχύει. Ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλαι.

Erat

Erat olim aliquando tempus, quo pueros ad obſequium amantium flectebant
*Cornix *, & ſcortea pila, & tali.*
Nunc autem id efficiunt argenteae ſcutellae & nummi. Inefficacibus jam illis frigidiſque nugis,
Alias deinceps quaerite, quas admoveatis, machinas, quotquot pueros amatis.

ΔΑΜΑΓΗΤΑΣ, an Δαμάγητος, ſcribatur rectius, certo non dixerim. Ubique nominis hujus genitivus tantum legitur, qui ab utroque nominativo pariter formari poteſt. Antiquiorem Meleagro eſſe, apparet e verſu 21. praefationis ad hujus Coronam. Videtur Theocriti aequalis fuiſſe ex illo carmine, quod in noſtra editione n. 495. legitur, ubi Arſinoën, Ptolemaei filiam laudat. Forte ea eſt eadem cum Arſinoë Theocrito laudata, filia Philadelphi. Aut forte rectius hanc Arſinoën dicas eſſe filiam Ptolemaei Euergetae, et ſororem atque uxorem Ptolemaei Philopatoris. Quod ut magis probem, facit carminum par, quod Anth. St. p. 202. in Machatam, & Chaeronidam, ambo Achivos, pro patria adverſus Aetolos pugnando peremtos, legitur. Bellarunt Aetoli cum Achivis maxime ſub initia regni Philippi, penultimi regis Macedoniae; qui regnare coepit anno primo Olymp. 140. & altero poſt Ptolemaeus Philopator in Aegypto. Μαχητὰ in uno illorum carminum non eſt nomen appellativum, ſed proprium. Machetam Aetolum circa haec ipſa tempora memorat Polybius p. 302. et 304. *ed. Wechel.* Parum abeſt, quin ea carmina mihi perſuadeant Damagetum Achivum fuiſſe.

* Vid. Interpret. ad Petron. c. 86.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ. Id dedi ad exemplum Dorvillii pro Δαμάςρατος, quod in editione Jenſiana n. 143. bis legitur. Quando vixerit hic Damoſtratus non liquet. Forte fuit idem cum Demoſtrato Apameenſe, ſenatore Romano, cujus Halieutica, ſeu de piſcatione opus paſſim laudat Aelianus per Hiſt. Anim. libros, item Plinius, et Plutarchus de fluminibus. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. XIII. p. 138. unde conſtat eum, aut ad ſaeculum a Chriſto nato primum pertinere, aut eo certe juniorem non eſſe.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. De DIOGENE LAERTIO, ſcriptore ſatis noto, quod dicam poſt Fabricium B. Gr. T. III. p. 600. nil habeo, neque de ipſius aetate magis mihi quam aliis viris doctis conſtat. Carmina ejus omnia tam in hanc noſtram, quam in Planudeam Collectionem illata, deſumta fuerunt ex ejus Pammetro, quam toties crepat in vitis ſuis philoſophorum. Ego equidem miror, non ipſi ſolum inepto auctori, quod mirum non eſt, ſed aliis putida plerumque et frigida carmina placere potuiſſe.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ. Tres reperio *Diodoros* diverſos. Diodorum nude ſic dictum, dein Diodorum Zonam, alias Sardianum; tandem et Grammaticum dictum. Carminis 593. titulus eſt Ζωνᾶ τοῦ Σαρδιανοῦ τοῦ καὶ Διοδώρου. Ergo Diodorus et Zonas unus homo eſt, et quae Zonae tribuuntur carmina, ſunt eadem quoque Diodori. Sed obſtare videtur Philippus, qui in praefatione ad ſuam Coronam in poetis ſuis tanquam diverſos Zonam et Diodorum nominat. Sed facile eſt dubium hoc eximere. Zonae nomine intellexit Diodorum Sardianum rhetorem ſeniorem, Mithridatico bello clarum, Diodori autem nudo nomine deſignavit, aut Diodorum Sardianum rhetorem juniorem, aut Diodorum grammaticum Tarſenſem. Crederem tamen potius juniorem Sardianum

num rhetorem, Tiberii et Strabonis aequalem ſignificari. De utroque Sardiano rhetore Diodoro ſeniore, Zona cognominato, et juniore, inſignis eſt locus Strabonis pag. 931. ubi de claris Sardianis ſic ait: "ἄνδρες ἀξιόλογοι γεγόνασι τοῦ αὐτοῦ γένους, Διόδωροι δύο, οἱ ῥήτορες, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐκαλεῖτο Ζωνᾶς, ἀνὴρ πολλοὺς ἀγῶνας ἠγωνισμένος ὑπὲρ τῆς Ἀσίας. Κατὰ δὲ τὴν Μιθριδάτου τοῦ βασιλέως ἔφοδον αἰτίαν ἐσχηκὼς, ὡς ἀφιστὰς παρ' αὐτοῦ τὰς πόλεις, ἀπελύσατο τὰς διαβολὰς ἀπολογησάμενος. Τοῦ δὲ νεωτέρου φίλου ἡμῖν γενομένου καὶ ἱστορικὰ συγγράμματά ἐστι, καὶ μέλη, καὶ ἄλλα ποιήματα τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ἐμφαίνοντα ἱκανῶς." De Grammatici aetate nihil quidem certi novi; colligitur tamen id e carmine Jenſiano 36. eum in Italia, Romae, aut in Campania, ſaeculo ſecundo, aut tertio p. C. N. vixiſſe. Si quidem Diodorus hic grammaticus cum Diodoro grammatico Tarſenſe idem eſt, ut eſſe videtur, fuit aut antiquior Strabone, aut potius ei aequalis. Citatur enim ab ipſo p. 992. *fin.* Latinae linguae eum gnarum, et cum Latinis verſatum fuiſſe, id quoque teſtatur, quod, teſte Athenaeo *gloſſas Italicas* ſcripſit, hoc eſt expoſitionem graecam vocabulorum Latinorum in ſcriptis Graecis occurrentium.

ΔΙΟΚΛΗΣ. Eundem puto hominem eſſe, qui modo Diocles nude, modo *Diocles Caryſtius*, modo praenomine *Iulii*, modo *Juliani* ornatus legitur. Carm. 40. Muſae Stratonis eſt Diocles nude. Carmine 604. eſt additum gentile. In Anth. H. St. p. 72. audit Julius, p. 433. Julianus. Utrumque recte mea ſententia. Solebant enim Graeci, ſive Romæ, ſive domi agerent, in familiae alicujus illuſtris Romanae clientelam ſe dare, ejuſque nomen adſciſcere. Hinc factum, ut qui in Juliae gentis clientelam ſe daret, is non minus *Julianus* (quaſi Juliis addictus) quam *Julius* audiret. Apparet hinc Dioclem Caryſtium epigrammatarium diverſum ab illo

celebri

celebri medico Diocle Caryſtio eſſe, qui tempore Antigoni Gonatae, regis Macedoniae, vixit, & ad eum celebrem de conſervandae ſanitatis ratione epiſtolam dedit, quam Paulus Aegineta ſervavit. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. XII. p. 583. ſqq. Ex ipſo nomine *Julii*, aut *Juliani*, agnoſcas hominem Graecum Romana civitate donatum, et illis Macedonicis temporibus juniorem. Fuit ergo, ni fallor, Julius Diocles Caryſtius ille rhetor, de quo Seneca in Suaſoriis et Controverſiis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Quare Boivinus in indice poetarum Anthologiae, quem T. III. Commentar. Acad. Inſcr. p. 351. ed. Amſt. dedit, hunc Dionyſium *Andrium* appellarit, non exputo. Quod ut ab ejus conjectura profectum nullaque nixum codicis manu exarati auctoritate credam, facit id, quod vocem *Andrius* praeter morem in caeteris poetarum nominibus obſervatum uncinulis incluſit. Semel in Anth. St. p. 285. *b.* appellatur Κυζικηνὸς, ubique alias abſque patriae mentione. Etiam in Florentina editione ibi loci, *Cycizeni* nomen abeſt. Ut dicere nequeam quam bene maleve, et quo auctore, et unde additum fuerit illud gentile. Equidem putem reliqua Dionyſio tributa carmina eſſe illius Dionyſii, qui cognomen *Muſici* et *Sophiſtae* tulit, et ſub Hadriano Imp. floruit, et Halicarnaſſenſis a Suida dicitur. Vid. Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 794. Idem Fabricius Dionyſium nude ſic dictum a Cycizeno diverſum ſtatuit, et illum eundem conjicit fuiſſe cum Dionyſio Antiocheno Sophiſta, cujus epiſtolae in collectione epiſtolarum Aldina et vulgo Cujaciana dicta extant. v. T. I. Bibl. Gr. p.428. ubi conjicit eum Chriſtianum & Aeneae Gazaei aeqaalem, hoc eſt ſaeculi IV. poſt C. N. ſcriptorem fuiſſe. Me quidem haec non movent, ut a ſuperiore ſententia mea decedam. Forte quoque

que Dionyſius noſter Sophiſta (ſic enim p. 478. Anth St. appellatur) idem eſt cum Dionyſio Mileſio Sophiſta, Iſaei Aſſyrii auditore, quem Adriano Imp. carum, et ab eo populis quibuſdam haud obſcuris praefectum, et in Muſeum Alexandrinum allectum fuiſſe, narrat Philoſtratus V. Soph. II. p. 522. Neque obeſſe hoc debet Aelium Dionyſium, Muſicum vel Sophiſtam cognominatum, Halicarnaſſenſem appellari, et hunc Philoſtrato laudatum Mileſium. Saepe iidem aliter a patria, a manſione citantur, praeſertim ſi urbes vicinae fuerint. Sic Antipater homo Tyrius, tamen plerumque Sidonius appellatur. Pari modo potuit Dionyſius idem modo Mileſius, modo Halicarnaſſenſis dici, quod una urbs ei natales, altera ſedes dediſſet.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ. DIOSCORIDAM ante Meleagrum vixiſſe, patet ex ejus ad ſuam Coronam praefatione vs. 24. Quando autem vixerit, non certo conſtat. Videtur in Aegypto vixiſſe imperantibus Ptolemaeis, inter Olympiad. 120. et 170. Colligitur illud multis e rebus. In Aegypto enim eum haeſiſſe, patet ex ejus carminibus, quae Anth. St. p. 106. 206 et 224. leguntur. In noſtrae collectionis carmine 295. appellat Arſinoen, quod nomen in Aegypto maxime et ſub Lagidis celebre erat. Porro quum regna Syriae et Aegypti adhuc florerent, eum quoque floruiſſe, colligitur e frequente mentione, quam facit, ſacrorum Adonis, vel Adoniaſmorum. v. Carm. 296. 362. et 609. item ſacrorum Deae Matris a Gallis tunc temporis poſt Olymp. 125. introductorum. vid. C. 471. et 655. carmen 418. poſt carmen 417. ſeu Anytae ſcriptum fuiſſe, prodit vocabulum ἄχλος. Vixit ergo Dioſcorides poſt Anytam, quae circa Olymp. 120. floruit. Forte fuit idem cum Dioſcoride Cyprio, luſco, diſcipulo Timonis, qui ſub

Pto-

Ptolemaeo Philadelpho vixit. v. Diogen. Laert. fine L. IX.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ. DIOTIMUS qua vixerit aetate, nullis indiciis comperio. Id unum novi, a Meleagro in poetis Coronae ſuae eum nominari. vſ. 27. Nihil, quod norim, impedit quo minus hic Diotimus Anthologiae ille Diotimus rhetor ſit, quem cum aliis decem collegis Antipater Macedoniae rex ſibi ad ſupplicium dedi flagitavit, teſte Suida v. Ἀντίπατρος. Sane pag. 208. memoratus βασιλεὺς hic nude eſt aliquis aut rex Perſiae, aut Macedoniae; forte Alexander M. Diotimos complures recenſet Jonſ. II. 15. *ſin.*

ΔΙΟΦΑΝΗΣ. DIOPHANES MYRINAEUS, quis fuerit et quando vixerit non novi. Parum tamen abſum, interea dum liquidiora cognovero, quin credam Diophanem hunc *Myrinaeum* eundem eſſe cum Diophane *Mitylenaeo*, quem magiſtrum Tib. Gracchi, et diſertiſſimum ſua aetate Graecorum, laudat Cicero Bruti c. 27. Forte in alterutra lectione vitium eſt, forte quoque ambae probae ſunt, et ſimul conſiſtunt, ſic, ut una urbium illarum hominis patria, altera civitas et ſedes certa fuerit. Quum non niſi ſemel nomen hoc Anthologia tota occurrat, venia danda eſt conjecturis noſtris. Diophanem Bithynum Varro L. I. Rei Ruſticae, inter ſcriptores rerum ruſticarum recenſet, cujus libros Pollio in compendium miſit. Qui quin idem cum poeta noſtro ſit, nihil impedit.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ. IRENAEUS *Referendarius* quando vixerit nullum ſupereſt indicium, praeter illud non ſatis clarum in ejus titulo *Referendarius*, qui CPli condita et ſaeculo Theodoſ. poſterior eſt. Male in Anth. St. Ἀρηναῖος appellatur.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ. ERATOSTHENES SCHOLASTICUS, quando vixerit, pariter non licet, niſi conjecturae eadem ratione aſſequi. *Scholaſtici* ſaeculo quinto et ſexto appellabantur patroni cauſſarum. Prodit igitur hoc elogium Eratoſthenem hunc Agathiae, etiam Scholaſtici, aequalem fuiſſe. Idem quoque indicat nomen *Anaſtaſiae*, quod in ejus carmine p. 259. Anth. St. legitur. Nullam reperio Anaſtaſiam in gente Anaſtaſii Dicori, neque in gente Juſtiniani imp. in quam conveniant ea, quae Eratoſthenes ibi dixit. Videtur igitur ea foemina privatae conditionis fuiſſe.

ΕΡΥΚΙΟΣ, aut Ἐρυκίας, *Erycium*, aut *Eryciam*, ut eum Boivinus appellat, aut hominem Romanum ſermone Graeco, aut Graecum Romano nomine uſum fuiſſe, et ſub imperio Roman. floruiſſe, nomen ipſum demonſtrat. *Erucius* Romanum non Graecum nomen eſt. Cycizenus appellatur inſcriptione carminis 577. quod etiam carmen ejus p. 233. Anth. St. quo Cycizi mentionem facit, et carmen alterum p. 339. quo Lampſacum et Helleſpontum nominat, confirmare videtur. Poſt Olympiadem 125. eum vixiſſe, conſtat e Carm. 483. quo cultus Gallorum erga Matrem Deorum meminit. Florente Romanorum imperio illum vixiſſe, conſtat ex ejus carmine p. 233. Anth. St. Optime et aptiſſime aetatem ejus definit carmen in Parthenium, Homeri obtrectatorem, quod collectionis noſtrae n. 597. exſtat. Parthenius Phocenſis fuit diſcipulus Dionyſii Alexandrini, qui ſub Nerone et Trajano claruit. Ergo quum Parthenius Trajano ſuppar fuerit, neceſſe eſt Erucium Parthenio, aut aequalem, aut ſupparem fuiſſe.

ΕΥΗΝΟΣ. Mihi non videtur ille Euenus elegiographus eſſe, Philiſti diſcipulus, Platonis aequalis, de quo vid. Fa-

bric. Bibl. Gr. T. I. p. 449. ſed noſtrum recentiorem exiſtimo eſſe grammaticum, ut in titulo carminis Jenſiani 20. appellatur, forte eundem cum illo, qui Amatoria ſcripſit Arriano Epicteteo IV. 9. memoratum. Quod ſi appellatio Grammatici eo ſenſu deberet accipi, quo frequentabatur ſequioribus ſaeculis et *ſcribam publicum*, *notarium*, ſignificabat, (v. Du Cange Gloſſar. utrumque.) deprimendus hic Euenus ad aetatem Agathiae eſſet. Quod tamen non patitur hoc, quod Philippus Theſſalonicenſis eum in Catalogo ſuorum poetarum nominat. Eueno huic etiam tribuo Carm. 446. noſtrae collectionis, quod ΘΥΗΛΑΟΥ prave inſcribitur.

ΕΥΝΟΜΙΑΝΟΣ. non eſt nomen proprium hominis, ſed ſectae. Carminis Jenſiani 40. titulus ſignificat auctorem ejus carminis fuiſſe Eunomii haeretici ſectae addictum. Ex altero addito ejuſdem auctoris carmine apparet Eunomianum illum hominem Philoſtorgium, et hiſtoriam, de qua loquitur, hiſtoriam ejus eccleſiaſticam eſſe, cujus excerpta Photiana adhuc hodie ſuperſunt. Floruit ille Philoſtorgius exitu ſaeculi quarti p. C. N. v. Fabr. B. Gr. T. VI. p. 114.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ. EUPHORIO *Chalcidenſis* hic eſt, qui vixit circa Olymp. 126. teſte Suida, qui plura de eo narrat, et cujus locum tractavimus ad Carm. 497. Alia plura de illo habet Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 678. Meleager eum in poetis ſuis nominat. Eſſet hic locus illud Carmen Cratetis, quod Salmaſius T. I. Scriptor. Hiſt. Aug. p. 154. edidit, de Euphorione, Choerili ſtudioſiſſimo, exponendi. Sed quum hic illum unum agam, ut aetates poetarum definiam, quae circa Euphorionem dubia non eſt, difficilis ille locus nos non morabitur. Id ſolummodo in tranſitu dicam, me

Salmaſio

Salmaſio in eandem interpretandae dictionis κατάγλωττα ποιήματα rationem non aſſentiri, ſed mihi videri ſic dicta poemata ea eſſe, quae gloſſis, hoc eſt vocabulis rari uſus et poeticis, ſcateant.

ΖΩΝΑΣ. Eſt idem cum Diodoro Sardiano rhetore ſeniore, qui in bello Mithridatico claruit, de quo ſupra diximus Sub DIODOR.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ. Nihil potui certi de hujus HEGESIPPI patria, aetate et rebus expiſcari. Forte fuit idem cum Hegeſippo Tarentino, Crobylo dicto, comoediae mediae ſcriptore, de quo Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 764. Si fuit idem, neceſſe eſt eum aequalem Epicuro philoſopho, quem in comoediis exagitavit, et Olympiadi 120. atque ſequentibus fuiſſe. Nominat eum Meleager in poetis coronae ſuae verſu 25. ubi ejus poeſi μαινάδα βότρυν, hoc eſt ſuavitatem ſimul et ignem, ſeu calidos affectus, tribuit.

ΗΔΥΛΟΣ. Etiam inter poetas Meleagri eſt. Vid. verſ. 45. unde paſtoralia eum ſcripſiſſe fere colligas ex epitheto ἄγρεια ἀρούρης ἄνθη. Siculum eum appellat Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 718. forte a verſu Meleagri modo dicto inductus. Sed *Sicilidas* non ad Hedylum pertinet, ſed eſt nomen per ſe poſitum, diverſuſque Sicilidas ab Hedylo. Hedylus Athenienſis, an Samius fuerit, dubitat Athenaeus p. 297. Aetatis, qua vixit, aliqua indicia dat carmen illud, quod Anth. St. p. 521. ex Athenaeo praeſtat, in quo Cteſibii mechanici, et Arſinoes, reginae Aegypti, de gente Lagidarum, mentio fit. Vid. de hoc epigrammate Fabric. T. II. Bibl. Graec. p. 592. Unde conficitur eum aetate Ptolemaei Philadelphi vixiſſe. In titulo Carminis noſtri 355. ſchedae La Croſii dabant Παύλου. Sane pro ΗΔΥΛΟΥ facillime potuit ΠΑΥΛΟΥ exarari. Et in dictione eſt aliquid ſi-

mile ingenio Pauli Silentiarii. Crederem tamen nihilominus Hedyli eſſe dictum carmen, quia nomen illud inſolentius eſt, quam Pauli, adeoque non facile a Pauli nomine ad nomen Hedyli librarii potuerunt deferri, niſi hoc in vetuſtis libris inveniſſent.

ΗΡΙΝΝΗ. Erinnam Sapphonis aequalem fuiſſe, hoc eſt circa Olymp. 44. vixiſſe aiunt, et fortaſſe recte. Potuerunt enim plures Erinnae fuiſſe. Et ſane circa patriam Erinnae diſcrepant auctores; alii Leſbiam, alii Tejam, alii Teniam perhibent; quod videtur ex eo natum, quod plures Erinnae eſſent. Poteſt tamen ex vitioſa lectione nata fuiſſe opinio, Erinnam Sapphus aequalem et familiarem fuiſſe. Nam Maximus quidem Tyrius Sapphus familiarem appellat Γυρίνην, Ovidius autem *Pyrinonem*. Sane inter ΗΡ et ΓΥΡ atque ΠΥΡ non multum diſcriminis intereſt. Id certum eſt illam odam Sapphicam, quam ſub Erinnae nomine ſervavit Stobaeus ἐς Ῥώμην, in urbis Romae laudes eſſe ſcriptam, non in Fortitudinem. Cujus rei qui certus fieri cupit, lectione tantum opus habet; eaque oda non poteſt ſaltem ante Olympiad. 158. id eſt ante ſubactam a Romanis Graeciam fuiſſe condita. E carminibus noſtrae Anthologiae nullum de aetate ipſius argumentum duci poteſt. Si autem revera Erinnes eſt illud carmen, quod cl. Wolff. ſub ejus nomine edidit, et quod in Anth. St. p. 265. Anytae, aut juxta alios Leonidae tribuitur, et ſi illa Myro eadem eſt cum Myrone poetria, Byzantia, matre Homeri junioris, qui circa Olymp. 140. floruit, aliqualem ſpeciem accipit Euſebii traditio Erinnam floruiſſe circa Olymp. 107. Sed forte pro ρζ legendum eſt apud Euſebium ρξ, hoc eſt 160. Id certum eſt a Meleagro eam in catalogo poetarum ſuorum laudari. In pronuntiando ſecutus fui morem uſu receptum.

Nam

Nam *Herinna* debuerat potius efferri. Ab *Heron* maſculino ſit foemininum *Herinna*, ut a *Philon*, *Philinna*.

ΘΑΛΗΣ, vel potius ΘΑΛΛΟΣ, *Mileſius*. Duobus quidem carminibus, 403. et 769. praeſcriptum eſt nomen Θαλοῦ. Sed rectius tertio, 484. Θαλλοῦ. *Thallus* enim nomen eſt aetate florentis imperii Romani frequentiſſimum, qua auctorem illum vixiſſe ex eodem c. 484. conſtat, quo Caeſarem, procul dubio Germanicum, Boivinus Tiberium vult deſignari, alloquitur, et veſtigiis, aut ſi malis, tribunalibus avitis, hoc eſt D. Auguſti, eum inſiſtere jubet. Thallus quoque appellatur in titulo illius Carminis, quod p. 192. Anth. St. legitur, unde et Miletum ipſi patriam fuiſſe, et aetatem ſub Romanis actam patet. Ego non dubito eum, qui p. 76. Anth. St. Σάτυρος Θυΐλλος appellatur, et p. 226. nude Θύιλλος, eundem eſſe cum hoc Θάλλῳ, et hanc ſcriptionem meliorem eſſe quam alteram. Forte additum *Satyri* nomen diſtinguit eum a *Thallo* illo, cujus meminere Lactantius et Tertullianus, ut hiſtorici. Forte quoque idem eſt cum Satyro illo, quem nominat Plin. in Hiſt. Nat. Lib. XXXII.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ. THEAETETUS nude, et agnomine *Scholaſticus*, dictus, idem procul dubio homo eſt. Quamvis enim carmen p. 249. Anth. St. antiquitatis notas prae ſe ferre videatur, notum tamen eſt recentiores poetas imitatos fuiſſe veteres, et ab iis argumenta deſumſiſſe. Caetera Theaeteti ſerius ſaeculum produnt, cum dictio ampulloſa, qualem ſaeculum Juſtinianeum affectabat, tum nomina quaedam, et ipſe titulus Scholaſtici, pro Advocato, non ante ſaeculum idem Juſtinianeum uſurpatus. P. 291. Anth. St. laudat aliquem Julianum, qui videatur idem cum Juliano Exconſule et Patricio, auctore Epitomes Novellarum Juſti-

Juſtiniani eſſe. Vid. Fabricii Bibl. Gr. T. VII. p. 94. et Latin. T. II. p. 550. Pagina 360. Anth. St. laudat Theaetetus Domnini in adminiſtranda juſtitia ſeveritatem; quem Domninum praefectum Urbi ſub Juſtino ſeniore fuiſſe e praecedente carmine Pauli Silentiarii patet.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑΣ. Invenio exaratum, et Θεοδωρίδας et Θεωρίδης. Dabat Codex Lipſienſis in carminum 266. et 472. titulo hoc, illud c. 474. et 608. Carmini 30, et 41, Jenſiano tituli quoque Θεοδωρίδαν appellant, et aliorum multorum in Anth. St. proſtantium, et ipſe Meleager in Catalogo poetarum ſuorum, ubi e metro patet Θεοδωρίδας huic viro nomen proprium fuiſſe. Alias poſſet ex Θεωρίδας effici Θεαρίδας, quod nomen Graecum quoque fuit. Vid. Anthol. St. p. 435. Puto quoque Θεοδωρίδου legendum eſſe, pro Θεοδώρου in titulo C. 500. Nam etiam in Anth. St. haec nomina permutantur. Sic carmen quod in Anth. St. p. 214. Θεοδωρίδου inſcriptum eſt, id in Florentina prima editione audit Θεοδώρου. Non tamen putem illum Theodorum, cujus carmina duo Anth. St. p. 140. et 220. leguntur, et hoc quidem titulo *Theodori Anthi*, cum hoc *Theodorida* eundem eſſe. Confunduntur quoque nomina Θεοδωρίδου et Θεοδωρίτου, vel potius Θεοδωρήτου. Recte editio Florent. Θεοδωρίδου exhibet in titulo illius carminis, quod p. 235. Anth. St. ſub nomine Θεοδωρίτου legitur. Verum diverſus a noſtro eſt *Theodoritus*, aut *Theodoretus grammaticus* p. 291. Anth. St. Haec de nomine viri. De patria altum ſilentium. Videtur Aeoliae civis fuiſſe et aliquamdiu in Theſſalia vixiſſe. Prius conjicio e carm. p. 214. Anth. St. Poſterius e p. 206. et 235. Si conſtaret de vera lectione et ſenſu verborum Meleagri, quibus hunc poetam praedicat, poſſet priori ſententiae, de Aeolide patria poetae ex illis argumentum duci.

Ait

Ait enim Meleager τόν τε φαλακραῖον Θεοδωρίδεω νεοθηλὴ ἕρπυλλον. Potuiſſet Meleager miſſo facto illo obſcuro, longe arceſſito, coacto et ſaepe frigido per metaphoras a floribus petitas ſermone, clarius mentem ſuam expoſuiſſe et poetas ſuos laudaſſe. Verum quandoquidem ipſi nugari et griphos loqui placuit, conjiciendum nobis eſt, quid eo dicto ſibi voluerit. Si de probitate lectionis φαλακραῖον conſtaret, allegarem hoc pro argumento, quod evinceret Theodoridam ex Aeolide fuiſſe oriundum. Nam inter alias Phalacras Stephanus Byzantinus verticem, aut promontorium Idae ſic dictum fuiſſe perhibet, unde nomen poetate potuit adhaeſiſſe, et a Meleagro tributum fuiſſe. Verum editio Martiniana praefationis Meleagreae ad Coronam ſuam ibi exhibet φαλάκρητον, unde patet legendum eſſe φιλάκρητον, *amantem vini. Qui amat vino miſceri.* Quando vixerit Theodorides non certe conſtat. Id ſolum poteſt dici eum inter Heraclitum philoſophum et Meleagrum, hoc eſt Olymp. 69. et 170. vixiſſe. Strictius determinare aetatem non valeo. Si conſtaret, eum fuiſſe illum Theodoridam Sicyonium, qui anno Ol. 148. 1. cum Lycorta Polybii patre, a Philopoemene ad Ptolemaeum Epiphanem Alexandriam legationis obeundae cauſſa miſſus fuit, teſte Polybio Excerpto 37. Legat. conſtaret de ipſius patria et aetate. Verum hoc non majore affirmari jure, quam negari, poteſt. Meminit Mnaſalcae Plataeenſis, quem imitatorem Simonidis fuiſse ait. Sed quando vixerit ille Mnaſalcas, et an ſecum, non ſignificat. Si certum eſset, quod perhibet Strabo, Sotadem primum de eo ſic dictos λόγους σωταδικοὺς ſcripſiſse, conſtaret de noſtri Theodoridae aetate. Nam Suidas Θεωδωρᾶν etiam inter ſcriptores Sotadicos refert. v. Σωτάδης. Quod nomen e Θεοδωρίδας aut contractum, aut potius corruptum eſt. Ille Sotades

des ſub Ptolemaeo Philadelpho vixit, qui eum juſſit ciſta plumbeae incluſum mari mergi. Athenaeus tamen etiam ante Sotadem ſcripſiſse alios Sotadica ait. Vid. Leopard Emend. XIII. 10. et Fabric. T. I. B. Gr. p. 789.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ. Eſt ille THEOPHANES, cujus Chronographiam habemus, ſcriptor Saeculi IX. poſt C. N. monachalis quidem et barbarus, hoc eſt ſuperſtitioſus et dictione ſordidus, permagni tamen faciendus ob argumentum. De quo vid. Fabricii Bibl. Graec. T. IV. pag. 152.

ΘΕΩΝ. THEONEM *Alexandrinum* philoſophum Hypatiae celebris ab eruditione foeminae, ſed quae triſtem vitae exitum ſortita fuit, patrem claruiſse circa finem ſaeculi a C. N. quarti notum eſt. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 451. et I. A. Schmidii Diſſ. de Hipparcho, Theonibus, et Hypatia Ienae anno 1691. editam.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. Thucydides hiſtoricus quando vixerit, nemini latet, qui quidem rerum Graecarum et belli Peloponneſiaci notitiam ullam habeat. Nomen celeberrimum inſcriptum video carmini 558. Sed non invenio verba, quibus exprimam indignationem meam, et quibus increpem illum nebulonem, qui tanto nomini tantam maculam adſperſit, et tam inficetum ſequioris aetatis, et ingenii foetum tribuit. Forte eſt Thucydidae alicujus; non eſt tam nobilis ſcriptoris atque ille fuit, cujus nomen mentitur.

ΘΥΗΛΑΟΣ. Hoc nomen praeſcriptum eſt Carmini 446. noſtrae Collectionis. Verum in notis ad h. l. jam dixi me non dubitare, quin corrupta ea vox ſit, et ejus loco reſtituenda ΘΥΗΝΟΣ. Poſſet quidem ei patrocinari videri nomen Θυίλλου, quod Anth. St. p. 76. bis et p. 229. legitur. Sed illud quoque corruptum eſt, et pro eo legendum Θάλλου. Quod idem ſi quis titulo carminis noſtri 446. reſtituere malit, ego

non

non intercedam. De Thallo paullo ante dixi. Pro Θυηλάου corruptius fuit in Codice Guieti Θνηλάου. *Thnelaum* certe nominat index Boivini Comm. Acad. Inſcript. T. III. pag. 353. Unde patet mendam hanc omnes codices permanaſſe.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ. Quis fuerit et quando vixerit, cujus unicum carmen Muſa Stratonis praeſtat, editum a Dorvillio, non dixerim. Rarius nomen. Obſervavi tamen in Anthol. Planudea. Frequentius occurrit Τιμοκλῆς. Sitne igitur noſter Θυμοκλῆς idem cum Timocle Comico, de quo vid. Fabr. Bibl. Gr. T. I. pag. 793. non dixerim. Si fuerit, liquet eum aetate Demoſthenis et Hyperidae vixiſſe, quos exagitat. Vid. Excerpta Tragic. Grotiana p. 689.

ΙΛΙΟΣ. Ἰλίου Λεωνίδου inſcriptum erat in C. L. carmine 26. Muſae Stratonicae. Ubi Schedae La Crozii dabant Ἰουλίου, notato tamen in margine, codicem Palatinum Ἰλίου praeſtare. V. quae dicemus ſub Λεωνίδης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. In JULIANI *Aegyptii*, cui carmen 741. tribuitur, aetatem inquiſivi in notis ad eum locum, quo lectores ablego. Videtur homo ſaeculi Theodoſiaci fuiſſe.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. De CALLIMACHI *Cyrenaici* aetate ſatis ſuperque conſtat, ut opus non ſit multa de ea diſputare. Vixit, ut paucis dicam, ſub Ptolemaeo Philadelpho, id eſt circa Olymp. 130. Vid. Fabr. Bibl. Graec. T. II. pag. 480.

ΚΙΛΛΙΑΚΤΩΡ. Boivinus l. c. *Celliactorem* appellat. Nomen Κιλλιάκτορος praeſcriptum Carmini 290. ſignificavi, nota ad eum locum, mihi ſuſpectum videri. Incidi deinceps in ſuſpicionem legendum eſſe Κινέα τοῦ ῥήτορος. Sane ſi ſtatuas librarium, lacuna omiſſa, extrema ambo conjunxiſſe, facile ex ΚΙΝΕΑ —— ΗΤΟΡΟΣ, (id eſt Κινέα τοῦ ῥήτορος) efficias Κιλ-

λιάκτορ. Quando vixerit Cineas rhetor, non liquet. Memoratur tamen a Stephano Byzantino et Scholiaſte Pindari. Volunt quoque viri docti pro Καινεὺς apud Laertium IV. 2. Κινίας legendum eſſe. In quo ſi rectum viderint, apparet Cineam rhetorem, quem conjicio carminis dicti auctorem eſſe, poſt Iſocratem et Speuſippum, forte non multo tempore poſt ambos, vixiſſe. Lambec. in Prodromo p. 221. *ed. Fabr.* Cineam in ſeculum ante aeram Chriſtianam tertium; hoc eſt illud, quo Theocritus et Callimachus vixere, collocat.

ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ. Sitne CLAUDIANUS, cui Graeca aliquot Anthologiae utriuſque carmina inſcribuntur, idem cum claro poeta Latino ſaeculi Theodoſiani, neque novi, neque definitum a viris doctis video. Cauſſam tamen nullam video, eidem homini, qui Latina poeſi polluit, Graecam abjudicandi, quum pater ejus fuerit Graecus, ut exiſtimant viri docti, et ipſe natus fuerit Alexandriae, qua in urbe Graecus ſermo obtinebat, et ipſe alia quoque Graeca, nemine dubitante, ſcripſerit, ut Gigantomachiam. vid. Fabr. Bibl. Lat. T. II. pag. 120. ſeqq. Tandem in utroque dithyrambicum, tumidum, dicendi genus deprehenditur.

ΚΟΙΝΤΟΣ. Difficile eſt dicere quis fuerit et quando vixerit hic. *Quintus* ſic nude deſignatus in unico carmine, e quo ne id quidem tuto licet colligere, hominem in Bithynia vixiſſe. Videri queat idem cum Quinto Calabro, aliis Smyrnaeo dicto, eſſe. Sed neque hujus aetas cognita eſt, neminique nuper de ea in erudita Corſinii ad Herculem Farneſianum diſſertatione diſputatum legiſſe. Hominem Romanum, hoc eſt aut gente Romanum, aut ſaltem civitate donatum Romana Graecum hunc poetam fuiſſe, adeoque ſub Impp. Romanis, primo aut ſecundo poſt C. N. ſaeculo floruiſſe, ex

ipſo

ipſo nomine conſtat. Commemorat Fulgentius in Libro de priſco ſermone, *Q. Fabium Lucullum in epico carmine*, qui forte idem eſt cum hoc et Q. Calabro. Sed auctoris illius fides in laudandis auctoribus ſuſpecta eſt. Pag. 415. Anth. St. habetur carmen Κοΐντε Μαικίε *Q. Metii*, qui ſitne idem cum noſtro hoc, non novi.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑΣ. Utinam omnes poetae Anthologiae, pariter atque Crinagoras, ſtuduiſſent impreſſa ſuis carminibus aetatis ſuae ſigna relinquere, et non tantopere ſibi in ludicris, leviſſimi momenti rebus, unde nihil diſcas, placuiſſent. In carminibus Crinagorae nomine inſcriptis non unius aetatis hominem, ſed duarum valde diverſarum duo diverſos homines reperio. Plurima quidem ſignificant indicia, Crinagoram aetatem D. Auguſti Caeſaris, et nonnullos Tiberii Caeſ. annos exegiſſe. Sunt tamen etiam alia quae Crinagoram ſub Philadelpho Ptolemaeo quoque vixiſſe ſuadent. Quae cum in unum eundemque hominem non cadant, neceſſe eſt ſtatuere duo Crinagoras fuiſſe, unum antiquiorem, forte in Aegypto commoratum; alterum recentiorem, qui Romae vixit, Auguſto et ejus genti familiaris, forte idem cum illo, quem Strabo p. 918. inter doctos Mitylenaeos numerat aetate ſua claros.

Antiquiorem igitur illum Aegyptium haec ſigna produnt; primum, Carmen 669. quo nuptias Berenices, filiae Magae, regis Cyrenarum, cum Ptolemaeo Euergeta, filio Ptolemaei Philadelphi, gratulatur; quod ferme in Olympiad. 133. incidit: ut ad eum locum demonſtravi. Huic antiquiori Crinagorae etiam tribuo carmen in Praxagoram. Nam ſic alloquitur hunc celebrem medicum p. 346. Anth. H. St. ut ad vivum, non diu defunctum, ſermonem eſſe liquido appareat. Fuit autem Praxagoras ſuppar Ariſtoteli,

magiſter Herophili; unde facile juvenis Crinagoras eum videre, et de eo audire, potuit.

Illius autem junioris Crinagorae, in carminibus, multo plura et luculentiora ſuperſunt ſigna ſaeculi Auguſtei, quae demonſtrant hominem Auguſti genti familiarem clientem fuiſſe. Diſponam illa ſecundum ordinem temporum, quae quidem certis annis adſtringi poſſint; vaga ad finem rejecturus. Carmen igitur Crinagorae, quod Anth. St. p. 38. legitur, et illi, ad quem ſcriptum eſt ſuadet, ut ſe curet ſacris Eleuſiniis initiari, ad Auguſtum et A. V. 723. pertinet, quo Auguſtus illis ſacris ſe ſinebat initiari, teſte Dione p. 635 *. Carmen, quod in Collectione Jenſiana n. 15. legitur, in fontes Pyraeneos Auguſto ſalubres, ad A. V. 729. pertinet, quo Auguſtus expeditione in Cantabros ſuſcepta, cui Marcellus aderat, graviſſimum in morbum incidebat, a quo reſtituebat eum uſus fontium illorum et Antonii Muſae cura. Carmen pag. 95. Anth. St. quo Crinagoras Marcello, Auguſti ex Octavia ſorore nepoti, Callimachum offert, et optat hortaturque ut aliquando Callimachi heroëm, Theſeum, referat, paulo ante illam expeditionem ſcriptum eſt. Paulo poſt eandem expeditionem, hoc eſt A. V. 730. gra-

* Graeci olim, penes quos celebriora et inſigni cum pompa peragenda ſacra eſſent, miſſitatis longe lateque legatis et navibus, (θεωροὺς et θεωρίας appellabant) reges et res publicas, ad frequentanda et participanda ſua ſacra invitabant. Sic narrat Polybius Excerpt. legat. 81. ab Athenienſibus duas θεωρίας Alexandriae fuiſſe, *μίαν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἄλλην περὶ τῶν μυστηρίων*. Ibidem memorat aliam Achaeorum legationem *περὶ τοῦ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἀγῶνος*, quod certamen apud Achaeos etiam ſacrum fuit. Hodie in Jubilaeis idem facimus. Amant omnes ſua, et plaudunt ſibi in multitudine conſentientium. Fomentum illud ſuperbiae eſt.

tulatur

tulatur Crinagoras carmine, quod p.440. Anth. St. legitur, eidem Marcello reditum ex Hiſpania, et edita ibi virtutis ſpecimina. Marcellus haud multo poſt, hoc eſt A. V. 731. obiit. Hujus Marcelli uxorem, Juliam, Auguſti filiam, ducebat eo mortuo in matrimonium M. Vipſanius Agrippa; unde nati Caius et Lucius, nepotes Auguſti ex filia; quorum poſteriorem, Lucium, videtur Crinagoras alloqui illo carmine, quod in noſtra collectione n. 478. eſt, adeoque inter annum V. 737. quo natus fuit Lucius Agrippa, et A. V. 755. quo obiit, conditum fuit. Carmen 542. eſt gratulatio ad foeminam illuſtrem non nominatam, ob diem ejus genialem, quem Crinagoras proximum eſſe ait nuptiis ejus celebrandis. Conjicio hanc eſſe Antoniam minorem, Octaviae, Auguſti ſororis, ex M. Antonio triumviro filiam, circa A. V. C. 716. aut 717. natum, et Liviae filio, Druſo, Auguſti privigno, deſponſatam A. V. 746. circiter. Ad eandem Antoniam pertinere carmen 670. (Jenſian. 19.) quo Crinagoras ipſi Anacreontis carmina dono mittit, docuit cl. Dorvillius Vanno Critica, ut ad eum locum monſtravi. Sed Romae id factum, non Athenis, quod exiſtimavit V. Cl. Eidem Antoniae inſtantem partum gratulatur, illum forte, quo ea celebrem heroem Germanicum A. V. 748. edidit carmine 487. Ad eundem Germanicum Germanos domantem pertinet carmen, quod Anth. St. p.6. legitur, adeoque ante A. V. 770. quo in Aſiam e Germania tranſiit Germanicus, conditum fuit. Ejuſdem Germanici partas in oriente de Parthis victorias praedicat carmine, quod A. V. 771. aut 772, quo inſidiis Tiberii Germanicus periit, ante mortem ejus tamen, conditum fuit, et pag. 297. Anth. St. exſtat. Haec ſunt carmina Crinagorae, quae ad D. Auguſtum ejuſque gentem pertinent. Ad eundem

dem quoque Auguſtum refero carmen illud Crinagorae, quod p. 46. Anth. St. legitur de capra a Caeſare ductitata, ejus lacte uſo.

Vaga haec ſunt ejuſdem carmina, hoc eſt non ſatis claris indiciis illuſtrata, ut ad certos annos referri queant; ſatis tamen produnt, auctorem et inter Romanos, et Auguſteo aevo vixiſſe. Carmine 727. meminit Bathylli gratiarum in ſaltando, quem celebrem ſua aetate carumque Auguſto et Maecenati hiſtrionem e Dione Caſſio novimus. Carmine 477. alloquitur aliquem Proclum, forte illum, qui A. V. 790. ſeu extremo Tiberii, Coſ. fuit, ſed tunc temporis, quum Crinagoras una cum illo carmine inſtrumenta ſcribendi ad eum mitteret, admodum adhuc puerum, elementa literarum docendum. Pag. 213. memorat aliquem Philoſtratum regibus (Aegypti puta) familiarem, mortuum, amicitia regia magnas opes adeptum; quem viri docti exiſtimant Philoſtratum philoſophum eſſe, Cleopatrae, ab Auguſto victae, carum, quam Cleopatram, ejuſque fratrem atque maritum Ptolemaeum ultimum Aegypti regem, Crinagoras proculdubio ſignificat τῶν βασιλέων nomine. Vid. Fabric. B. Gr. T. IV. p. 54. Eadem p. 213. Anth. St. legitur aliud Crinagorae carmen in aliquem Seleucum extremis in Iberis bello abſumtum; qui videtur unus fuiſſe militum, quos Auguſtus adverſus Cantabros ſecum in Hiſpaniam et Luſitaniam ducebat A. V. 729. Libertos domus Auguſtae ſub Tiberio, forte quoque Claudio, ſi Crinagoras eo aetatis excedere potuit, libertati Graeciae, et praecipue urbis olim clariſſimae Corinthi inſultantes, videtur Carmine 666. exagitare. Quinam ſint Gemilla p. 480. Anth. St. et Criſpus p. 292. memorati, non dixerim. Criſpus Salluſtius hiſtoricus equidem non videtur eſſe. Sed ſatis de

Crina-

Crinagora, qui qua aetate inter homines fuerit, ſatis ſuperque conſtat.

ΚΥΡΟΣ ὁ ποιητής. Fuiſſe Cyrum poetam aetate Theodoſii junioris clarum, patet e carmine 633. noſtrae collectionis. Quare, quum Anth. St. p. 362. domum alicujus Maximini laudet, neceſſe eſt, non eum eſſe Maximinum, praefectum praetorio Italiae, ſub Juſtiniano Imp. cujus meminit Procopius L. II. de bello Gothico c. 39. quod exiſtimavit cl. Du Cange Conſtantin. Chriſt. p. I. II. p. 174. ſed potius illum Maximinum ſignificari, qui ſub Theodoſio juniore quaeſtor palatii fuit, in Cod. Juſtin. memoratus. Vid. Fabricium B. Gr. T. XII. p. 341. De ſignificatione et origine vocis ποιητὴς illis poſterioribus ſaeculis egi ad Conſtantin. Porphyr. Ceremon. p. 139. C. 1. et 159. B. 2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. CONSTANTINUS *Rhodius* et alter *Siculus* hac in Anthologia noſtra occurrunt. *Rhodius* mihi videtur idem eſſe atque *Conſtantinus Cephalas* auctor noſtrae Collectionis. Aetatem ipſum ſuam prodidit, et parentes patriamque in Carmine 638. quo ait ſe, filium Joannis et Eudociae regnante Leone et ejus fratre Alexandro filioque Conſtantino, Lindo oriundum, Rhodi oppido, crucem in patria dedicaſſe. Vixit ergo ſaeculo decimo p. C. N. ineunte, et ſcripſit illud carmen circa A. C. 906. 911. nam illo natus fuit celeber ille tot libris relictis Conſtantinus, hoc a ſtudiis literarum quoque clarus Leo, pater ejus, obiit.

Siculus Conſtantinus videtur hujus Rhodii magiſter fuiſſe. Quod conjicio e titulo τῦ μαγκαβίυ qui ipſi tribuitur c. 637. Videtur circa eadem tempora vixiſſe; quandoquidem carmen ſcripſit, ad quod Theophanes hiſtoricus ſaeculi IX. reſpondit. Vid. C. 636. et 637. Forte eſt idem ille Con-

ſtantinus

ſtantinus Siculus philoſophus, cujus carmen graecum alphabeticum Anacreonticum ſuper periculo parentum et fratrum ſuorum in mari, MStum in bibliotheca Ceſarea memorat Lambecius, indice Fabricio Bibl. Graec. T. X. pag. 282.

ΛΑΚΩΝ. LACONI tribuunt aliqui carmen 458. quod alii Philippo Theſſalonicenſi. De Lacone poeta altum apud omnes ſilentium, neque reperio in ipſo illo unico carmine, quod aetatem ejus demonſtret. Viderint doctiores erremne ſi dicam Laconem hunc eundem eſſe cum illo *Lacone*, quem Tacitus VI. ad annum V. 786. *Pompejae Macrinae* ſocerum, et inter primores Achaeorum ait a Tiberio afflictum fuiſſe.

ΛΑΥΡΕΑΣ. Eſt proculdubio idem atque Τύλλιος Λαυρέας *Tullius Laureas*, cujus unicum carmen in Anth. St. p. 279. legitur. Carmen unum ejus aliud legitur in Muſa Stratonis n. 28. nempe hoc, quod ſic ponam ut legendum exiſtimo:

Εἴ μοι χαρτόσυνος Πολέμων καὶ σῶος ἀνέλθοι,
  Οἷος ἀπῆρε, νεῶν κοίρανε, πεμπόμενος,
Ῥέξειν οὐκ ἀπόφημι τὸν ὀρθροβόαν παρὰ βωμοῖς
  Ὄρνιν, ὃν εὐχωλαῖς ὡμολόγησα, τεαῖς.
Εἰ δέ τι τῶν ὄντων τότε ἢ πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
  Ἔλθοι ἔχων, λέλυται τοὐμὸν ὑποσχέσιον.

Tullium hunc Lauream libertum M. Tullii Ciceronis fuiſſe, de quo nomen etiam habuit, novimus e Plinii L. XXXI. 2. ubi carmen ejus Latinum in thermas Ciceronianas conſervavit. Unde de ipſius aetate conſtat. Sunt, qui libros ad Herennium celebri Tullio, patri patriae, abjudicato, huic ejus liberto cognomini tribuunt. Vid. Fabric. Bibl. Lat. T. I. p. 105.

ΛΕΩΝ.

ΛΕΩΝ. LEO *philoſophus*, cujus in Anthologia noſtra carmina quaedam leguntur, et unum p. 1. Anth. St. non eſt ille ſic dictus Leo philoſophus Imperator CPtanus, qui A.C. 911. obiit, neque alter Leo philoſophus ei aequalis, de quo v. Allatius de Pſellis p. 2. ſqq. ſed eſt Leontius ὁ Ἕλλην, pater Eudoxiae, quae ejurata patria, hoc eſt pagana, religione, Theodoſio juniori nupſit. Quod ad carmen 636. et ſatis clare ni fallor demonſtravi. Saepe confunduntur haec nomina, Λέων, Λεόντιος, et Λεωνίδης. Ita carmen 364. codex Lipſienſis *Leoni* tribuit, male, Dorvillio judice, qui *Leonidae* tribuendum ait. Et ſane in Catalogo Symmicton Leonis Allatii, libro VII. tribuitur Leonidae Tarentino, cujus etiam proculdubio eſt. vid. Fabric. Bibl. Gr. T. XIV. p. 14. Quis ille Leo philoſophus, diſcipulus Conſtantini ſit, quis Conſtantinus ejus magiſter, quorum ἀμοιβαῖα carmina ſe editurum Allatius ibidem promittit, equidem neſcio. Leo, ſeu Leontius noſter, cognomine philoſophus, item ὁ Ἕλλην, ſeu gentilis dictus, bene diſtinguendus eſt a Leontio Scholaſtico Anthologiae Planudeae.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ. Duo LEONIDAE nobis occurrunt in Anthologia, unus *Tarentinus* cognominatus, alteri praenomen eſt Julius. Ille antiquior, hic recentior. Verum illius antiquioris poeſis adeo in rebus levibus occupata, et tam caſſa doctrinae hiſtoricae eſt, ut in octoginta ferme carminibus ejus, quae ſuperſunt, vix unicum ſuperſit, e quo conſtet eum Pyrrhi Epirotae aetate, hoc eſt circa Olympiad. 126. vixiſſe. Et eſſet abſque Pauſania, e ſola certe Anthologia ne illud ipſum quidem tuto poſſet colligi, ſed dubium ſuperaſſet, celebraveritne victoriam aetate ſua partam, an luſerit in caſum veterem, quod multi poetae Anthologiae fecerunt. Verum tamen quum Pauſanias p. 31.

illud ipſum epigramma abſque auctoris nomine referat, quod Anth. St. 443. Leonidae tribuitur, eoque conſtet, non luſum ingenii id eſſe, ſed ipſo in opere et eo conditum tempore, quum illa victoria Pyrrho contigiſſet, quam celebrat; praetereaque ibidem loci Leonidae duo alia carmina legantur ad bellum Tarentinum ſpectantia, dubium nullum ſupereſt de poetae aetate. Hiſtoriam illius carminis referre parcam; narrat Pauſanias l. c. ſpectat ad victoriam, quam Pyrrhus ab Antigono Gonata, rege Macedoniae, et junctis illi Gallis aut Celtis, anno Olymp. 125. tertio reportavit. In reliquis Leonidae carminibus aut nulla ſunt aetatis indicia, aut perobſcura, aut ea denique, quae ſignificent, poſt quos Leonidas Tarentinus vixerit, non quibuſcum. Bellum Tarentinum videtur eum patrio ſolo abſtraxiſſe in exſilium, quod e carminibus 530. et 764. noſtrae collectionis colligo.

Leonides alter junior, Alexandrinus Julius, aut potius Aelius dictus, floruit ſub Nerone, Veſpaſiano et Hadriano, hoc eſt a A. V. 812. ferme uſque ad 880. ſeu Chriſti 59--127. Paſſim ſe nominat *Niligenam*, ſeu Aegyptium. Ut C. 659. et 795. Titulus carminis p. 428. Anth. St. eum claris verbis Alexandrinum appellat. p. 96. aliquamdiu ſe ſtudiis operam dediſſe ait, antequam nobilibus Italis innoteſceret. Unde patet eum Romae in familiaritate procerum vixiſſe. Carm. 656. Caeſari aquarum Cutiliarum, quae in Sabinis haud procul Reate ſunt, uſum ſalutarem gratulatur. Qui Caeſar, aut Titus eſt, qui A. V. 833. in illis exſtinctus eſt, aut potius pater ejus Veſpaſianus, qui anno proxime praegreſſo ibidem vitae finem invenit. v. cl. V. Petri Weſſelingi epiſt. ad Herm. Venema, et Reimar. not. ad Dion. Caſſ. p. 1090. Quem Caeſarem alloquatur

carmine

carmine 658. non bene novi. Sub Nerone eum vixiſſe, non tantum ex eo liquet, quod p. 429. Anth. St. Agrippinam Neronis matrem alloquitur, (quamvis enim illud carmen ei non tribuatur, eſt tamen ejus proculdubio cum omnibus reliquis illo titulo comprehenſis :) verum etiam e carmine Jenſiano 144. quo Poppaeam alloquitur, Neronis uxorem, quem more adulantium levium Graeculorum Δία appellat. Quum igitur C. 658. dicat Nilum aliquem, hominem, ut videtur Alexandrinum, Romae incolam, hecatombam ex voto ſacrificaſſe ob felicem Caeſaris reditum, dubium eſt Neronemne e Graecia, an Veſpaſianum, an denique Hadrianum, ambos ex Aegypto, reduces ſignificaverit. Nam ſub Hadriano eum vixiſſe non tantum carmen pag. 289. in Epictetum, celebrem philoſophum, ſed etiam alia probant, in quibus Caeſaris ad ornandas literas propenſionem animi laudat, quae carmina ſingula annotare oblitus fui, quum legerem. Illum Dionyſium, quem C. 657. alloquitur, non dubito eſſe Dionyſium Sophiſtam, Muſicum dictum ideo, aut quod hiſtoriam Muſicam ſcripſit, aut quod ab Adriano Imp. in Muſeo alebatur, vid. ſupra dicta v. *Dionyſius*. Pappus, quem C. 659. laudat, videtur quoque celeber Mathematicus Alexandrinus eſſe, quem quamvis Suidas ad tempora Theodoſii rejiciat, ego tamen nihil reperio, quod impediat, quin dicamus, eum ſub Hadriano Imp. vixiſſe, et Suidam falſa tradidiſſe. Nullum enim ſcriptorem in iis, quos citavit Pappus, reperio, quorum indicem dedit Fabricius B. Gr. T. VIII. p. 206. ſaeculo poſt C. N. ſecundo juniorem.

ΜΑΙΚΙΟΣ. MAECIUS vel METIUS quando vixerit, e paucis ejus, quae in utraque Anthologia ſuperſunt, fragmentis intelligi nequit. Hominem Romanum fuiſſe appa-

ret ex ipſo nomine *Metii*, et e nomine *Cernelii*, quem laudat Anth. St. pag. 479. P. 415. *Quintus* appellatur. Credit Fabricius B. G. T. II. p. 720. eum Etruſci Meſſenii aequalem fuiſſe, propterea quod Hieroclidem piſcatorem uterque carmine celebrant; non ſatis firmo argumento. Nam poteſt nomen illud fictum eſſe, aut unus alterum imitatus fuiſſe. Et quando tandem vixit ille Etruſcus Meſſenius? Ipſe quidem non dicit, neque aliunde conſtat. Metium hunc illum Metium Tarpam eſſe, auditorem criticum poetarum in aede Apollinis, Horatii aequalem, eique memoratum Satyr. I. 10. 38. aut Metium hunc eundem eſſe cum Metio Pompoſiano, Veſpaſiani aequale, et deinceps a Domitiano ſublato, de quo v. Dio Caſſ. p. 1110. aequo jure affirmatur atque negatur. In titulo carminis 661. appellatur *Marcius*, quod in *Maecii* nomen nomen refingendum eſſe nullus dubito.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ. MACEDONIUM ὕπατον et ἀπὸ ὑπάτων Coſ. et Excoſ. plerumque dictum, Agathiae et Pauli Silentiarii, hoc eſt Juſtiniani M. aequalem fuiſſe, Suidas et dictio poetae teſtantur; in cujus tamen reliquis carminibus bene multis temporum certae et conſpicuae notae nullae exſtant. Illi quoque tribuo carmen quod p. 96. Anth. St. ſub titulo Μακεδόνος legitur. Pro quo Μακεδονίου reponendum eſſe videtur. Nam dictio *Macedonio* potius, quam *Antipatro Macedoni*, aut alii cuidam *Macedoni* cognominato, convenit.

ΜΑΡΚΟΣ, v. Ἀργεντάριος.

ΜΑΡΙΝΟΣ. Marinus hic eſt ille Neapolitanus Syrus, qui Procli magiſtri vitam, a Fabricio editam ſcripſit, ſaeculo quinto poſt C. N. adoleſcente. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. VIII. pag. 463. quem tamen in conſtituenda Procli Mari-

nique

nique aetate humanum quid paſſum fuiſſe demonſtravi ad C. 755.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ. Celeberrimum in Anthologia Graeca nomen MELEAGER, primus auctor hujus inſtituti, paucis tamen temporis ſui notis illuſtravit ingenii ſui monumenta, quae ſatis multa in utraque Anthologia ſuperſunt. Ego equidem nullum inveni luculentius indicium aetatis, quam in illo carmine quod collectionis noſtrae n. 620. exſtat, et laudes Antipatri canit, Sidonii puta, ſeu Tyrii, quem ſupra demonſtravi circa Olymp. 160. floruiſſe. Deinde teſtatur de ipſius aetate catalogus poetarum, quos coronae ſuae intexuit, quem Salmaſius *coronae pancarpiae* nomine citare ſolet, et paulo poſt recitabimus, in quo ſunt quidam illa aetate non multum antiquiores. Diogenes Laertius VI. 99. eum Menippo aequalem vixiſſe ait, et eodem atque ille genere dicendi uſum fuiſſe, hoc eſt ludicro, iocoſo, ſannarum pleno, in rebus non magni momenti verſante, animi magis delectandi gratia, quam erudiendi. Levia certe multa, pleraque etiam pudenda ſunt, quae ſuperſunt Meleagri. Et ipſe fatetur Menippeis gratiis luſiſſe. Verum qua aetate in hominibus fuerit Menippus non conſtat. Si Diogenis Cynici diſcipulus fuit, quod exiſtimat cl. Fabricius T. II. Bibl. Gr. p. 364. fuerit Meleager aequalis temporibus regulorum Alexandri M. provincias lacerantium, hoc eſt Olymp. 118. ferme. Verum vulgo, neſcio quo auctore, eum ſub Seleuco VI. Syriae rege vixiſſe aiunt, hoc eſt circa Olymp. 170. et recte quidem. Parentem patriaſque diverſas et vitae fata ipſe non uno carmine curavit celebrari, ut p. 208. Anth. St. ubi ait *inſulam Tyrum fuiſſe nutriculam ſuam, at ſe genuiſſe Atthidem in Aſſyriis Gadaris habitatam*; quod ſic accipio, ut dicat poeta ſe ortum e populo

pulo ex Attica oriundo in urbe Syriae Gadara habitante, quacunque demum de cauſſa illuc migraverit. Ἀτθὶς penes me non eſt nomen proprium vici, pro quo tamen aliis habetur. Aut ſi coactius et circumductius hoc videatur, poteſt *Atthis* pro matris nomine accipi. Ibidem ait patrem fuiſſe *Eucratam*, et gratiis Menidpeis συντροχάσαι, hoc eſt ſeſe exercuiſſe, ſimilitudine ab illa gymnaſtica τροχηλασίᾳ vel κρικηλασίᾳ deſumta. Vult dicere Menippeas facetias ita verſaſſe et exercuiſſe frequenti varioque uſu in dicendo et ſcribendo, ut pueri rotas in gymnaſiis. Deprecatur porro gentis infamiam. Syrum ſe eſſe, verum pares naſcendi conditione omnes homines eſſe; ſapientiam et virtutes penes unum populum non reſidere. Male nempe audiebant Syri, ut proditores, doloſi, timidi, leviſque animi homines, pigri, ſalaces, et ſuperſtitioſi. Annis valde ſe profectum ſibi condidiſſe vivum adhuc tumuli ſui inſcriptionem. Hinc patet recte illi ab editione Florentina prima Anthologiae tribui carmen illud quod p. 280. ed. St. εἰς Μελέαγρον tantum inſcribitur, non Μελεάγρου ut eſt in Flor. tanquam ſi alterius eſſet. Verum eſt ipſius Meleagri, eademque paene iterat. Conf. quoque C. 614. et 615. item Vavaſſor. de epigrammat. apud Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 682. Martinum in Epiſtol. p. 185. et ipſe Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 360. et p. 720. Corona, ſeu Anthologia carminum Graecorum a Meleagro condita fuit gemina; una in amores puerorum; quam Strato deinceps auxit, eo ſucceſſu ut ea, obliterato Meleagri nomine, de ſolo Stratone nomen acciperet; hanc Agathias, item Planudes, a ſuis collectionibus arcuerunt; altera in amores puellarum et omnes humanae vitae caſus atque inſtituta, quam Agathias, Cephalas et Planudes, ad ingenium quiſque ſuum, refinxerunt.

Quod

Quod argumentis deinceps aſſerendis probatum dabo. Praeter hanc geminam Coronam ſeu Anthologiam ſcripſit quoque *χάριτας* et *περὶ δοξῶν*, nec non Sympoſium et *σύγκρισιν λεκίθου καὶ φακῆς*; ut ex Athenaeo et aliis auctoribus viri docti ad Laertii l. c. et modo laudati. Praefationem illam, quam dixi, Coronae praemiſſam, nominaque poetarum edentem, quorum floribus ſertum hoc contextum a Meleagro fuit, quamvis ter jam editam, a Vavaſſore primo, cap. XVI. libri de epigrammate, tum a Martino in Epiſtolis, tandem a Fabricio in ſecundo vol. Bibl. Graecae, illo, quo dixi, loco: tamen facere non poſſum, quin eam hoc loco iterem, praeſertim quum in ſerie praeterita fuerit. Excipit autem in C. L. Anthologiae Conſtantinianae carmen 621. Sic autem illa praefatio habet.

Μοῦσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδήν;
Ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθετᾶν στέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μελέαγρος, ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνησε χάριν,

---

1 De appellatione hujus collectionis, *πάγκαρπος ἀοιδὴ* ſub finem hujus praeloquii dicetur pluribus.

2 Id effeci e lectione Martini *ὑμνοθέταν*, quae forte non paucis placebit. Eſt Dorice pro *ὁμνοθετᾶν* *poetarum.* Quum Vavaſſori librum ipſum ad manum non habeamus, non poſſumus, neque hoc loco, neque deinceps dicere, quid ubique ille lectionum dederit. Confidimus tamen exemplum Fabricianum e Vavaſſoriano expreſſum fideliter ubique primigenium reddere. Quare hoc ſolo citando contenti erimus. Habet igitur exemplum Fabric. *ὑμνοθέτας*. Notanda quoque trajectio *ὁ καὶ τεύξας* pro *καὶ ὁ τεύξας* metri cauſſa facta.

3 De illo Diocle deinceps dicetur in fine hujus de Meleagro diſputationis.

5 Πολλὰ

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα, πολλὰ δὲ Μυρῦς
  Λείρια, καὶ Σαπφῦς, βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα.
Νάκρισσόν τε χορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνον,
  Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω,
Ἐν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον Ἶριν
  Νοσσίδος ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν ἔρως.
Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ριανῦ,
  Καὶ γλυκὺν Ἠρίννης παρθενόχρωτα κρόκον.

---

5 Pro Μυρῦς, ut E. F. habet E. M. (ſic deſigno exemplum Martini) Μοιρῦς obvio errore, aut more potius librariorum, quibus οι et υ idem valet.

7 Hunc verſum non expedio, in quo lectionum varietatem deprehendi nullam. Forte pro χορῶν leg. eſt τορῶν *penetrantium, ſonororum*, et ὕμνων in fine verſus. Martinus Melanippidae ὕμνον ἔγκυον hic notat appellari ob dithyrambos, quos ille poeta ſcripſit, quorum proprium ſit τὸ ἔγκυον.

10 Id eſt ἐν ἧς δέλτοις ὁ ἔρως ἔτηξε τὸν κηρόν. Vult dicere: cujus ſcripta paene diffluunt tenerrimis amoris ſignificationibus. Δέλτοις effeci e δέλτος, quod Martinus ait in membranis Palatinis ſe reperiſſe, idemque damnat. * Quid in C. L. ſit, nequeo referre, quandoquidem tum temporis, quum eum codicem exſcriberem, de edenda Anthologia nondum cogitans, praefationem hanc Meleagri, quam ſciebam dudum ſemel iterumque editam, praetermiſi, neque nunc vacat illum codicem rurſus inſpicere. E. F. dat θελκτὸς, e mente Vavaſſoris, qui vertit: *cujus blandus ceram mollivit amor.* Quomodo Martinus hunc locum Latine reddiderit, omiſi tum, quum ejus liber ad manum eſſet, enotare. Hoc teneo eum in texto ſuo δέλτῳ edi curaſſe. Si cui ſuperior noſtra conjectura diſpliceat, ille videat, quomodo altera haec ſapiat: ἧς δειλὸς κῆρ συνέτηξεν ἔρως *cujus cor lugubris amor colliquefecit.*

* τος in Text. οις Marg. Cod. Bodl.

Ἀλκαίου

Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον,
  Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροὺς κίσσοιο κορύμβους,
  Μνασάλκου τε κόμας ὀξυτόρου πίτυος.
Βλαισήν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου, ὑγροῖς
  Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.
Τύμνεω τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον
  Νικίου, Εὐφήμου τ' ἀμμότροφον πάραλον.
Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
  Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἰδ' ἐν Μούσαισιν ἄμεινον
  Ὃς Διὸς ἐκ κούρων νεῖχεν ἐπωνυμίην.

---

13 Λάληθρον eſt in E. M. λάλκηθρον in E. F.

14 De *Samio*, vel *Samo*, v. quae dico infra ſub *Phileta*.

16 E. M. ſic habet E. F. ὀξυπόρου. Utrumque defendi poteſt.

17 Vel ὑγρῆς. Ambo exempla, tam F. quam M. dant οἴνης. in quo latere vitium notat Martinus.

22 Monet Martinus Callimacho acerbum vel acre mel tribui, ob poema in Ibin editum. Videtur poeta illuc reſpexiſſe; ſed poteſt quoque ſimul ad copiam vocum rariorum et enunciationum obſcurarum, crebraſque alluſiones ad ignotas vetuſtate fabulas reſpexiſſe, ob quae dudum eſt quod Callimachus grammaticorum crux audiit.

23 Ad hunc verſum queritur Martinus de latente menda, et narrat quaedam paucula de Euphorione. Ejuſdem lectionem reddidi; non quod eam magis perſpicerem, quam Vavaſſorianam ὁ δ' ἐν Μούσαισιν ἀμείνων, ſed quod illa non diſcedere a fide membranarum, haec eo confiсta a doctiſſimo Jeſuita videretur, quo Latinae ſuae interpretationi ſua ratio conſtaret. In ἄμεινον latere nomen floris aut rami tenelli, neceſſe eſt. Vide num He-

Τῆσι δ' ἅμ' Ἡγησίππου ἐνέπλεξε μαινάδα βότρυν,
Πέρσου δ' εὐώδη σχῖνον ἀμησάμενος.
Σὺν δ' ἅμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου,
Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος.
Σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου, ἠδὲ Φαέννου
Τέρμινθον, βρωτήν τ' ἀχράδα Σιμμίεω.
Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα,
Βαιὰ δὲ καὶ κνιζῶν ἄνθεα Παρθένιδος.
Λείψανά τ' εὐκαρπεῦντα μελιστάκτων ἀπὸ Μουσῶν
Ξανθοὺς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω στάχυας.
Ἐνδ δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὔσπορον ἀνθέμιον.

ſychii et Etymologi M. Ἀμέναστις, ἥδυμον huc faciat. Aut fort. leg. ἄλιμον. Florem non vulgarem, ſed muſeum, ſignificari monet additum ἐν Μούσαισιν. Caeterum ſignificatur ambagibus verſus 24. nomen Dioſcordiae. Ante ὃς ſubintell. τούτου.

26 Meum eſt σχῖνον *lentiſcum*. Ambo exempla dant σχοῖνον.

29 Martinus monet membranas Μυρριναίους habere; earumque contra fidem Salmaſium. Συρναίου τε κλάδον edidiſſe. Ipſe Martinus Μυρελναίους exhibuit, E. F. Σμυρναίου.

31 Videtur Amometus poeta fuiſſe. Quod ſi nolis, dicendum toto hoc diſticho Parthenidis poetriae carmina ſola celebrari.

32 Hoc effeci e lectione E. M. βαιὰ διακνίζων ἄνθεα. E. F. βαιὰ διακνίζω τ' ἄνθεα. Si de duobus diſtichon loquitur, tribuit Amometo poetae apium, Parthenidi poetriae urticae flores. Si de hac ſola, tribuit ipſi et apium et urticae flores, quo ſignificat, quamvis illius dictio humilis ſit, ineſſe tamen ipſi aliquid urens et pungens atque movens, neque deſtitui eam nervis et aculeis.

35 Valde dubitavi quomodo diſtichon hoc recte conſtituerem, quod neque E. M. neque E. F. ſic exhibet, ut ſatisfaciat. Utcunque

Ἐν δὲ καὶ ἐκ φοβερῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
Ἀρχιλόχου, μικρὰς ςράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ.

---

cunque illud verſem, manet ſemper durum et inficetum. Nam ſive de duobus poetis ſermo in eo fiat, Anacreonte et Anthemio, quod ſuſpicantur Martinus et Fabricius, quorum ille etiam Ἀνθέμιον excudi curavit, prima vocabuli litera majuſcula; ſive Vavaſſori favens mecum, ultimam diſtichi vocem pro flore anthemio accipienti, neutra caret ratio difficultatibus. E. F. verſum 35. ſic exhibet. Ἐκ δ' ἄρ' Ἀνακρειοντέου γλυκὺ κεῖνο. Quae lectio quamvis haud paullo molliorem dictionem atque ſenſum aptiorem praeſtet, nimium tamen a fide membranarum abit, et verſum duritie atque longitudine vocabuli Ἀνακρειοντέου ſcabrum auribuſque ingratum efficit. Τὸ μὲν videtur etiam ſequens δὲ requirere; ut adeo ſatis tutum non ſit τὸ μὲν delere. Contra parum cum more Meleagri congruit dictio Ἀνακρέοντα ἐμπλέκειν τῷ ςεφάνῳ. v. tamen vſ. 44. porro durum μέλισμα νέκταρος pro νεκτάρεον. Etiam flos requiritur. At neque νέκταρ flos eſt, neque μέλισμα. Tandem non conſentiunt exempla, Martinianum et Fabricianum puta, circa penultimam verſus 36. vocem, illo ἄσπορον, hoc εὔσπορον dante. Unde dubius ſis, ſcripſeritne Anacreon, ſi de eo ſolo ſermonem hoc toto diſticho eſſe reputes, elegos, nec ne. Nam ſi Anthemium poetam elegiographum admittas, dubium non eſt εὔσπορον legendum eſſe. Aeterna criticorum lis eſt, et perpetuus error librariorum circa ἀ et εὐ, quae in membranis vetuſtis tam dubie ſolent exarari ut ſaepe nequeas diſcernere. Sed ſcripſit Anacreo elegos omnino.

37 Recte dat E. F. φοβερῆς, prave contra E. M. φορβῆς. Acerbitas Satyrae Archilocheae nota eſt.

38 Recte tuetur μικρὰς cl. Dorvill. ad Chariton. p. 711. contra V. Cl. πικρὰς tentantem.

Τοὺς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
Ἠδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.
Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἧκε Πολυστράτου, ἄνθος ἀοιδῶν,
Φοινισσάν τε νέαν κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου.
Καὶ μὴν καὶ συρίαν σταχυότερχα θήκατο νάρδον,
Ὑμνοθέταν, Ερμοῦ δῶρον ἀειδόμενον.
Ἐν δὲ Ποσείδιππον τε καὶ Ηδύλον, ἄγρι' ἀρούρης
Σικελίδεώ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.

---

40 Ἐν δὲ eſt in E. F. ἠδὲ reddidi ex E. M.

41 Πολυστράτου aſſumſi e E. F. Nam M. dat πολόστρατον. Ex hoc contra ἀοιδῶν optavi, repudiata E. F. lectione ἀοιδοῦ.

43 In hoc verſu recte legendo et interpretando parum proſpere ceſſit Vavaſſori, et eum ſecuto Fabricio; qui, cum in exemplis ſuis ἀρίαν pro συρίαν reperirent, inde *Arium* poetam excuderunt. Saepe ἀ et εὐ et συ tam perplexe et dubie in vetuſtis libris exatata conſpiciuntur, ut niſi a perito et acri oculo diſcerni nequeant. Quod hic etiam contigit. E. M. certe, et Salmaſius quoque, ni fallor, in Exerc. Plin. loco quodam, Συρίαν clare exhibent. Ludit poeta in *Syria nardo*, et in ſignificanda patria poetae, qui Syrus fuit. Ut nomen *Heliodori* in viris et *Heliodorae* in foeminis Syris frequens erat, quod ab אלה *deus* videtur derivandum eſſe, ita quoque in iiſdem frequens erat *Hermodori* et *Hermodorae*, quod parum abſum quin ab ארם *Aram*, Syrorum patre et auctore generis repetam. Hermodori nomen acute hic obſervavit et e latebris protraxit Em. Martinus.

45 Dictio ἄγρια ἀρούρης ἄνθεα ſatis indicat Poſidippum, Hedylum et Sicelidam fuiſſe Bucolicorum ſcriptores, quibus *agreſtes campi flores* (hoc eſt *agroſtides*) tribuuntur.

46 Sicelidae nomine ſibi videri Theocritum ſignificari monet Martinus. Mihi autem, ſi recte habet exhibita lectio, potius videtur Aſclepiades deſignari, de quo vide, quae ſupra dixi. Incidit

Καὶ μὴν καὶ χρύσειον ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος,
Κλῶνα τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄστρων τ' ἴδριν Ἄρατον ὁμοῦ βάλεν, οὐρανομήκευς
Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἕλικας.
Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας

---

cidit tamen haec ſcribenti conjectura poetam dediſſe ἀρούρης Σικελιδέων ἀνέμοις *flores agri Sicelidarum*, h. e. *Siculorum*, *ventis ſatos*, h. e. anemonas. Ut tantum de duobus, Poſidippo et Hedylo, ambobus Siculis ſermo ſit. De caetero recte Martinus ad hunc locum Dioſcordiae illum e L. II. 207. affert, quo *anemonae* dicuntur ἀπὸ τῶν ἀνέμων dictae, quia flante vento expandantur.

50 Videtur Aratum Phoenicem facere. Forte quod Cilicia Syriam contingeret. Quod Aratus de aſtris, re ſublimi, celebre poema condidit, et inter aſtra ἑλίκαι, ſeu urſae nobis dictae, duae ſunt, et palma inter arbores proceriſſima eſt: hinc eſt, quod Meleager Aratum cum palma comparavit, ut quem argumenti dignitas a rebus humilibus, circa quas alii poetae verſari ſolent, in ſublime extulerit. Per ἕλικας intelligit racemos dactylorum. Forte dactylos propterea ἕλικας appellat, quod ad cylindrorum formam accedant, et ſpiras ſeu cincinnos ad verticem dependentes referant; ſeu coloris ergo, quod flaveant, et ex flavedine ad nigrum colorem vergant. Πρωτογόνους videtur ideo dicere, quod Aratus prima ſua aetate ſcripſerit epigrammata, a quibus adultus magis ad graviora tranſiit argumenta.

51 Φλὸξ eſt herba quaedam ſic dicta, de qua conſulendi Botanici, interpretes librorum Theophraſti de plantis. Nam enodandis intricatis ſententiis Meleagri, definiendis florum et herbarum, quas ille nominat, diſcriminibus, examinandiſque Vavaſſoris et Martini interpretationibus hujus praefationis Meleagreae, neque animus, neque otium, neque locus hic ſufficit; neque, ut verum

Φαιδίμου Ἀνταγόρου τ' εὔστροφον ὄμμα βοός.
Τόν τε φιλάκρητον Θεοδωρίδεω νεοθηλῆ
Ἕρπυλλον, κυάνων τ' ἄνθεα Φανίεω.
Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόδροπα, τῆς δ' ἅμα Μούσης
Καὶ σφετέρης ἔτι που πρώϊα λευκόϊα.
Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν, ἐστὶ δὲ μύσταις
Κοινὸς ὁ τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς στέφανος.

---

verum fatear, rei par ſcientia vetuſtae Botanices, qua inſtructus ſit oportet, quiſquis ad interpretandum hoc carmen accedere velit.

52 Τε deeſt E. F. non item exemplo Martini, cujus ad h. l. obſervationem hanc accipe. * [ὄμμα βοὸς *buphthalmum* vertere poſſumus. Alias dicitur *cotyla* et *chamaemelum*, Hiſpanice *manzanilla* et *ojo de buei*. Sed ea non eſt coronaria.] *

53 Φιλάκρητον dedit E. M. φαλακραῖον E. F. vide quae ſupra de Theodorida diſputavi, p. 216. Veteres conſueviſſe vino ſuo fragrantes herbas, in quibus et ſerpillum, addere notum eſt.

54 Miror Phaniae cyanum quoque tribui, qua jam coronatum Polycliti caput fuit verſu 40.

55 Νεόδροπα dedi, novo exemplo. Neque enim novi, qui eo vocabulo veterum uſus fuerit, quemquam, videbatur tamen res ipſa id flagitare. Ut a τρέπω compoſita deſinunt in τρόπος, ut ἄτροπος ἐπίτροπος &c. ſic a δρέπω, δρέπομαι, *carpo*, decerpo flores et fructus, fiunt compoſita in δρόπος deſinentia, ut νεόδροπος *recens carptus*. E. M. & F. pariter dant νεόγραφα.

56 Significat hoc verſu Meleager ſe coronae ſuae ingenii ſui primitias intexuiſſe. Atqui tota vita eum non deſeruiſſe nugas conſtat.

Muſa

"*Muſa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis poeta coronam texuit? Confecit* Meleager, *ac praeclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expolivit munus. Multa innexuit* Ayntes *lilia. Multa* Myrus *liria.* Sapphus *vero perpauca quidem, ſed roſas. Narciſſumque hymnum* Melanippidae *choreis fertilem. Et novum oenanthes palmitem* Simonidis. *Ac plexuit ſimul odoratam et ſuavem irin* Noſſidis, *cujus blandus ceram mollivit amor. Una cum iſta ſampſuchum a ſuaviſſimo* Riano, *et dulcem* Herinnae *crocum, puellis colore ſimilem. Et* Alcaei *inter lyricos loquacem hyacinthum, et* Samiae *ramum lauri nigricantibus foliis. Praeterea* Leonidae *teneros hederae corymbos, et* Mnaſalci *comas acutae pinus, flexilemque platanum defregit ex* Pamphili *vite, ramis implexam nucis, quae* Pancratis *eſt. Et* Tymnae *frondoſam populum albam, et viride ſiſymbrium* Niciae, *et* Euphemi *litoralem paralum. Ac* Damageti *violam nigram, ſuavemque myrtum* Callimachi, *plenam ſemper denſati mellis. Et lychindem* Euphorionis. *Hic vero inter Muſas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his* Hegeſippi *implicuit racemum, qui agat in furorem, et* Perſei *lentiſcum odoratum excerpſit. Una cum his etiam dulce malum e ramis* Diotimi, *et punicae flores primos* Menecratis. *Myrrhaeque ramos* Nicaeneti, Phaenni *terebinthum, et veſcam achrada* Simiae. *Tum ex prato fertili apia, exiguos carpens flores* Parthenidos. *Tum reliquias frugiferas a Muſis mel ſtillantibus, flavas e culmo* Bacchylidis *ſpicas. Inde* Anacreontici *cantionem illam dulcem nectaris, et foecundam elegis, anthemium. Atque etiam ex horribili criſpaque acantho florem* Archilochi, *parvas ex Oceano guttas. Et* Alexandri *novos ſurculos oleae, et* Polycleti *purpuream cyanum. Tum vero amaracum immiſit,* Polyſtrati *florem poetae, et phoenicium novum liguſtrum ab* Antipatro.

Nec

Nec non Ariam *ſpicam nardi poſuit, Poetam Mercurii donum canentem.* Poſidippumque, Hedylumque, *raphanos ſylveſtres terrae,* Sicelidaeque *anemonas. Quin et chryſeum ſemper divini* Platonis, *ſtirpem vi ſua ex omni parte fulgentem. Qui aſtrorum ſcientem* Aratum *eodem conjecit, et procerae palmae totondit cauliculos primos. Qui lotum comantem* Chaeremonis, *flammeae admiſcuit* Phaedimi, Antagorae *tortilem buphthalmum. Ac Phalacraeum* Theodori *recens natum ſerpillum, et cyanorum flores* Phaniae. *Multaque aliorum germina nova addidit, ſimul et cum iis, Muſae ſuae, quae cito oriantur, leucoia. Cum autem hoc amicis defero munus, tum poeticae cultoribus communis haec Muſarum ſuavis corona.*"

Appellat igitur Meleager Collectionem ſuam στέφανον, *coronam*; eam maxime ob cauſſam, quod Graecis ſolenne eſſet, quidquid ex cujuſque conſilio atque delectu numeris omnibus abſolutum eſſet et perfectum opus, στέφανον, κύκλον appellare, (circulus et corona pariter orbes ſunt) ut nos *ſyſtemata* ſolemus crepare: tum quoque poteſt videri quodammodo ad illum morem Graecorum in eo edendo nomine reſpexiſſe, quo Graeci convivantes coronari, atque veterum poetarum carmina cantu recitare ſolebant. Non enim exiguus huic corpori Meleagreo ineſt numerus eorum carminum, quae ad pocula ſolebant recini. De illo uſu vocabulorum στέφανος, et κύκλος, quo corpus integrum cujuſcunque argumenti aut inſtituti ſignificat, quod ita perfectum eſt, ut orbis, ut corona: quum ſatis copioſe Salmaſius in Exerc. Plin. et Heinſius ad Horatii Od. 7. libri Carminum primi expoſuerint, non opus eſt ut ei rei declarandae diutius inhaeream. Locum tamen Horatii, quem dixi, rei noſtrae

noſtrae praeſenti illuſtrandae peraptum, non poſſum facere, quin proferam et viciſſim illuſtrem. Ex eo enim intelligitur mos Graecorum poetarum, quo ſuas carminum a diverſis auctoribus conditorum in corpora diverſa collectiones coronas appellabant, et ipſos poetas, quorum fragmenta in ejuſmodi collectiones relata eſſent, floribus, herbis, ramis arborum comparabant. Verba poetae ſunt:

Sunt quibus unum opus eſt intactae Palladis urbem
Carmine perpetuo celebrare, et
Undique decerptae frondi praeponere olivam.

Quibus verbis hoc ſignificare vult Flaccus: eſſe quoſdam, qui Athenas ubique crepent, et aliis omnibus urbibus anteponant. Ut ab olea celebres erant Athenae, ſic ab aliis arboribus, herbis, floribus, aliae urbes clarebant, velut ab inſignibus quaeque ſuis. Ut igitur urbes iſtiuſmodi rebus naturalibus comparari ſolebant, una olivae, altera palmae, tertia quercui, quarta lauro, et ſic porro: ſic quoque ſolebant poetae; prout quiſque vi quadam peculiari polleret, mollis, tener, remiſſus, ſuavis, aut acer, ſtrictus, nervoſus, igneus eſſet; quae dotes illis floribus et fruticibus comparari ſolebant, quae cuique congruere viderentur. Pari modo Meleager, ut in hac praefatione aut ſi mavis, dedicatione ſua, ad Dioclem ſcripta (nam utroque muriere defungitur) poetas floribus comparat; ita in carmine, quo Muſam ſuam puerilem, aut orſus fuit, aut claudit, illos ipſos, quorum formas in ea cecinerat, pueros floribus comparat; Diodorum, Aſclepiaden, Heraclitum, Dionem, The-

ronem, Udiaden et Muiſcum *· En illud Libri primi, ſeu Muſae Stratonicae, carmen. numero 243. eſt,

Παγκαρπόν σοι Κύπρι, καθήρμοσε χειρὶ τρυγήσας
  Παίδων ἄνθος Ἔρως ψυχαπάτης στέφανον.
Ἐν μὲν γὰρ κρίνον ἡδὺ κατέπλεξεν, Διόδωρον,
  Ἐν δ᾽ Ἀσκληπιάδην, τὸ γλυκὺ λευκόϊον.
Καὶ μὴν Ἡράκλειτον ἐπέπλεκεν, ὡς ἀπ᾽ ἀκάνθης
  † Εἰς ῥόδον, οἰνάνθη δ᾽ ὥς τις ἔθαλλε Δίων.
Χρυσανθῆ δὲ κόμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνῆψεν,
  Ἐν δ᾽ ἔβαλ᾽ ἑρπύλλου κλωνίον, Οὐδιάδην.
Ἁβροκόμην δὲ Μυΐσκον, ἀειθαλὲς ἔρνος ἐλαίης,
  Ἱμερτοὺς ἀρετῆς κλῶνας ἀπεδρέπετο.
Ὀλβίστη νήσων ἱερὰ Τύρος, ὃ τὸ πυρίπνουν
  Ἄλσος ἔχει παίδων Κύπριδος ἀνθοφόρον.

" *Amor mentem decipiens tibi, O Venus, coronam, omni fructûs genere inſtructam, compoſuit, manu decerpens, florem puerorum. Ubi implicuit ſuave lilium* Diodorum; *ubi* Aſclepiaden, *dulcem albam violam. Implicuit etiam* Heraclitum, — *qualem roſam; et qualis uva germinans [vel oenanthe herba]*

* Maxime frequens in pueris Meleagri, *Muiſci* nomen. Quod frequens in vernarum nominibus, praeſertim nondum adultorum, fuiſſe conſtat e Polybio pag. 424. C. 9. *edit. Wechel.* et Horatii II. 9. 10. ubi vulgo prave editum circumfertur *Myſten.* ſed *Muiſcum* reſtituendum eſt.

Tu ſemper urges flebilibus modis
Muiſcum ademptum.

[Edidit Pierſon. Veroſim. L. 2. C. 1. pag. 147. Epig. Meleagri. De Muiſco puero. Et Dorvill. Chariton. pag. 528.]

† Ὡς Cod. Bod. in marg.

herba] *floruit* Dio. *Adjunxit et* Theronem, *qualem crocum auricomum, et ſubjecit ſerpylli ſurculum,* Udiaden: *et mollibus comis* Muiſcum, *ſemper florens germen olivae, decerpſit amabiles ramulos virtutis* [*pulchritudinis.*] *Feliciſſima inſularum eſt ſacra Tyros, quae veneris ignem ſpirantem lucum puerorum habet florigerum.*"

Primum hujus carminis diſtichum produxit Salmaſius ad Scriptores Hiſtor. Aug. T. II. p. 81. Dixi paulo ante Meleagrum geminam condidiſſe Anthologiam, unam ſolis puerorum laudibus cantandis deſtinatam; cui carmen hoc, quod modo prodidimus, aut praemiſſum, aut ſubjectum fuit; alteram majoris ambitus in omne genus argumentorum, quod Diocli dedicavit in illa, quam paullo ante poſt Vavaſſorem, Martinum et Fabricium iteravimus, praefatione eademque dedicatione ſatis longa. Huic poſteriori ampliori Anthologiae ſubjunxit hoc carmen, quo rurſus teſtatur, ſe collectionem illam ſuam ad Dioclem miſiſſe, ejuſque nomini inſcripſiſſe. En illud ἐπιφώνημα, quod in Muſa Stratonis numero 246. habetur.

Ἁ πύματον καμπτῆρα καταγγέλλουσα κορωνὶς
  Οἰκουρὸς γραπταῖς πιστοτάτη σελίσι,
Φαμὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἕνα μόχθον
  Ὑμνοθέταν βύβλῳ τᾷδ᾽ ἐνελιξάμενον,
Ἐκτελέσαι Μελέαγρον, ἀείμνηστον δὲ Διοκλεῖ
  Ἄνθεσιν ἀμπλέξαι μουσοπόλων στέφανον.
Οὖλα δ᾽ ἐγὼ καμφθεῖσα δρακοντείοις ἀνὰ νώτοις
  Σύνθρονος ἵδρυμαι τέρμασιν εὐμαθίας.

Non eſt hic locus penultimi praecipue verſus reconditos ſenſus explicare; quod aliis permitto. Addam potius, ut

mantiſſam, ſed non inutilem, Stratonis carmen illi Meleagreo protinus ſubjunctum, quo ſuam Muſam puerilem abſolvit; unde conſtare poterit eum, ſolum non condidiſſe Muſam puerilem, ſed a Meleagro coeptam ſuis et aliorum poetarum Meleagro juniorum carminibus auxiſſe. Eſt autem hoc numero 247. ſignatum.

Ἦ τάχα τις μετόπισθε κλύων ἐμὰ παίγνια ταῦτα
 Πάντας ἐμοὺς δόξει τοὺς ἐν ἔρωτι πόνους.
Ἄλλα δ' ἐγὼν ἄλλοισιν ἀεὶ φιλόπαισι χαράσσω
 Γράμματ', ἐπεί τις μοι τοῦτ' ἀνέδωκε θεός.

Gratias habeamus fortunae, quae reliquas turpes nugas, quibus propudium illud literas obundaſſe gloriatur, ſuppreſſit. Satis dedecoris in illis, quae ad noſtram aetatem peſtilentis illius frugis evicerunt.

ΜΙΧΑΗΛ. Ita interpretor, auctore viro docto, qui marginem C. L. emendationibus ſuis illuſtravit, ſiglam in titulo carminis 642. ſcriptam. Forte *Michaelem Pſellum* ſeniorem ſignificat, doctorem Leonis imperatoris, filii Baſilii, Macedonis, ſub quo Leone vixit Conſtantinus Cephalas, noſtrae Anthologiae conditor. v. L. Allatium de Pſellis p. 2. *ed Fabr.* T. X. Bibl. Gr. Diverſum profecto hunc Michaelem exiſtimo a Michaele grammatico illo, qui carmen in Agathiam p. 376. Anth. St. fecit ejus aetate proculdubio, ſtatumque ſubſcriptum, quam urbs CPtana dedicavit.

ΜΝΑΣΑΛΚΑΣ, aut Μνησάλκας ut alibi legitur. MNASALCAM *Sicyonium* fuiſſe conſtat ex Athenaei p. 163. ubi (uti etiam Anth. St. p. 525.) carmen legitur paucis mutatis idem cum carmine Aſclepiadae Sami, quod Anth. St. pag. 237. et 498 legitur. Dubium non eſt alterum horum

rum carminum alterius parodiam eſſe. Sed quodnam primigenium exemplum, et quodnam ejus ſimulacrum ſit, de eo ambigitur. Tetigi hanc litem ſupra in Aſclepiada, p. 199. et ſententiam meam, ſeu conjecturam potius, protuli, Mnaſalcam antiquiorem eſſe, ſupparem ſcilicet Alexandro M. id quod quod mihi viſum fuit e C. 420. colligi poſſe. Profecto vix alius ibi intelligitur, quam celeberrimus ille Macedoniae et Orientis rex. Nam ſi Alexander Phylleus ſignificaretur (vid. C. 510.) quod probabile quibuſdam videbitur, deberet non ἦσο, ſed ἦμαι dictum eſſe, et ad ſcutum non fieri ſermo, ſed ſcutum ipſum loquens fingi. Attamen non propterea tuto confici, eadem aetate vixiſſe poetam, qua dedicatum fuit ſcutum, quod in caſtris Alexandri M. militaverat, ipſe ſponte agnoſco; quia dubium eſt fueritne carmen illud ſcuto dedicato reapſe ſubſcriptum et ſimul cum ipſo dedicatum, indeque depromptum, an fuerit potius luſus poetae illo facto multum poſterioris. Quidquid ejus rei ſit, Meleager Mnaſalcam in pancarpae ſuae coronae praefatione recenſet.

ΜΟΥΚΙΟΣ. MUTIUS SCAEVOLA celebre nomen in ICtis Romanis, qui pontifex Max. et A. V. 620. Coſ. fuit v. Erneſti clavis Ciceron. h. v. et Fabr. B. G. T. XII. p. 336. et qui de ICtis veterum tradiderunt. Forte quoque hujus Mucii eſt, quod p. 11. A. St. Μουκίου inſcribitur. Non poſſum tamen diſſimulare me valde mirari, qui factum ut Mucius Scaevola Graece non tantum noverit, ſed etiam ita ut carmina ludicra pangeret non abſurda, homo in re tam ſeria, atque eſt ſcientia juris totus occupatus, idque ea aetate quum Graeci Romae exoſi eſſent, et contemtae ipſorum artes, eoque neglectae et ignoratae. Nemo quoque, quod ſciam, de Mucii Scaevolae peritia Graecarum

rum literarum memorat. Quidni ergo in titulo error contigerit? Sane dudum jam queſti fuerunt viri docti, turbatum ab Anthologiae librariis in diſpenſandis auctorum nominibus fuiſſe. Aut forte recentior aliquis Mucius Scaevola ſignificatur.

ΜΥΡΩ. De MYRONE poetria *Byzantina* non habeo quod dicam poſt Olearium diſſ. de poetr. Graecis p. 166. Fabr. B. G. T. II. p. 586, et Wolff. in fragm. poetr. Gr. p. 26. ſqq. Fruſtra dubitatum fuit eſſetne eadem Μοιρὸ et Μυρὼ. Eſt omnino. Graci omni tempore, vel antiquiſſimo, conſueverunt promiſcue οι et υ in ſcribendo habere. Myronem hanc circa Olymp. 120. floruiſſe colligunt viri docti ex eo, quod mater perhibetur fuiſſe Homeri junioris ſeu tragici, filii Andromachi philologi, qui junior Homerus, origine Byzantius, ſub Ptolemaeo Philadelpho floruit. Dubium eſt hancce Myronem Erinna ſignificaverit in carmine in cicadam Myronis. vid. Wolfii fragm. poetr. Gr. p. 10. Si hanc omnino reſpexerit, neceſſe eſt aequalem Erinnae Myronem fuiſſe. Quod per temporum rationes omnino licet. Nam Erinnam (ſi duae fuerunt, juniorem) Olymp. 106. circa Alexandri M. tempora vixiſſe, ſupra ex Euſebio notavimus. Vel potiùs Olympiadem 125. attigiſſe demonſtravimus. Opus ἀρὰς ſeu *diras* inſcriptum, ſi proſaico ſermone exaratum fuit, quod colligas e Parthenii Eroticis c. 27. (niſi Parthenius ſatis habuit ſoluto ſermone hiſtoriam carmine traditam reddere) mallem Myroni, viro, Byzantio, quam foeminae huic, tribuere. Miror equidem viros doctos ad locum Pauſaniae p. 721. offendere, et pro poeta Myrone Byzantio poetriam hanc ſubſtitutum ire, nullo ſatis certo argumento.

ΜΥΡΙΝΑΣ. Exiſtimo enim genitivi Μυρίνου, qui quatuor in titulis Anthologiae legitur, duobus Planudae, et totidem noſtrae, nominativum non Μύρινος, ſed Μύρινας eſſe, idque idem valere atque Μυρήνας quomodo apud Dionem Caſſium et Strabonem exaratum reperio nomen *Murenae*; conjicioque Murenam hunc epigrammatarium eundem eſſe cum L. Licinio Varrone Murena, M. Terentii Varronis filio adoptato, rhetore; de cujus fatis narrant Suetonius, Vellejus, Strabo p. 987. et Dio Caſſius p. 731, 732. ad quos locos vid. Cauſabon. et Fabricius. E Strabone apparet ei Murenae cum Graecis hominibus familiaritatem fuiſſe, unde facile potuit Graecos verſus condere. Periit circa A. V. 732. juſſu Auguſti, in cujus vitam conſpiraſſe dicebatur.

ΝΕΣΤΩΡ. Aſſentior omnino cl. Fabr. T. I. B. G. p. 721. exiſtimanti, *Neſtorem*, cujus duo fragmenta in Anthol. Planudea exſtant, Larandenſem eſſe, poetam ſub Imp. Severo clarum; quem neceſſe eſt hominem difficulter nugacis et ridiculi ingenii fuiſſe, ſi quidem talia carmina ſcripſit, qualia eum condidiſſe narrat Suidas v. Fabric. B. G. T. I. p. 336. Neque dubitare ea de re nos ſinit inſcriptio carminis 797. quae auctorem illius carminis *Neſtorem Larandenſem* claris verbis appellat; quod carmen ſi conferas cum illis paucis verſibus in Anthologia vulgari ſervatis, reperies ovum ovo non ſimilius, atque hoc carmen illis verſibus eſt. Ille igitur Neſtor, quem Antipater Theſſalus carm. 283. alloquitur, non hic eſt, ſed videtur potius ille Neſtor Stoicus Tarſenſis eſſe, de quo Strabo narrat p. 992.

ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΣ. NICAENETUM *Smyrnaeum* fuiſſe, et ante Meleagrum, aut huic aequalem fuiſſe, patet e praefatione ad coronam vs. 29. ubi vid. dicta. Ergo aut diverſus hic eſt, ab eo, cujus carmen Athenaeus p. 672. profert, nam

nam ejus auctor ſe aut Samium eſſe, aut in inſula Samo verſari ſatis clare ſignificat: aut neceſſe eſt Nicaenetum noſtrum e patria Smyrna Samum migraſſe ibique ſedes fixiſſe. Quo auctore Fabricius T. II. Bibl. Gr. p. 721. eum Abderitam faciat, non novi.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ. Faceti homo ingenii, et facilis venae melioriſque aevi NICARCHUS, quem Samium fuiſſe, et ſaeculo poſt C. N. primo aut ſecundo vixiſſe conjicio; cum ex eo, quod ſordibus et deformitate poſteriorum ſaeculorum careat, tum e voco *miliarium*, quae p. 161. Anth. St. legitur, et ſignificat caldarium aes, aquae calefaciendae, formae ſeu rotundae conicae, ſeu piramidalis quatuor laterum, cum tubo intus cavo, per quem exhalare et reſpirare ignis ſuppoſitus poterat; quod vas a forma miliarii aurei, in foro Romano poſiti, ſic appellatum fuit. Porro de Bubaſti loquitur p. 104. quae ſacra tantum Romae, non item in Graecia, et tantum primo atque ſecundo poſt C. N. ſaeculo nota fuerunt. Neque officere debet argumentum, e quo Fabricius colligit hunc Nicharchum ſub Impp. CPtanis floruiſſe. P. 191. ſcilicet habetur inſcriptum Nicarchi nomen epigrammati, in quo Dulcitius Proconſ. memoratur. Verum in editione Anth. omnium prima, Florentina Laſcarena, carmen illud eſt ἀδέσποτον. Recte vero. Samium fuiſſe Nicharchum, aut Sami ſaltim vixiſſe, poſſis quodammodo e Carm. 289. elicere.

ΝΙΚΙΑΣ. Quandoquidem Meleager NICIAM in poetis ſuis recenſet, conjicio eum cum illo Nicia Mileſio, medico, eundem eſſe, ad quem Theocritus Idyllium ſuum undecimum, ſeu Cyclopem, ſcripſit. In ipſis quidem Niciae carminibus nihil reperio, quod ejus aetatem arguat. Nam nomen Romanum *Maenii*, quod C. 416. legitur, non impedit

pedit quominus ad Theocriti aetatem referri debeat. Vid. Fabr. B. G. T. II. p. 432.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ. Quis hic fuerit NICHOMACHUS cui quod unicum ejus ſupereſt c. 582. inſcribitur, et quando vixerit, non conſtat, quum caſus, alias memorabilis, quem illud carmen attingit, Plateae ſcilicet, aut Plateae a terrae motu everſio, ad quam aetatem pertineat, pariter ignoretur.

ΝΟΣΣΙΣ. Duas fuiſſe NOSSIDES poetrias, *Locridem* et *Leſbiam*, prima nos docuit collectio Jenſiana, cujus carmini 148. inſcriptum eſt Νόσσιδος Λεσβίας. Hinc reſolvas nodum alias nulla arte expediendum circa aetatem Noſſidis Rhinthonem Tarentinum laudantis Anth. St. p. 208. vixit Rhintho circa Olymp. 116. aetate Ptolemaei Lagidae. Fuiſſet ergo Rhinthonis niſi poſterior aut ſuppar, ſaltim aequalis haec Noſſis. Atqui carmine Jenſiano 27. aequalem Sapphoni ea ſe perhibet, quam circa Olymp. 42. aut 46. floruiſſe ſatis conſtat. Alia igitur nulla ratione ſolvi nodus hic chronologicus poteſt, quam duas Noſſides ſtatuendo, unam antiquiorem Locriſſam, ut ipſa ſeſe appellat, alteram recentiorem Rhinthonis praedicatricem, forte Leſbiam, ſi quid fidei meretur illa carminis Jenſiani 148. inſcriptio, quae fides quare ipſi deroganda ſit, nullam cauſſam video. Matrem ipſa ſuam appellat carmine 511. Theophilam, Cleochae filiam. Carm. 421. Bruttiorum et Locrorum certamina commemorat. E quo carmine Bentlejus argumentum ducit, quo probet Noſſidem poſt Olymp. 106. et circa eandem vixiſſe; quia illius Olympiadis anno primo demum inceperint Bruttii ſibi rempublicam propriam conſtituere, teſte Diodoro Siculo XVI. 15. et Strabone L. VI. p. 392. Bene ſentio valide hoc argumentum ſtringere,

gere, nec invenio quomodo nervum ejus incidam, niſi conjiciendo, Bruttios non eo demum tempore nomen accepiſſe, quo dixi, Dionis puta et Dionyſii junioris, ſed dudum ante jam habuiſſe; neque dum incepiſſe primum ſervitutis jugum ſibi a Locris impoſitum, excutere, ſed antea ſaepius idem tentaſſe, impari ſucceſſu. Quod ſuggerere mihi videtur ipſum Noſſidis carmen, Bruttios a Locris fuiſſe victos ſignificans. Et e Strabone videor mihi colligere, Bruttiorum cum Locris eandem antiquis temporibus fuiſſe conditionem, atque Helotarum cum Spartanis. Ut illi horum agrum colebant tanquam ſervi, pro certa frugum provenientium portione, et durius habiti ab heris ſaepius in eos conſurgebant: ſic quoque et laborabant Bruttii Locris, et libertatem affectabant, atque ad ſe trahere tentabant. Et ſane Polybius L. II. c. 39. ait barbaros magnae Graeciae Graecis vicinis ſuis noxae vexationumque multum intuliſſe tempore Dionyſii ſenioris. Ni hoc admittatur, tres erunt Noſſides fingendae, duae Locriſſae, una Sapphoni aequalis, altera Rhinthoni et Bruttiorum originibus, tertia Leſbia collectioni Jenſianae memorata. Quod vereor ut multis probetur. Forte quoque non fuit niſi unica Noſſis, at diverſae Sapphones, aut potius fuit Sappho nomen fictum, jactari tum ſolitum, quum foeminae haud vulgari dexteritate praeditae ſpeciem ſubjicere vellent; unde natae tot diverſae ſecum et cum temporum rationibus pugnantes traditiones; quas componere aeque irrito coneris labore, atque fabulas de Rolando, aut Eulenſpiegelio noſtrate. Vera Sappho autem reapſe vixerit circa tempora Noſſidis, hoc eſt Dionyſii junioris.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ. NUMENIUS *Tarſenſis* quis fuerit et qua aetate, mihi prorſus eſt incompertum. Ad ſequius aevum

Theodo-

Theodoſiacum, aut Juſtinianeum eum pertinere, vult mihi perſuadere frigida illa in voce Κῦρος ad Κύριος alluſio, quam continet unicum ei tributum in Muſa Stratonis diſtichon n. 38. ubi notatum reperii in C. L. margine, diſtichon illud Κῦρος Κύριος ἐστὶ in Anthol. Planudea ſub alius auctoris nomine extare. Recte vero. Exſtat p. 484. cum elogio ἄδηλ. Quod elogium aut auctorem nullum indicat, aut proxime praecedenti carmini adſcriptum Julianum expraefectum, cujus aetatem profecto quoque multo melius carmen illud decet, quam hominum ſaeculorum meliorum, quae Strato attigit, aut excepit. Ut verum tamen fatear reperii quoque apud Horatium, non ſuccurrit nunc qua in Oda, alluſionem illam ad nomen Cyri. Numenios varios recenſet Jonſius III. 10. p. 264, 265. quorum ad quemnam pertineat noſter, viderint alii.

ΟΝΕΣΤΗΣ. *Oneſtes* quando vixerit mihi pariter non conſtat. Nullum fragmentorum ejus indicat. Corinthium fuiſſe loquuntur tituli, et quodammodo quoque carmen Jenſianum 114. Praeterea tam rarum hoc nomen et ferme peregrinum eſt, ut ni toties recurreret per Anthologiam, librariis conſtantes eundem tenorem ſervantibus, facile mendam latentem ſuſpicarer. Nihil certe facilius efficitur quam ΟΝΕΣΤΟΥ ex ΟΝΕΣΙΟΥ. *Oneſias* nomen vulgare.

ΠΑΓΚΡΑΤΗΣ. Ita formandum eſſe nominativum, monſtrat verſus 18. coronae Pancarpae, ubi Meleager inter flores a ſe contextos κηρύνης ἔρνεα Παγκράτεος recenſet, unde de ipſius aetate judicium aliquale fiat. Παγκρατίου inſcribuntur in Anth. St. duo ejus epigrammatia, tanquam ſi nominativus eſſet Παγκράτιος. Sane uſitatius hoc quam illud. Verum omnes tales terminationes in ιος poſſunt, et ſaepe ſolent in ης contrahi, quod ad Conſtantini Ceremon. de-

 monſtravi.

monſtravi. Plura de hoc non novi. Nam tria, quae ſuperſunt, carmina pertinent ad illa, quae κωφὰς ϛάχυας, caſſas bona fruge ariſtas appellare ſoleo, quia nil docent. Fuit etiam Pancratius poeta, in Muſeum Alexandrinum ab Adriano Imp. receptus, teſte Athenaeo XV. 6. Quorum ad quemnam, veterem, ad recentiorem pertineant carmina hoc nomine inſignita, non equidem dixerim.

ΠΑΛΛΑΔΑΣ. PALLADAS, id eſt *Palladius*, quando vixerit, clarum eſt, ut bene obſervavit, Fabricius, ex illo epigrammate p. 188. Auth. St. quo Themiſtii philoſophi vanitatem perſtringit, qui valere juſſa philoſophia ambitu carrucham hoc eſt praefecturam urbicam CPtanam invaſerat; quod factum A. C. 368. Ex aliis quoque argumentis conjicitur eum circa illa tempora vixiſſe; ut non dubitem eum eſſe illum Palladium, ad quem et de quo non paucae exſtant epiſtolae in Libanii illis a Wolfio editis. E quibus apparet eum fuiſſe rhetorem, hoc eſt juvenum in agendis cauſſis forenſibus magiſtrum. Neque multum diverſum eſt illud vitae genus, quod ipſe ſibi tribuit in carminibus, grammatici, ſeu ludi magiſtri, juventuti carmina Homeri praelegentis. Patricium judicem iniquum carpit p. 65. A. St. qui fortaſſis ille Patricius eſt, qui e A. 390. quaeſtor CPli fuit; et Juſtiniano laudatur apud Fabr. B. G. T. XII. p. 357. Congruit huic aevo quoque nomen Geſſii aliis aetatibus incognitum; at illo ſaeculo non infrequens. Ille Geſſius, quem Palladius tot carminibus exagitat, ut p. 181. 210. 376. c. Jenſ. 131. et alibi forte ille eſt, cujus aliquoties meminit Libanius in epiſtolis, ut epiſt. 867. 1032. et 1149. Suppar iiſdem temporibus erat Geſſius, filius Leontii philoſophi Athenienſis, frater Eudociae Imperatricis, Theodoſii junioris conjugis Memorat quoque, ſeu potius

potius exagitat Palladius p. 188. Anth. St. aliquem indoctum philoſophum, eundemque ſupercilii plenum, Nicoſtratum, qui fortaſſis idem eſt cum illo, quem Libanius nominat Epiſt. collect. Wolff. p. 785. Adulto jam Chriſtianiſmo eum vixiſſe liquet ex eo carmine, quo vitam monaſticam et coenobiorum multitudinem atque amplitudinem exagitat p. 189. A. St. quod non poteſt niſi ad ſaeculum Theodoſiacum referri. Meminit quoque τῆς φιλοχρίστου πόλεως p. 357. *urbis Chriſtum amantis*, hoc eſt Conſtantinopoleos. Sic enim ibi exhibent membranae Reimarianae, ubi vulgo φιλοχρήστου editum exſtat. Non tamen ex eo conſequitur hominem hunc Chriſtianum fuiſſe, quem indicia nonnulla produnt ſatis clare, paganum fuiſſe et manſiſſe. Non allegabo in argumentum Palladii cum Libanio familiaritatem; quandoquidem extra controverſiam poſitum non eſt, eundem fuiſſe Palladium hunc epigrammatarium cum illo Libaniano; denique Libanius tam infeſtus Chriſtianis non erat, quin eorum conſuetudine uteretur et virtutes laudaret atque commendaret. Neque carmen illud p. 57. A. St. excitabo, in Herculem, quod Palladius ex aliena perſona, aut ad imitationem veteris alicujus poetae et carminis, poſſet dici confinxiſſe. Neque utar illo argumento, quod Scepticus fuiſſe videatur, et res poſt hanc vitam futuras aut ignoraſſe, aut potius inficiatus fuiſſe, quod ſatis apparet e pag. 87. 178. et aliis A. St. Nam fuerunt inter Chriſtianos quoque, ut de Syneſio epiſcopo Cyrenaeo conſtat, qui de mortuorum ad vitam reditu dubitarent. Verum illud argumentum exceptione ex controverſia omni majus eſſe mihi videtur, quo ſuos Ἕλληνας deſperare jubet p. 115. conclamatum eſſe de ipſorum fortuna et religione patria. Quod procul omni dubio ad illud

Theo-

Theodoſii M. edictum reſpicit, quo templa et idola paganae ſuperſtitionis omnia deleri jubebat, teſte Theophane p. 61. a. Nam Ἕλληνες non ſunt Graeci, gens Peloponneſum et Helladem ſic proprie dictam incolens, ſed omnes ubicunque terrarum tum eſſent gentiliſmo addicti. E carmine Jenſiano 73. videor mihi colligere poſſe, Palladium id carmen condidiſſe in ſimulacra deorum aenea, quae metu Chriſtianarum legum, idola in publico et propatulo conſpici vetantium et fiſco atque officiane monetariae conſpecta addicentium, in arcam abdiderit. Si qui ſint, qui lectionem τῇ φιλοχρίστῳ πόλει in carmine p. 357. A. St. urgeant, ut probent Palladium Chriſtianum fuiſſe, illis reſponderi poteſt, eam lectionem a librariis profectam fuiſſe, non ipſo Palladio, qui φιλοχρήστῳ per η exarando, quod pronunciando idem olim ſonabat atque φιλοχρίστῳ per Jota, neque Chriſtianiſmi reum ſe fecerit, et paganiſmi invidiam eluſerit. Finge tandem Palladium ipſum illud, quod vis, φιλοχρίστῳ dediſſe; dici poterit, dediſſe aliquid uſui illorum temporum, et retuliſſe titulum urbis, qualem uſus vulgaris jactabat; quemadmodum e. c. noſtratium multi *terram ſanctam* appellant, qui neque hodie illam eſſe, neque unquam fuiſſe ſanctam exiſtimant; ſed referunt uſu tritas appellationes. Graecum hunc hominem, non Latinum, fuiſſe apparet e. p. 60. et 65. ubi negat Latine noſſe. Unde autem conſtiterit Fabricio Chalcidenſem fuiſſe, mihi latet. Fortaſſis collegit illud vir ſummus e p. 146. A. St. verum ibi non ſe ipſum, ſed Demonicum praefectum urbi, qui quando magiſtratum illum geſſerit, mihi non conſtat, Chalcide oriundum ait, urbemque χαλκοῖς numis expilaſſe queritur. Saepe quoque de ſua Andromacha queritur ut p. 137. e quo carmine duo haec colligas; unum, Zenonis nomine

non

non alium, ſed ſemet ipſum, deſignaſſe Palladium c. 306. noſtrae collectionis; alterum, ipſum vixiſſe, eo tempore, quum lex ab Imp. Romana edita eſſet, qua repudia levem ob cauſſam vetarentur. Quae lex quando et a quo imperatore lata fuerit, Juris conſultis permitto ut edicant.

ΠΑΡΜΕΝΩΝ. Non dubito eundem eſſe qui PARMENON et PARMENION appellatur. Hoc quidem ubique in Anth. Planudea audit, addito ter quoque Μακεδόνος, quam ejus patriam et ipſum nomen prodit, et carmen in Thermopylas p. 7. et aliud in tumulum Alexandri M. per paginas 203. et 239. diſcerptum, ſuadere videntur; et ipſe quoque Philippus in praefatione ad ſuam coronam ſic appellabat, juxta lectionem Martini Vavaſſoris a Fabricio repraeſentatum T. II. B. G. p. 687. ult. (Nam C. L. ibi Παρθενίων dat.) Unde conjectura quodammodo de Parmenionis aetate fiat. Contra Parmenontem appellat Stephanus Byzantinus bis, v. Βουδῖνοι et Φερκίον, ubi Byzantium eum vocat, (non enim dubito eundem cum noſtro eſſe, qui videtur in Macedonia natus apud Byzantium aetatem egiſſe) tum quoque titulus carminis 263. et ipſe ſe eodem carmine *Parmenontem* vocat. En illud ipſum carmen, e ſecundo libro collectionis Conſtantini Cephalae.

ΠΑΡΜΕΝΟΝΤΟΣ. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐνδεκασυλλαβικόν.

Χαλκέα ἔργα λέγοιτε θοῆς ἐπινίκια πώλου
Ἥ τις κεντροφανῆ βαλοῦσα παῖδα
Ψιλὴ λευρὸν ἔθευσε περὶ δρόμον, οὐκ δ' ἄρ' ἐκείνου
Παρμενίων χρυσέης κύρησε νίκης.
Φώκειλε, σῷ δ' ἄρα παιδὶ καὶ Υαμίδαι βασιλῆες
Πατρῴων ἔδοσαν λαχεῖν ἀέθλων.

Verum ſi recte conjicio et interpretor hoc carmen, aut non pertinet ille Parmenon in ipſo carmine memoratus ad Parmenontem

menontem poetam in titulo nominatum, aut ſi auctor carminis cum victore laudato idem eſt, diverſus ſit neceſſe eſt a Parmenonte Macedone aut Byzantino. Non obſcure enim ſignificat id, quod produximus, carmen ad hominem Phocenſem pertinere, cujus equus, abjecto quamvis inſeſſore ſub curſus initium, tamen curſum abſolverit et victoriam adeptus fuerit, herumque ſuum, Parmenontem, Phocriti filium, palma bearit, praemia diſtribuentibus Hyamidis, hoc eſt Phocidis magiſtratibus. Vid. Pauſan. p. 811. c. fin. Sic enim exiſtimo legendum eſſe pro Υαλίδαι, quod eſt in codice Lipſienſe. Similis ergo fuerit ille equus Parmenontis equo celebri Phidolae, de quo v. Pauſan. p. 484. et quae in addendis ad c. 424. Caſus hic quando contigerit, obſcurum eſt. Et ſi vel maxime de ipſius aetate conſtaret, non tamen ideo dubium omne de aetate poetae foret expeditum. Sit ne idem cum Parmenonte aut Parmenione πάρμενις, cui tribuitur in ſchedis La Croſii carmen, quod hic ſubjiciam, non novi, neque dixerim probane ſit ea ſcriptio. Eſt autem hoc,

Παρμενίδης.

Λιμοῦ καὶ γραίης χαλεπὴ κρίσις. ἀργαλέον μὲν
Πεινῆν, καὶ κοίτη δ' ἐστ' ὀδυνηροτέρα.
Πεινῶν εὔχετο γραῦν, κοιμώμενος εὔχετο λιμὸν
Φυλλίς. ἰδ' ἀκλήρου παιδὸς ἀνωμαλίην.

Difficilis inter famem et anum optio. durum quidem
Eſurire, at multo acerbius cum anu dormire.
Quum adhuc eſuriret Phyllus, optabat ſibi conjugium
divitis anus contingere, cui ex quo accubat, optat
priſtinam egeſtatem.
Vide mihi quaeſo infelicis juvenis inaequalitatem.

Dubium

Dubium tamen utrum hic titulus ad verſum praefationis ad Coronam Meleagri 32. ubi *παρθένιδος*, debeat refingi, potius illo verſu reponi *παρμένιδος* ad hoc exemplum, an tandem *Parmenis* et *Parthenis* diverſi ſint.

ΠΑΥΛΟΣ. PAULLUS *Silentarius* quando vixerit, ſatis et titulus dignitatis, quem gerit, *Silentiarius*, et *ἔκφρασις*, vel deſcriptio templi S. Sophiae a Juſtiniano M. conditi, ab ipſo ſcripta et a Dn. Cangio pone Cinnamum edita, declarant; ut pluribus demonſtrare opus non ſit, hominem ſaeculo VI. p. C. N. adoleſcente floruiſſe, aequalem Agathiae et Procopio.

ΠΕΡΣΗΣ. PERSES vel PERSIUS quando vixerit, e nullo fragmentorum ejus conſtat. Id unum novimus ante Meleagrum, aut cum eo vixiſſe; quippe qui Perſen inter poetas ſuos v. 26. numeravit. Conjicere Perſium hunc eundem fuiſſe cum illo Perſeo Stoico, Zenonis famulo et diſcipulo, qui circa Olymp. 130. fuit, de quo v. Jonſ. II. 11. p. 171. id eſſet conjecturam nullo fundamento nixam periclitari.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ. Et hunc quoque ibidem loci verſu 41. Meleager in poetis ſuis recenſet. Unde quodammodo de ipſius aetate conjectura fiat. Sed certius et ſtrictius argumentum ipſe Polyſtratus illo carmine pag. 203. Anth. St. praebet, quo recentem, ut videtur, L. Mummii victoriam in Graecos, et deſtructam Corinthum praedicat. Forte igitur fuit homo magnae Graeciae, qui tum temporis, hoc eſt circa Olymp. 158. 3. V. C. 608. aut Romae aut in Italia vivebat.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ. POSIDIPPUM ante Meleagrum vixiſſe, aut ei aequalem, neceſſe eſt. Nam in coronae praefatione memoratur v. 45. Poſt Zenonem quoque Citieum,

patrem Stoicorum, vixiſſe eum liquet e carmine 322. Igitur incidit ejus aetas inter Olymp. 136. et 170. Fabricius Siculum eum perhibet fuiſſe, forte Meleagri loco dicto non ſatis recte percepto. Certe ſi alium nullum idoneum autorem habuit, falſus fuit. Nam Σικελίδεω ibi loci non ad Ποσειδίππου redit, ſed eſt nomen auctoris per ſe, de quo ſub Aſclepiada jam dictum fuit. Conf. quoque p. 239. Memorat Poſidippus in fragmentis ſtatuarium celebrem, Phylomachum aut Phyromachum, quem aetate regum Attali et Pruſiae, item Antiochi M. et Perſei, inter bellum ſecundum et tertium Punicum vixiſſe, conſtat e nota cl. Weſſelingi ad Diodor. Sic. T. II. pag. 589. Circa multa ejus epigrammata controvertitur, alia enim Crateti, alia Aſclepiadae, alia Meleagro tribuuntur ab aliis. Mihi quidem videntur carmina 350. et 351. non ejus, ſed Meleagri eſſe. Ni ambo ſint, extra dubium eſt, ſaltim poſterius ad Meleagrum auctorem pertinere.

ΠΡΟΚΛΟΣ. PROCLUS LYCIUS celebet philoſophuus, quem exeunte Saeculo IV. poſt C. N. floruiſſe ad C. 755. demonſtravi. Non nominatur quidem in Anthologia, neque noſtra, neque Planudea. Ejus tamen eſſe carmen 587. e Marini vita Procli conſtat.

ΡΙΑΝΟΣ. RHIANUS indicio nullo certo ſuam aetatem prodidit. Id tantum ex ejus fragmentis intelligas, eum poſt Olympiad. 125. vixiſſe. Nam carmine 447. meminit cultus, quem Galli matri deum exhibebant. Igitur aut antiquior aut aequalis Meleagro fuit, qui eum in ſuis poetis numerat verſu 11. Suidas eum Cretenſem perhibet fuiſſe, aequalem Eratoſtheni, adeoque Olympiadi 134-140.

ΡΟΥΦΙΝΟΣ. RUFINI aetatem nullis indiciis potui deprehendere. Conſumſit omnem ſuam poeſin, quae quidem

dem hodie exſtat, in amatoriis nugis. Forte idem eſt cum illo Rufino, cujus Paſiphaë in appendice Petronii Pithoeana legitur. v. Fabric. B. Lat. T. II. p. 219. Graeco-Latinum hominem fuiſſe hunc Rufinum ipſum nomen prodit.

ΣΑΠΦΩ. De SAPPHONE celeberrima poetria non habeo, quod dicam poſt Fabric. B. G. T. I. p. 589. et Wolffium, qui fragmentis ejus a ſe recenſitis uberrime de vita ejuſdem expoſuit. Conf. quae ſupra de *Noſſide* protuli. Conſentiunt ſcriptores in id, circa Olymp. 42. eam floruiſſe.

ΣΙΜΑΙΘΑΣ. Carmini 559. inſcriptum inveni εἰς Σιμωνίδην Σιμαίδου. Unde Σιμαίθου effeci, re non ſatis perpenſa. Nam deprehendi deinceps auctorem carminis eſſe Simonidem ipſum. Ergo delendum hoc nomen e numero poetarum epigrammatariorum.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. Celeberrimus poëta SIMONIDES, ut a me praedicetur opus non eſt. Adeat, qui de illo ſcire cupit, Fabric. B. G. T. I. Mihi datum hic loci exiſtimo, ut in ejus aetatem inquiram. Ait Fabricius, vir clariſſimus, eum nonagenario majorem Olymp. 78. obiiſſe. Verum tamen exſtant Simonidae duo carmina, unum in noſtra collectione n. 581. alterum in Anth. St. p. 201. quibus celebrat felicem Athenienſium duce Cimone contra Perſas ad Cyprum et in Cilicia pugnam, quae contigit anno tertio Olymp. 82. Neque tribui haec carmina juniori Simonidae poſſunt, quippe quem poſt Olymp. 125. vixiſſe conſtat e carm. 460. quo ſacra Gallorum, quae demum poſt illud tempus in Graeciam cum barbaris illi immigrarunt, memorat. Saepe confunduntur illi duo Simonidae. Vetuſtus ille carmina ſua ſat multis aetatis ſuae notis illuſtravit. Ut Anth. St. p. 442. et 512. Perſici belli

meminit p. 438. arae libertatis, quam commune Graecorum poſt profligatum apud Plataeas Mardonium erigebat. pag. 205. celebrat Leonidam, carmine noſtro 453. Pauſaniam, et c. 446. Hieronem Syracuſanum vetuſtiorem. c. 259. quod Allatius etiam habet, Dandin Argivum ſtadiodromum Olympicum, qui Olymp. 77. vicit teſte Julio Africano. pag. 212. vexat Timocreontem, qui ſe atque Themiſtoclem convitiis proſciderat. Illud quod p. 276. Anth. St. legitur in Anacreontem e dictione agnoſcitur junioris Simonidae eſſe. Ad eundem juniorem pertinere haec, quae mox dicam, aetas arguit; nempe pag. 274. in Sophoclem, p. 296. in Scopam ſculptorem, p. 302. in Iphionem Corinthium, p. 331. in Praxitelem et Phrynen meretricem, p. 373. in Xenoclem architectum.

De ΣΚΥΘΙΟΥ et ΣΚΥΝΘΙΝΟΥ rebus et aetate mihi prorſus nihil compertum eſt. Sintne ambo nomina ejuſdem hominis, an diverſorum; illene forte *Dionyſius Scythius*, de quo Fabricius B. G. T. II. p. 801. hiccine *Secundus* aut *Secundianus?* De patrio quoque nomine nil ſtatuo. Videtur tamen *Scythius* a *Scythopoli*, urbe Palaeſtinae apud Jordanem dictus fuiſſe. Boivinus in ſuo codice, hoc eſt regio Pariſino, quondam Guyetano, non videtur niſi unum Σκυθίου nomen reperiſſe, quia *Scythiam* ſolum, abſque *Scynthino* memorat T. III. Commentar. Acad. Inſcript. p. 353. in indice poetarum Anthologiae.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΣ. STATILIUS FLACCUS (male carmini 30. Στρατύλλιος inſcriptum eſt in C. L.) nomen eſt Romanum. Sed quando vixerit ille Statilius Flaccus, non apparet ex ejus fragmentis, quae omnia rebus levibus, partim quoque turpibus, verſantur.

ΣΤΡΑΤΩΝ.

ΣΤΡΑΤΩΝ. STRATONIS tam obſcurae ſunt patria, aetas et res, quam celebris vel potius famoſa eſt ejus Muſa puerilis, opus miſerandum magis, an deteſtandum, dicam neſcio. Certe eſt dedecus humani ingenii, quamvis, ſi quam auctor in eo monſtravit pangendorum verſuum dexteritatem et praeclaras dotes, ad melius argumentum transtuliſſet, egregie fuiſſet de literis promeritus. Dictio elegans, terſa, facilis, exquiſita; argumentum leve, foedum et pudendum. Valde antiquum hunc Stratonem eſſe viri docti hactenus exiſtimarunt. Verum et e ſilentio tam Meleagri quam Philippi Theſſalonicenſis, quam e multis nominibus poetarum, Auguſto, Tiberio, Hadriano, quid quod etiam Severo Auguſtis aequalium, quae in Muſa Stratonis leguntur, conſtat, hunc hominem aevo Severi Imp. hoc eſt tertio poſt C. N. ineunte vixiſſe. Non enim probabile eſt tot poetarum tot carmina poſt Stratonem, ab alio fuiſſe addita, quae Muſae illius partem haud contemnendam efficiunt. Inſunt autem illi Muſae horum auctorum, qui omnes ſaeculis a C. N. duobus primis in vivis fuerunt, carmina, *Tullii Laureae*, *Julii Leonidae*, *Frontonis*, *Statilii*, *Flacci*, *Julii Dioclis*, *Dionyſii Sophiſtae*. Ipſe Strato *Agrippam*, c. 181. et *Lucinum* c. 183. nomina Romana, citat. Qui Lucinus, ſi idem ſit cum Luciano, celebri ſcriptore, et certum praeterea ſit, Stratonem ſub Severo vixiſſe, ingens pondus accedit ad Henrici Dodwelli ſententiam, diſſert. de Iſidoro Characeno, §. 5. p. 63. T. II. Geograph. Graec. minor. Hudſoni propoſitam, Lucianum ſub Severo vixiſſe. Non pertinet ad rem noſtram litem taedioſam de Luciani aetate movere. Caeterum falluntur, qui exiſtimant Stratoni ſoli Muſam de ipſo dictam deberi, quam ille primus non condidit, ſed a Meleagro conditam auxit, ut

ſupra

ſupra, quum de Meleagro dicerem, p. 244. demonſtravi. Ponam hic aliquot Stratonis carmina ex iis, quae ſalvo pudore legi poſſunt, praeſertim ſi commoda interpretatione invidioſae vocis παῖς de puella, et craſſae turpiſque amicitiae de honeſta philoſophica molliantur. Carmen protinus ſecundum Muſae puerilis vide quam ſit lepidum et venuſtum.

Μὴ ζήτει δέλτοισιν ἐμοῖς Πρίαμον παρὰ βωμοῖς,
  Μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης.
Μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν.
  Ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον.
Ἀλλ' ἱλαραῖς χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα
  Καὶ Βρόμιον. τούτοις δ' ὄφρυες οὐκ ἔπρεπεν.

Meis in libris ne quaeras velim Priamum aris advolutum,
  Neque Medeae Niobeſve lugubres caſus,
Neque Ityn in thalamis, neque Philomelas inter frondes arborum.
  Majores haec ad taedium uſque ubere pertractarunt copia.
Sed hilaribus junctum Gratiis jucundum Amorem
  Et Bacchum hic quaere. Illos autem ſupercilium et tetricus vultus haud decet.

Carmen 26. hoc eſt.

Κλέψομεν ἄχρι τίνος τὰ φιλήματα, καὶ τὰ λαθραῖα
  Νεύσομεν ἀλλήλοις νεύμασι φειδομένοις;
Μέχρι τίνος δ' ἀτέλεστα λαλήσομεν ἀμβολίαισι
  Ζεύξαντες κενεὰς ἔμπαλιν ἀμβολίας;
Μέλλοντες τὸ καλὸν δαπανήσομεν. ἀλλὰ, πρὶν ἐλθεῖν
  Τὰς φθονερὰς, Φείδων, θῶμεν ἐπ' ἔργα λόγους.

Quouſ-

Quouſque furabimur oſcula, et clandeſtinos
Raroſque jactabimus in vicem nictus oculorum?
Quouſque condicemus nobis nunquam in effectum euntia,
Qui quidem vanas procraſtinationes alias aliis copulamus?
Ceſſitando formam conſumimus et amittimus. Igitur, priuſquam adveniant*
Invidae †, verba in effectum mittamus.

Carmen 180. accipe.

Οὐδὲ Σμυρναῖαι Νεμέσεις ὅτε σοί γε λέγουσιν,
Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς· μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἀλλ' οὕτως ὑπέροπλα, καὶ ἄγρια, κ' οὐδὲ πρέποντα
Κωμῳδῷ, φθέγγῃ πάνθ' ὑποκρινόμενος.
Μνησθήσῃ τούτων, ὑπερήφανε. καὶ σὺ φιλήσεις,
Καὶ κωμῳδήσεις τὴν ἀποκλειομένην.

Haud curas et pili non facis monitum, etiamſi vel ipſae Smyrnaeae Nemeſes tibi illud,
O Artemidore, dictarent, nulla in re modum excedendum eſſe,
Sed ſummi contemtus et ſcaevitatis plena jactas verba, ne in comoedo quidem mimum agente toleranda,
Mimum per omnia agens.
Recordaberis olim aliquando hos meos ſermones. Nam tu quoque amabis,
Et exhibebis in temet fabulam de ſcorto excluſo.

* Aut ſi quis ad honeſtiorem ſenſum detorquere velit id, quod ab auctore dictum ſenſu non honeſtiſſimo fuiſſe conſtat, poteſt ille quoque vertere "occaſionem praeclari facinoris edendi."

† Canas comas malumus accipere.

Quaeren-

Quaerendum jam quis in comoediae mediae poetis fabulam titulo τῆς ἀποκλειομένης inſcriptam ediderit. Verum id ab inſtituto noſtro alienum eſt. Placebit quoque carmen 186.

Ἄρκιον ἤδη μοι πόσιος μέτρον. εὐσταθίη γὰρ
  Λύεται, ἥ τε φρενῶν, ἥ τε διὰ στόματος.
Χ' ὡ λύχνος ἔσχισται διδυμάν φλόγα, καὶ δὶς ἀριθμέω
  Πολλάκι πειράζων τοὺς ἀνακεκλιμένους.
Ἤδη δ' οὐκ ἔτι μοῦνον ἐπ' οἰνοχόον σεσόβημαι,
  Ἀλλὰ πάρεργα βλέπω κἀπὶ τὸν ὑδροχόον.

Jam ſatis bibi. nam conſtantia
  Et mentis et linguae labaſcere incipit.
Lychnus gemina flamma ardet, et iterum iterumque numerare
  Convivas tentans, ſemper tamen bis tot, quot ſunt, numero;
Neque ſolum erga pincernam mihi ſurgit praeceps impetus,
  Sed prava tuens etiam in ipſum ruo aquigerulum.

Qui deinceps Petronium edent, non omittent hoc carmen allegare. Pergo ad Carm. 201.

Μέχρι τίνος σε γελῶντα μόνον, μηδὲν δὲ λαλοῦντα
  Οἴσομεν; εἰπὸν ἁπλῶς· ταῦτά σοι πᾶσι φίλεις;
Αἰτῶ, καὶ σὺ γελᾷς. πάλιν αἰτῶ, κ' οὐκ ἀποκρίνῃ.
  Δακρύω, σὺ γελᾷς. βάρβαρε, τοῦτο γέλως;

Quouſque feremus te ridentem tantummodo, nec loquentem?
  Dic quaeſo abſque diſſimulatione: itane cum omnibus tuis amicis agis, ut mecum?
Rogo, et tu rides. iterum rogo. tu non reſpondes.
  Ploro. tu rides. barbare, illene riſus ſit?

Poteſt

Poteſt elegantiſſimum carmen ad illos transferri, qui blandis mendaciis et vanis pollicitationibus, quibus fidem facere ne per ſomnium quidem cogitant, inopum quiritationes eludunt. Carmen 217. non male illis codicum manuſcriptorum ſaevis poſſeſſoribus applices, qui neque ipſi ſuis opibus utuntur, aut uti ſciunt, neque alios, qui illis uti poſſent, admittunt.

Εὐνοῦχός τις ἔχων καλὰ παιδία πρὸς τίνα χρῆσιν;
 Καὶ τούτοισι βλάβην οὐχ ὁσίην παρέχει.
Ὄντως ὡς ὁ κύων φάτνῃ ῥόδα, μωρὰ δ᾽ ὑλακτῶν
 Οὐδ᾽ αὐτῷ παρέχει τἀγαθὸν, οὐδ᾽ ἑτέρῳ.

Enunchus aliquis poſſidet formoſas puellas, cui bono?
Quid? quod, praeter quam quod ipſe illis non utatur,
noxam illis infert impiam neque expiandam.
Prorſus ut canis in praeſepi roſas cuſtodit,
Qui boni ſui neque ſibi copiam facit, neque aliis.

ΤΙΜΟΚΡΕΩΝ. TIMOCREO RHODIUS fuit aequalis Themiſtocli et Simonidae, quos ambos carminibus exagitavit. Unde de ipſius aetate conſtat. v. Fabric. B. G. T. I. 794. et 599. ubi ex Allatio diſtichon producit, Timocreontis hujus, quod in fine libri ſecundi noſtrae Anthologiae, n. 277. legitur.

ΤΥΜΝΗΣ. Quis fuerit TYMNES et quando vixerit, non novi, neque ſignificavit ipſe in fragmentis, quae pauca ejus ſuperſunt. Videtur aequalis, non antiquior Meleagro fuiſſe, qui eum in corona ſua pancarpo nominat v. 19. id quod ex eo conficio, quod Tymnes Anth. St. pag. 337. Priapum celebrat, cujus numinis cultus non videtur in Graeciam perveniſſe antequam res Ponti cum rebus Roma-

norum implicarentur, hoc eſt ante Olymp. 164. Colligo quoque e p. 229. A. St. ubi Tymnes Eleuthernam oppidum Cretae memorat, eum Cretenſem fuiſſe, aut in Creta vixiſſe.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ. De PHAEDIMO pariter nihilo plus novimus, quam in Meleagri poetis eum vſ. 52. recenſeri, et juxta quoſdam Biſanthenum fuiſſe (nam alii aliam ejus patriam perhibent) teſte Stephano Byzantino, qui eum ἐλεγέων ποιητὴν appellat.

ΦΑΛΑΙΚΟΣ. Id idem querelarum nobis repetendum de PHALAECO eſt, de cujus rebus et aetate aeque parum novimus. Id ſolum conſtat e carm. 445. eum poſt Olymp. 125. vixiſſe, quia Gallorum meminit.

ΦΑΝΙΑΣ. Sic, aut Φαινέας (quod nomen habet Polyb. init. Excerptor. L. XVII.) rectius ſcribitur, quam φαινίας, quod aliquoties in C. L. offendi. Vixit poſt Epicurum, ut e carm. 535. et ante Meleagrum aut cum eo, ut e vſ. 52. praefationis ejus conſtat.

ΦΕΙΔΙΑΣ. PHIDIAE nullum prorſus veſtigium reperio. Unicum ejus carmen hoc noſtra dat Anthologia, libri ſecundi initio n. 249.

Καλλίστρατόν σοὶ, Ζηνὸς ὦ διάκτορε,
Ἔθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον
Κηφισιεὺς ὁ κοῦρος. ὦ χαρεὶς ἄναξ
Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω.

Calliſtratus, Apollodori filius, Cephiſſienſis juvenis, Jovis legate, (Mercuri)
Tuae imaginis ſtatuam, ad ſuae modum aetatis effictam, dedicat;
Quo tu ſigno gaviſus
Eumque patriamque ſerva.

ΦΙΛΗΤΑΣ.

ΦΙΛΗΤΑΣ. Inſcriptio carminis 712. PHILETAM *Samium* facit. Scholiaſtes Theocriti Idyll. VII. 50. ait eum aliis *Coum*, aliis *Rhodium* audire, et Telephi filium, atque Theocriti, celebris Bucoliaſtae, familiarem fuiſſe, qui eum laudato Idyllio nominat. Titulus carminis 712. induxit me aliquando ut crederem *Samium* verſu 14. praefationis ad coronam Meleagri memoratum cum Phileta eundem fuiſſe. Nunc tamen in eam opinionem propendeo magis, Meleagri Samium cum Polybii *Samo*, Chryſogoni filio, Macedone ut videtur, eundem fuiſſe; quamvis pronunciare nequeam, ſitne Meleager e Polybio, an hic viciſſim ex illo emendandus, ſitne Σάμιος; an Σάμος rectius: Illum ſive *Samum*, ſive *Samium*, ait Polybius ob dexteritatem poeticam circa Olymp. 104. inclareſcere coepiſſe, et fuiſſe regis Macedoniae penultimi, Philippi, juvenis tum, ſodalem, eoque carmina ipſius tam celebrata Macedonibus fuiſſe, ut Thermo, Aetoliae urbi, a ſe expugnatae et compilatae verſum Sami hunc inſcripſerint.

Ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος κατέπτατο.

Viden' joviale telum quo pertingat?

Sed illi ambigua voce δῖον ludebant, quam poeta poſuerat ad Jovis fulmina reſpiciens, Macedones autem repetebant ad urbem Dion, ab Aetolis antea deſtructam, nunc ipſorum deſolatione vindicatam, digitum intendentes. Eundem Samum a Philippo eodem deinceps ſublatum fuiſſe e Polyb. XXV. p. 1437. 3. intelligitur.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. PHILIPPUS *Theſſalonicenſis*, celebre in Anthologiae hiſtoria nomen. Nam poſt Meleagrum hic ſecundus fuit veterum epigrammatum collector, cui praefa-

m 2 tionem

tionem hanc praepoſuit, quam poſt Vavaſſorem et Fabricium, itemque Martinum iterabo.

Ἕτερος στέφανος Φιλίππου Θεσσαλονικέως, ὃν ἐποίησε κατὰ μίμησιν Μελεάγρου. συνῆξε δὲ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἐμφερομένων ποιητῶν.

Ἄνθεά σοι δρέψας Ελικώνια καὶ κλυτοδένδρου
  Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κύλικας,
Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν αὐτὸν ἔπλεξα
  Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
  Γνῶθι καὶ ὁπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.
Ἀντίπατρος πρέψει στεφάνῳ στάχυς, ὡς δὲ κόρυμβος
  Κριναγόρας, λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος.
Τύλλιος ὡς μελίλωτον, ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος.
  Μύρθ' ὡς Παρθενίων, ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων, Ζωνᾶς κρίνα, δρῦς δὲ Βιάνωρ,
  Ἀντίγονος δ' ἐλάη καὶ Διόδωρος ἔφυ.
Εὐήνῳ δὲ δάφνην συνεπέπλεκε. τοὺς δὲ περισσοὺς
  Εἴκασον οἷς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Verſu 3. Νεαρῆς eſt e C. L. νεανῆς in E. M. et F. In fine verſus αὐτὸν ἔπλεξε debetur C. L. in E. F. eſt ἀντα ἔπλεξε, in E. M. ἀνταvέπλεξε.

4. Τοῖς Μελεαγρείοις eſt in E. F. et C. L. verum E. M. dat τοῖς Μελεαγρῆος.

9. Τύλλιος habent C. L. et E. F. Τύλλιας E. M.

10. C. L. Μύρτα δ' ὡς Παρθενίων. E. F. et M. μύρτα δ' ὁ Παρμενίων.

12. Ἐλάη C. L. et E. F. ἐλαίη E. M.

13. Δὲ poſt Εὐήνῳ adeſt in C. L. deeſt editis ambobus exemplis.

Cum

"*Cum flores tibi excerpſerim Heliconios, et inclytae arboribus Pieriae totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim ſpicas; nexui quoque* Meleagri *ſimile quiddam coronae. Qui verò antiquorum noſti decus, optime Camille: noſce et recentiorum in ea arte tenuitatem.* Antipater *aptabitur coronae pro ſpica: ut racemus* Crinagoras: *lucebit ut uva* Antiphilus. Tullius, *ut melilotus:* Philodemus, *ut amaracus: pro myrto* Parmenion, *pro roſa* Antiphanes. *Hedera erit* Automedon, *lilia* Zonas, *quercus* Bianor, Antigonus *olea*, Diodorus *viola*. Evenum *lauro implicuit. Reliquos poetas confer cum floribus quibuſlibet novis.*"

Jam in aetatem poetae inquirendum. Exiſtimat Vavaſſor, evincitque validis, ut vult, argumentis, Philippum aequalem D. Auguſti Caeſaris fuiſſe. Inter quinquaginta, quae ſuperſint ejus carmina, tria omnino illud, aliud alio clarius, demonſtrare. Primum illorum, quae Vavaſſor allegat carminum, eſt illud quod pag. 26. Anth. St. legitur, et Caeſari ſponte enatam ex ejus ara ſaxea laurum gratulatur. Perhibent auctores non quidem lauri, at palmae ramum alii e Julii Caeſaris, alii ex Octavii Auguſti ara erupiſſe. Diſcrimine temporis perexiguo, ſi quidem hic illi ſucceſſit, atque diſcrepantia circa ramum arboris non eſt tanti. Contigit illi fabulae id idem, quod aliis talibus, diſſenſus auctorum in referendo. Nemini certe imperatorum adeo ſtuduerunt Romani adulari, opinione divinitatis et divinorum prodigiorum, atque Auguſto, quem ſciebant iſtiuſmodi ridiculis ſomniis infatuatum, ut vellet pro numine et ab Apolline natus haberi, et vivus aris atque templis coli. Propterea talia prodigia poſt Auguſtum non contigerunt, quod urbes nullae jactandis talibus commentis ſci-

rent

rent gratiam Auguſtorum ſe inituras. Alterum argumentum Vavaſſoris petitum eſt a carmine quod p. 84. A. St. legitur in pſittacum, qui doctus *ſalve domine* dicere, evolarit dimiſſus in ſilvam, eandemque formulam reliquas aves docuerit. Refert nempe Macrobius, pſittacum Auguſtum ab Actiaca victoria reducem formula *Ave Caeſar victor imperator*, conſalutaſſe. Verum debile mihi quidem hoc argumentum videtur. Neque firmius tertium e carmine illo petitum, quod p. 97. A. St. exſtat, et elephantos praedicat currum Caeſaris triumphalem agentes. Nam et alii Imperatores in curru elephantis juncto triumpharunt poſt Auguſtum; et ni fallor, Domitianus quoque loquaces corvos aut pſittacos, *ſalve domine*, dicere doctos, habuit. Convenientia tamen dictionis, qua conceptum eſt carmen illud in elephantos, cum dictione carminis, quod legitur pag. 444. A. St. in apes mel in roſtris Actiacis facientes, et quod alio, quam Auguſto, imperante conditum eſſe nequit, ſatis monſtrat, etiam ſuperius illud ad D. Auguſtum pertinere. Sunt praeter hoc de apibus in roſtris Actiacis carmen Vavaſſori non obſervatum adhuc alia Philippi, eidem viri docto praeterita, quae, ſi ex iis effici nequit, Philippum Auguſto poſteriorem non fuiſſe, ſaltim probant eum illo principe non fuiſſe antiquiorem. Quo pertinet illud carmen in Heram, hoc eſt Herodotum, aut Herodorum, Laodicenſem athletam, qui praeter multas alias victorias ex aliis ludis partas etiam in Actiacis et Pergamenis viciſſe dicitur A. St. p. 295. Ambo autem illi ludi partim inſtituti, partim in majus aucti fuerunt et in claritatem adducti ab Auguſto, teſte Dione Caſſio p. 49. et 652. Carmen illud, quod pag. 426. A. St. ait auctorem pro aegrotante

tante Caeſare vota et ſacra feciſſe, vix de alio, quam de Auguſto poteſt accipi, pro quo vota publica facta fuerunt tam in Hiſpania, quam apud Nolam decumbente, qui ultimus illi morbus fuit. Si certo conſtaret illud carmen, quod in Jenſianis n. 134. legitur in Glyconem Pergamenum athletam, Philippi eſſe (nam alii huic, alii Antipatro tribuunt) uterer eo ut argumento, quo luculenter conſtaret eum Auguſti aetate vixiſſe. Nam Glyco ille Horatio Epiſt. I. 1. 30. celebratur. Sed certius et omni dubio potius eſt totamque rem conficit illud carmen quod p. 321. A. St. legitur, et molem in ſinu Puteolano ab Agrippa conditam A. V. 717. praedicat. Etiam colligi videtur poſſe e pag. 13. ejuſdem Anthologiae, illum Antipatro Theſſalonicenſi aequalem fuiſſe, quia eundem Glaphyrum tibicinem, aut choraulam, de quo Juvenalis VI. 77. celebrat. Valde enim probabile eſt eum hominem tum viventem, non dudum denatum, laudaſſe. Atqui Antipatrum Theſſalonicenſem, qui pag. 14. A. St. eundem Glaphyrum praedicat, Auguſto aequalem fuiſſe, ſupra demonſtravimus.

Conſtat igitur ſatis clare Phiilppum D. Auguſti Caeſaris Octaviani aetate claruiſſe. At quid faciemus illi dubio, quod ex illis poetarum nominibus oritur, quos ille ſuam in coronam recipiſſe ait, Veſpaſiano et Adriano poſteriores. Qualis eſt e. c. *Antiphilus?* Quid ad hoc dubium, et alia plura argumenta, quae clare demonſtrant Philippum poſt Caligulam, poſt Neronem, poſt Veſpaſianum, poſt Adrianum denique vixiſſe, reſpondeam, equidem non habeo niſi hoc unum, fuiſſe duos Philippos, unum antiquiorem C. Julii Caeſaris Dictatoris et Auguſti Octaviani aequalem; alterum ſeſquiſaeculo ferme juniorem, cui Anthologiam debe-

debemus. Demonſtranda mihi nunc ſunt argumenta recentioris Auguſto aetatis per Philippi carmina ſparſa. Sunt ea igitur haec. Et quidem capitale in his, carmen eſt illud p. 199. quo mortem violentam ſponte ſuſceptam Aelii Hadriani Imperatoris praedicat. Debilius hoc eſt, quod carmine noſtrae collectionis 480. Iſidis ſacra commemorat, quae maxime primo et ſecundo poſt C. N. ſaeculo Romae florebant. Nam Romae Philippum egiſſe, dubium non eſt. Tandem hoc quoque declinantis ad ſordes aevi indicium eſt, vocabulum κάνθος pro ὀφθαλμὸς ab eo poſitum, quo ſequiorum temporum tumida et male ſana ingenia abuſa fuerunt.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΣ. De PHILODEMI aetate ſatis conſtat. Meminit ejus Cicero in oratione contra L. Piſonem ut ſui aequalis et Piſonis familiaris. Quae de hoc Philodemo apud veteres exſtant omnia collegit Menage ad Diog. Laert. X. 3. Jonſ. II. 18. et Fabricius B. G. T. II. p. 814. Ipſe ſuae aetatis haec, ſed ſubobſcura, indicia dedit in carminibus, quae, quum certiora et clariora in promtu ſint, paene ſupervacaneum eſt allegare. Graecum origine ſe non eſſe, ſed in Aſia natum, (Gadarenus fuit) quodammodo ſignificat carmine illo, quod p. A. St. exſtat, et precibus a Neptuno ſecundam navigationem flagitat, qua in portum Piraeeum devehatur. Deinde e Graecia Romam ſe commigraſſe ſignificat illo carmine quod p. 41. legitur. Inter Romanos eum vixiſſe eo quoque carmine colligitur, quod pag. 337. exſtat. Nam non ſolebant Graeci numina diverſa in unam maſſam ſic confundere ut Romani; unde deinceps natae illae ſtatuae, quas *Groppos* Itali appellare ſolent.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ. PHILOXENI nomen, neque Meleagri, neque Philippi praefationes, neque index Anthologiae vulgatae habet. Sola collectio Jenſiana n. 140. carmen hoc titulo unicum exhibet, unde de auctoris aetate nihil colligas. Videtur ille Philoxenus tragicus eſſe, qui, teſte Aeliano et Ammiano Marcellino, linguae ſuae intemperantia graves ſibi poenas a Dionyſio ſeniore, Siciliae tyranno, contraxit.

ΦΛΑΚΚΟΣ. Eſt idem, ni fallor, qui *Statilius Flaccus*, de quo ſupra dictum.

ΦΡΟΝΤΩΝ. FRONTONIS hujus duo exſtant in Muſa Stratonis carmina. Videtur ille *Fronto Emeſenas* rhetor, tempore Severi Aug. eſſe, de quo v. Suid. v. Φρόντων, cujus e ſorore nepos fuit ille celeber Longinus, qui de Sublimi libellum aureum condidit.

ΦΩΤΙΟΣ. PHOTII Patriarchae CPtani, cujus unicum carmen Collectio Jenſiana praeſtat, nomen et res et aetas, quae in finem ſaeculi p. C. N. noni incidunt, ſatis nota ſunt, ut non opus ſit plura de illo dicere. v. Fabric. B. G. Vol. X.

ΧΑΙΡΗΜΩΝ. CHAEREMO, ſi quidem bellis Lacedaemoniorum et Argivorum ob et apud Thyream, quae carminibus duobus ſuperſtitibus canit, aequalis fuit, eſt admodum antiquus, et bello Xerxico antiquior. Recentior alius ergo ſit ille, neceſſe eſt, cujus in Eubulum Athenagorae filium rhetorem carmen conditum habet Du Cange Add. ad CPlin. Chriſtian. p. 193. Suidas aliquem Eubulum δημαγωγὸν ἐπιφανέστατον memorat, forte illum, cujus nomen paſſim in collectione Wolffiana epiſtolarum Libanii occurrit. Unde de de hujus recentioris Chaeremonis aetate

n conſtet,

conſtet. Forte tamen unus idemque Chaeremo, homo, quarti p. c. N. ſaeculi, omnia illa tria carmina condidit.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣ. CHRISTODORUS *Thebanus* aetatem ipſe ſuam ſatis clare ſignificavit illo carmine in ſtatuam Pompeii M. p. 397. A. St. qua ait Imperatorem ſuum, Anaſtaſium, Iſaurorum domitorem, a Pompeio, ejuſdem gentis victore, genus trahere, et in ſtudiorum ſimilitudine generis ſinceritatem probatam dediſſe. Anaſtaſium Dicorum ſignificat, qui quantam in Iſauros cladem ediderit, A. C. 493. narrat Theophanes p. 118. Aliud aliquidum argumentum, Chriſtodorum hunc ſub Anaſtaſio Dicoro floruiſſe, Carmen 768. dat, quod mortem Joannis Epidamnii praedicat, qui gener Anaſtaſii Dicori fuit.

INDEX

INDEX POETARUM

Quorum Carmina in *Conſtantini Cephalæ* collectione proſtant.

Aſteriſco notati non ſunt in Planudea.

A.

Ἀγαθίας 278—280, 387, 389, 390, 393, 554, 707.
Ἀδαῖος 507, 668, 717, 767.
Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς 540.
* Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ 539.
Ἀλέξανδρος 780.
Ἀλκαῖος 34, 35, 68.
Ἀλφειὸς ὁ Μιτυληναῖος 22, 760.
Ἀνακρέων 250, 423, 424—434, 543.
* Ἀνδρόνικος 571.
Ἀντίπατρος 224, 314, 398, 462, 473, 522, 524, 595, 607, 612, 616—619, 653, 667, 675, 688, 729, 730, 736, 785, 804.
——— ὁ Θεσσαλονικεὺς 283, 654, 749, 788.
——— ὁ Σιδώνιος 406, 442, 460, 556, 570, 694, 745.
Ἀντίστιος 485, 594.
Ἀντιφάνης ὁ Μακεδὼν 402, 662, 786.
Ἀντίφιλος 407, 492, 506, 606, 652, 718, 719.
——— ὁ Βυζάντιος 454, 596, 599.
Ἀνύτη 417, 441, 575, 576, 681.
Ἀπολλωνίδας 468, 487, 693, 714, 766, 787.
Ἄρατος 120.

Ἀργεντάριος (Μάρκος) 284, 304, 312, 315, 320, 456, 491, 573, 731.
* Ἀριστόδικος 710.
Ἀρίστων 739.
* Ἀρτεμὼν 60, 115.
Ἀρχίας 300, 450, 452, 461, 574.
Ἀρχίας ὁ νεώτερος 759.
* Ἀρχίλοχος 422.
Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀδραμυττηνὸς 41, in reliquis nude Aſclepiades 51, 55, 79, 81, 126, 142, 148, 149, 150, 153, 268, 329, 330, 333, 335, 336, 339, 345, 349, 359, 757, 758.
Αὐτομέδων 39, 328.

B.

Βακχυλίδης 273. (Dubie) 538.
Βάσσος Λόλλιος 602, 603.
Βιάνωρ 665, 772, 789.

Γ.

Γαιτούλλιος 282.
* Γάλλος ὁ Δίκαιος 293.
Γέμινος 663.
Γλαῦκος 49.

Δ.

Δαμάγητος 495, 704.
* Δαμόστρατος 794.
Διογένης ὁ Λαέρτιος 563 — 568.
Διόδωρος 317, 490, 545, 697.
——— ὁ γραμματικὸς 687.
Διοκλῆς 40.
* ——— ὁ Καρύστιος 604.
Διονύσιος 102, 397, 750.
Διοσκορίδης 18, 42, 47, 156, 157, 158, 295, 296, 297, 298, 326, 352, 418, 471, 523, 557, 609, 610, 611, 621, 655, 702, 737, 778, 779.
Διότιμος 513, 711, 762.
* Διοφάνης ὁ Μυῤῥιναῖος 395.

E.

Εἰρηναῖος ὁ ῥεφερενδάριος 375, 378.
Ἐρατοσθένης ὁ σχολαστικὸς 370, 401.
Ερύκιος 408, 483, 505, 577, 597, 598.
Εὐηνὸς ὁ γραμματικὸς 446, 671.
* Εὐνομιανὸς 699, 700. vero nomine Philoſtorgius.
* Εὐφορίων 497, 716.

Z.

Ζωνᾶς 409, 593, 771.

H.

Ηγήσιππος 257, 449, 512, 578.
Ηδυλος 355.
Ηρίννη 549, 674, 678.

Θ.

Θάλλος (vel Θάλος aut Θαλῆς) ὁ Μιλήσιος 404, 484, 769.
Θεαίτητος 776.
Θεοδωρίδης (vel Θεωρίδας) 266, 472, 474, 608, 680, 692.
* Θεοφάνης 638.
Θέων ὁ Αλεξανδρεὺς 580.
* Θουκυδίδης ὁ ἱστορικὸς 558.
Θυήλαος 446. nomen corruptum v. Εὐηνὸς.
* Θυμοκλῆς 37.

I.

Ιουλιανὸς ὁ Αἰγύπτιος 741.
Ιουλιος (v. Λεωνίδης.)

K.

Καλλίμαχος 48, 56, 75, 77, 98, 109, 125, 129, 138, 139, 140, 211, 253, 254, 255, 269, 270, 273, 328, 435—439, 533, 536, 537, 544, 548, 579, 613, 738, 740, 748, 773.
* Κιλλιάκτωρ 290.
Κλαυδιανὸς 311, 697, 698.
* Κοίντος 479.
Κριναγόρας 313, 411, 477, 478, 481, 488, 489, 494, 508, 542, 547, 600, 664, 666, 669, 670, 727, 732, 733, 734, 735, 803, 805.

Κῦρος

Κῦρος ὁ ποιητὴς 633.
* Κωνςαντῖνος ὁ Ρόδιος 638, 639, 640.
* ——— ὁ Σικελὸς 637.

Λ.

* Λάκων 458.
Λαυρέας 28.
Λέων ὁ Φιλόσοφος 636, 753, 754, 755, 796.
Λεωνίδας 476, 656—659, 691, 774, 775, 790, 795, 802.
——— Ἰέλιος 25.
——— ὁ Ταραντῖνος 362, 455, 457, 459, 464, 499, 502, 503, 525, 528, 530, 532, 534, 552, 672, 679, 764, 793.

M.

Μαίκιος 482, 661.
Μακεδόνιος ὕπατος aut ὑπατικὸς 367, 368, 369, 371, 384.
Μάρκος (v. Αργεντάριος.)
* Μαρῖνος 752.
Μελέαγρος 24, 27, 38, 46, 52, 53, 54, 57. 58, 59, 61, 62, 64, 65, 67, 69, 72, 74, 76, 78, 80, 82, 84—90, 97, 100, 103, 104, 108, 110, 113, 116, 117, 118, 119, 123, 124, 127, 131, 134, 137, 143, 145, 146, 151, 152, 154, 219, 221, 222, 245, 246, 299, 324, 325, 327, 331, 332, 334, 337, 338, 341, 342, 343, 344, 346, 348, 350, 351, 353, 354, 360, 363, 365, 443, 560, 614, 615, 620.
Μνασάλκας 128, 420, 510, 514, 572.
Μιχαὴλ 642.
* Μέκιος Σκαιβολας 685.
Μυρῖνος 413, 504.
Μυρὼ ἡ Βυζαντία 415.

N.

Νέςωρ 797.
Νικαίνετος 275, 475.
Νίκαρχος 287, 288, 289, 800.
Νικίας 416, 419, 516.
* Νικόμαχος 582.
Νόσσις 340, 421, 511, 521, 550, 551, 678, 799.
ὡς Νοσσίδος 519.

* Νεμέσιος Ταρσεὺς 33.

Ο.

Ὀνέστης 770.

Π.

Παγκράτης 553.
Παλλαδᾶς 306, 307, 308, 309, 647, 695, 723, 781.
Παρμένων 263.
Παῦλος ὁ σιλεντιάριος 366, 372, 373, 374, 376, 377, 379, 380, 381, 382, 383, 385, 386, 388, 391, 392, 445, 742.
Πέρσης 414, 520, 690, 801.
Πολύστρατος 95.
Ποσείδιππος 50, 81, 111, 122, 155, 225, 322, 347, 358, 364.

Ρ.

Ριανὸς 43, 63, 112, 136, 220, 399, 447, 496.
ὡς Ριανοῦ 132.
Ρουφῖνος 285, 286, 292, 301, 302, 303, 305.

Σ.

ὡς Σαπφοῦς 515.
Σιμωνίδης 256, 259, 264, 265, 271, 273, 276, 453, 465—470, 559, 581, 591, 703, 705, 706, 715, 746, 747.
* Σκύθιος 29.
* Σκυθῖνος 213.
Σπατύλλιος Φλάκκος 30, 31, 32, 281, 761.
Στράτων ὁ Καρδιανὸς 1—15, 17, 19, 20, 26, 161—210, 212, 216, 217, 218, 227—244, 247.

Τ.

* Τιμοκρέων ὁ Ρόδιος 277.
Τύμνης 440.

Φ.

* Φαίδιμος 267, 517, 765.
Φάλαικος 251, 252, 272, 444.
Φανίας 36, 526, 527, 529, 531, 535.
* Φειδίας 249.

Φιλίππου

* Φιλητᾶς ὁ Σάμιος 712.
Φιλόδημος 159, 291, 316, 318, 319, 546, 651.
Φίλιππος Θεσσαλονικεὺς 248, 403, 405, 410, 412, 458, 480, 493, 601, 605, 623, 728, 785, 787.
* Φιλόξενος 791.
Φλάκκος (v. Στατύλλιος.)
* Φρόντων 160, 215.
* Φώτιος 683.

X.

Χαιρήμων 680.
Χριστόδωρος 768.

INDEX POETARUM,

Quos Meleager in Præfatione ad ſuam Coronam laudat, et quorum Carmina illi intexuit.

Aſteriſco notati deſunt Anthologiæ Cephalæ.

Alcæus, verſu præfationis — 13
Alexander Aetolus — 39
Anacreo — 35
* Antagoras — 52
Antipater Tyrius — 42
Anyte — 5
Aratus — 49
Archilochus — 38
Bacchylides — 34
Callimachus — 22
Chæremo — 51
Damagetus — 21
Dioſcorides — 24
Diotimus — 27
Erinna — 12
Euphe-

* Euphemus — 20
Euphorio 23
Hedylus — 45
Hegeſippus 25
* Hermodorus Syrus 44
Leonidas — 15
* Melanippides 7
* Menecrates — 28
Mnaſalcas 16
Myro — — 5
Nicenætus 29
* Nicias — 20
Noſſis — 10
* Pamphilus 17
Pancrates — 18
* Parthenis, aut Parmenis 32
Perſes — 26
Phædimus 52
* Phaënnus 29
Phanias — 54
* Plato 47
* Polyclitus — 40
Polyſtratus 41
Poſidippus — 45
Rhianus 11
* Samius — 14
Sappho — 6
* Sicelides 46
* Simmias — 30
Simonides — 8
Theodoridas 53
Tymnes — 19.

INDEX POETARUM,

Quos Philippus Theſſalonicenſis ad Coronam ſuam texendam adhibuit, ejuſque in Præfatione nominavit. Utraſque Coronas, tum Meleagri tum Philippi, vid. ſupr. p.55.92. Notit. Poet. Anth.

Antigonus.
Antipater.
Antiphilus.
Antiphanes.
Automedon.
Bianor.
Crinagoras.
Diodorus.
Euenus.
Parmenion.
Philodemus.
Tullius.
Zonas.

INDEX ΠΑΙΔΙΚΩΝ,

Sive Carminum Libri Primi Anthologiæ Cephaleæ, vel partim vel integre, a Viris doctis editorum.

1. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα. Majus Obſ. Sacr. T. IV. p. 1.
3. τῶν παίδων. Pierſon. Veroſimil. p. 170.
4. ἀκμῆ. Menag. ad Diogen. Laert. p. 101.
5. τοὺς λευκοὺς. Wolf. Fragm. Sapph. p. 236.
11. εὐτυχὲς. Salmaſ. Ex. Plin. p. 278. Majus Bibl. Uffenb. p. 578. Dorvill. Charit. p. 348.
12. Diſtichon medium citat Salmaſ. T. I. Scr. Hiſt. Aug. p. 146.
16. ἄρτι. Dorvill. Charit. p. 30. Pierſon. p. 85.
17. Diſtichon primum, ἰητροὺς, Salmaſ. Ex. Pl. p. 740.
22. τλήμονες. Menag. in Obſerv. Italic. ad *Amyntam* Taſſi, p. 184. Ut didici indicio ſchedarum La Crozii. Et Nos in Notitia Poëtarum. Alcæus.
23. οὐ δύναμαι. Antholog. H. Steph. p. 484.
24. λίσσομαι. Ibidem. p. 452.
30. σῶον. Dorv. Vann. Crit. p. 147. primum diſtichon citat.
33. κῦρος. Anthol. H. Stephani, p. 484.
36. ναὶ Θέμιν. Dorvill. Charit. p. 310.
37. Μέμνη. Dorv. Char. 602. Pierſon, p. 92.
45. Diſtichon primum citat Salmaſ. ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 343.
46. οὐκέτι. Valckenar. ad Ammon. p. 41. Alberti ad Heſych. v. Θυσάνουρος. Dorvill. Charit. p. 40.
48. ἐχθαίρω. Callimach. Græv. p. 204. Salmaſ. Ex. Plin. p. 601. Heinſius not. ad Horat. p. 11.
49. ἦν ὅτε. Nos in Notitia Poet. Anth. Glaucus.
52. ματρὸς. Anthol. H. Steph. p. 484.
55. πῖν' Ασκληπιάδη. Anth. Steph. p. 485. v. ſupr. p. 198. [Sc. Comm. Reiſk.]
56. ἔγχει. Callimach. Bentl. n. 31.
57. οὖρος. Wolf. Fragm. poetr. p. 20.
60. λητωΐδη. Dorvill. Char. p. 196.
61. εἰκόνα. Idem, p. 512.

63. ἡ προιζὴν.

63. ἡ τϱοιζὴν. Wolf. Fragm. Sapph. p. 251.
66. ἄθρει. Dorvill. Charit. p. 199.
67. σιγῶν. Idem, ib. p. 529.
71. τὸν καλὸν. Idem, ib. p. 24.
75. ϑεσσαλικὲ. Callimach. n. 32. p. 206.
76. ἤδη. Alberti ad Heſych. v. δακρυῤῥοεῖν.
77. ἥμισυ. Callimach. Græv. n. 43. p. 214.
84. ψυχή. Dorvill. Charit. p. 201.
86. ἔσπευδον. Antholog. H. Steph. p. 485.
88. ὤνθρωπε. Dorvill. Charit. p. 98. Conf. Alberti ad Heſych. v. βωθεῖν.
92. διοσοὶ. Dorvill. Charit. p. 709.
93. Κύπρι. Anth. p. 485.
94. ὐκ ἔτ' ἐρῶ. Wolf. Fragm. poetr. p. 35.
96. εἰς οἴων. Dorvill. Vann. Crit. p. 155.
97. τόν με. Idem, Charit. p. 526. Pierſon, p. 147.
98. ὡ 'χρευτής. Callimach. n. 33. p. 209. Heinſ. ad Horat. p. 54. Conf. Tanaquill. Fabri Epiſtolæ.
101. τὸν καλὸν. Heinſius in notis ad Horat. p. 21.
102. εἰ μὲν. Wolf. Fr. Sapph. p. 237.
103. ὁ τρυφερὸς. Idem, ibid. p. 232.
104. ἴσραψε. Pierſon, p. 85.
106. ἄκρητον. Dorvill. Charit. p. 109.
107. κωμάσομαι. Dorv. eodem loco. Wolf. Fr. Sapph. p. 253.
108. οὐδ' ὄλησθω. Dorvill. Char. p. 88.
109. εἰ μὲν ἑκὼν. Callim. p. 216.
113. ὦ χάριτες. Albert. ad Heſych. v. γλυκυδερκὲς.
116. ἡδύ τι. Diſtichon ultimum citat Valken. ad Amm. p. 136.
125. ἕλκος. Callimach. n. 45. Dorvill. Char. p. 328.
126. οἶνος. Nos in Notitia P. A. Asclepiades.
129. ἐστί τι. Callimachi p. 218. n. 46. et apud Heinſ. ad Horat. carm. II. p. 1. 7.
130. τὸν καλὸν. Callimach. n. 47. Dorvill. Charit. p. 332. Pierſon. Veroſim. p. 82.
131. ἐφθέγξω. Pierſon, p. 85.
136. ἀγρεύσας. Dorvill. Charit. p. 30.
138. Apud Callimach. n. 34.—139. ibid. n. 48.—140. n. 49. p. 220.
144. καί ποτε. Wolf. Fr. Sapph. p. 153.
147. Θαρσαλέως. Dorv. Char. p. 332. 148. Bernard.

148. Bernard. ad Thom. Mag. p. 61.
152. λδυκανθὴς. Wolf. Fr. Sapph. p. 137.
155. Νανvῶς. Nos ad C. 757. [Sc. Comm. Reiſk.]
159. δημῳ. Heinſ. de Satyr. Horat. p. 136. Conf. Petit. Obſerv. I. 9. p. 94.
160. μέχρι. Dorvill. Charit. p. 615.
161. ἢ μὴ ζηλοτύπει. Wolf. Fr. Sapph. p. 246.
167. ψεύδεα. Pierſon, p. 96.
171. τὰς σοῦσαρὰς. Idem, p. 168.
179. ὃ τέρπουσι. Waſſe ad Thucydidem, p. 7.
181. εἰ ζεὺς. Dorvill. Char. p 338. Salmaſ. Ex. Plin. p. 23.
182. ἄνθεσιν. Wolf. Fr. Sapph. p. 241.
183, et 184. Pro uno edidit Majus, Obſerv. Sacr. T. IV. p. 65. Illud ab ὀφθαλμοῖς, hoc a καιρὸν incipit.
187. μισῶ. Dorv. Char. p. 455. Conf. Salmaſ. ad Scr. H. Aug. T. I. p. 187.
189. πληνὸς ἔρως. Wolf. Fr. Poetr. Gr. p. 105.
191. χρυσέα. Dorvill. Char. p. 505.
194. ἐχθὲς. Pierſon Veroſim. p. 93.
204. εὐκαίρως. Poſterius tetraſtichum citat Salmaſ. Scr. Hiſt. Aug. T. 1. p. 520.
210. ὡς ἀγαθὴ. Dorvill. Char. p. 197.
211. Apud Callimach. n. 56. p. 228.
222. Poſterum diſtichum citat Salm. ad Tertull. p. 432.
228. ἤδη μοι. Majus, Bib. Vff. p. 578. Alberti ad Heſ. v. ἴθειρα.
230. πρᾶλιν. Wolf. Fr. Sapphus, p. 227.
234. ζεῦγος. Nos ad C. 649. [Sc. Comm. Reiſk.]
235. οἷον. Leich. Carm. Sepulcral. p. 5. in notis.
245. Diſtichon primum πάγκαρπον, citat Salmaſius, ad Scr. H. A. T. II. p. 81. Nos Not. Poet. MELEAGER.

Præterea, quod Cl. Reiſkium fugerat, eruditus valde vir D. Rhunkenius, Epiſt. Crit. I. ſupra citat, pag. 35. *edidit totum Carmen* 17, Ἰητρὸς, *&c. Cujus primum diſtichon ediſiſſe Salmaſium, Exerc. Plin. p.* 740. *ſupra notatum eſt. Idem etiam totum Carm.* 204, Εὐκαίρως, *&c. accurate emendatum protulit. Cujus duo priores verſiculi habentur inſuper apud Salmaſ. ad Lamprid. Heliogab. p.* 179. *edit. Pariſ. Carmen etiam* 113, *edidit Pierſon. Veroſimil. p.* 84. *Necnon Carmen* 84, *edidit et emendavit, p.* 91. *Quin et aliorum fortaſſe nonnullorum latibula poſſint, vel adhuc, excutere docti.*

INDEX

INDEX ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ,

Sive Carminum Libri Secundi Anthologiæ Cephaleæ, a Viris doctis editorum.

253. ὁ λύκτιος. Callimachi n. 39. Conf. Salmaſ. Ex. Plin. p. 264.
254. ἔρχεται πολύς. Callimach. Fr. Bentl. p. 364.
255. ἁ ναῦς. Eodem Loco.
256. τὶς εἰκόνα. Allatius de Simeonibus, p. 216.
257. ἐῤῥέτω. Holſten. ad Stephan. Byz. p. 289.
259. Ἀργεῖος. Allat. de Simeonibus, p. 216.
260. εἰμὶ Δίκων. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 14.
262. Ἰφίων. Wolff. Fr. Sapph. p. 232.
264. ἄνθηκεν. Allat. l. c.
265. κωαικὸν. Ibid.
268. Nos in Notitia P. A. Asclepiades.
269. τὰ δῶρα. Callimachi, n. 40.
270. Δήμητρι. Ejuſdem, n. 41.
271. μνήσομαι. Allat. l. c.
273. Præſcribitur quidem Callimachi nomen, ſed eſt Bacchylidæ aut Simonidæ, et exſtat in Callimacheis, n. 50. p. 222. ed. Græv.
275. οἶνος τῷ χαρίεντι. Antholog. H. St. p. 83.
276. μοῦσά μοι. Allat. l. c. p. 216.
277. Κηΐα με. Idem, p. 213.

INDEX VOCUM,

Unde Carmina ſingula Anthologiæ Cephaleæ, ſuis diſtincta numeris, ordiuntur.

Ἀ κύπρις	90	— μάτηρ	552
— κύπρον	122	— ναῦς	255
		ἁ πάρος	

ἁ πάρος 442
— πάτρα 631
— πύματον 246
— στάλα βαρίθουσα 712
— στάλα,, σύνθημα 620
— στάλα,, φέρ' ἴδω 619
— φίλερως 331
— χλοερὰ 769
ἀβρότονον 583
ἀβρὰς 64
ἄγγειλον 346
ἄγκιστρον 229
ἀγκύραν 403
ἁγνὸς Ἄτυς 470
ἀγρεύσας 136
ἀγχιάλου ῥηγμῖνος 282
ἄγχουροι 670
ἅδ' ἐγὼ 602
ἅδ' ἔθ' ἅδ' Ἑλ. 582
ἅδιον οὐδὲν 340
ἀθανάτοισι 752
ἄθρει 66
αἲ αἲ μοι 15
αἱ Λυκυμήδευς 502
— πελέαι 446
— τριοσσαὶ 353
— χίμαροι 685
αἰάζω 765
αἰγύπτου 480
ἀΐδη 593
αἰδὼς 747
αἰετοῦ 476
αἴλινον 545
αἰνόδορον 586
αἰπολικαὶ 119
αἶρε τὰ δίκτυα 312
ἀκμῇ δωδεκέτευς 4
ἄκρας ἦν σε 695
ἄκρητον μανίην 1c6
ἀκρίδα 572
ἀκρίδι 573
ἀκρίτα Φοίβου 479
ἀκταίην 772
ἀκτῇ ἐπὶ 798
ἀλκαίου 720
ἀλκιβίη 422
ἄλκιμος 529
ἀλκίμων 250
ἀλκυόσιν 579
ἄμπελε 128
ἀμπελὶς 739
ἄμπελος 690
ἀμφαρότρας 516
ἄνδρα σοφὸν 743
ἄνθεα 623
ἄνθεμα 443
ἄνθεσιν 182
ἄνθηκεν 264
ἀνίδε 773
ἀντιγόνη 304
ἅπαν μὲν ἔργον 640
ἀρξίχειρα 405
ἀργαῖος Δάνδις 259
ἀργεῖος φιλοκλῆς 120
ἀργυρέον νυχίων 281
— σοι τόνδε 477
ἄρκιον 186
ἀρνεῖται 59
ἁρπαλίων 406
ἁρπασταὶ 137
ἄρτεμι Δᾶλον 519
— σοι τὰ πέδιλα 517
— τιν τόδ' ἄγαλμα 544
— τόξα 495
ἄρτι γενειάζων 16
— καλὸς 7
— σε 648
ἀρχυλὶς 447

ἀσκληπιάδης 646
ἀσπίδα 404
ἀσπὶς 510
ἀστημφῆ 528
ἄστρα 351
ἀσωπὶς 770
ἀττικὸς 742
αὔγησον 628
αὔραις 724
αὐδήσεις 577
αὔελον 368
αὔσσονος 595
αὐλοὶ 655
αὐτά τοι 749
αὔται 758
αὐτή σοι 402
— τεκοῦσα 642
αὐτομάτη 557
αὐτομέλιννα 550
αὐτονόμα 503
αὐτὸς ἄναξ νεμέσησε 741
αὐτόσ', ἄναξ, ἔμουαινε 662
αὐτὸς ἰωάννης 768
αὐτῷ καὶ τεκέεσσι 576
ἄχρι πίνος 172
ἀὼς προχοαὶ 594
Βακχυλὶς 522
βαττιάδεω 613
βουλήσθω κύος 108
βίουλος Θέωνος 755
— μηχανικὴ 753
βίουλων 671
βιθυνὶς 462
βλέψον ἐς 47
βόστρυχον 382
βότρυες 481
βοτρύων 445
βουποίητε 237
βούστροφον 407
βουχανδὴς 441
βωμοὺς τούσδε 434
Γάλλος 483
γήραϊ 400
γλεύκων 408
γλῆνιν 766
γλύκων 785
γνωτὰ 551
γομφιόδουπα 482
γράμματα 700
Δαιδαλέοισι 558
δαίμονες 308
δάκρυα μοι 388
δαμὼ 710
δάφνις 448
δειελινῷ 386
δειλαία 689
δειλαίη, τί σε 613
δέξαι 449
δέξο 549
δεξιτερὴν 241
Δημόφιλος 18
Δημὼ λευκοπάρειε 334
— με 158
Δηοῖ λικμαίῃ 409
δηρίφατον 681
δίνδυμα 499
διοσοὶ 92
διοσὸς ἔρως 95
διψῶν 124
δόρκιον 148
δός μοι 197
δραχμῆς 314
δώματα 596
δωρίδα 298
δωρίδος 561
Ἔγνων 348
ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέεις 56
— καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν 324

ἔδρην

ἕδρην 698
εἰ δ' ἄγετε 771
— γὰρ καὶ 315
— Ζεῦς τῷ γαίης 181
— Ζεῦς κεῖνος 69
— ζωγραφεῖν 641
— καθύπερθε 81
— καὶ σοι 9
— καὶ τὸ σῆμα 600
— ἐς ὑπὸ χθονὶ 597
— κάλλει 246
— με τὸ 231
— μὲν ἑκὼν 109
— μὲν ἐμὲ 102
— μὲν ἔφυς 14
— μέν τις σοφὸς 637
— μὴ νῦν δὴ 188
— μὴ τόξον 80
— μοι σωζόμενος 31
εἴ μοι χαρτὸς 28
— πτερὰ 79
— σε πόθοι 222
— σε φίλων 174
— τινα μὴ 663
— τινά που 141
— τοίην 309
— τρισὶ 293
— χλαμύδα 82
εἴαρος 542
εἶδον ἐγὼ ποθέοντας 379
— ἐγώ τινα 7
εἴθε ῥόδον 310
εἰκὸν ἐμοὶ 391
εἰκόνα μὲν 61
εἰμὶ Δίκων 260
εἰνάλιε 474
εἰνὶ μυχοῖς 651
εἰνοδίη 454
εἰνόδιον 118
εἶπά σε 121
εἶπε γυνὴ 570
— Δικαιάρχεια 599
— λέων 618
— μοι 725
— ποτὶ φθίην 751
εἰργομένη 389
εἰς ἀγαθὴν 205
— ἀγορὰν 349
— οἴων 96
εἷς γάμος 632
— ὅδε 709
ἐκ Διὸς 1
— ποίου 242
— τόκου 455
ἐλθοῖσαι 799
ἕλκος ἔχων 125
ἑλλανὶς 707
ἑλλάνων ἀρχαγὸς 453
ἐμπρήσω 240
ἔνδυτα 485
ἐνθάδε πλεῖστον 565
—— σῶμα 783
ἐνθάδ' ἐγὼ 777
ἓν καλὸν οἶδα 100
ἔν σοι τ' ἀμὰ 146
ἔντεα Βρέντιοι 421
ἐν τόδε παμμήτειρα 337
ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον 578
ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα 466
ἐξεφλέγην 164
ἐξέφυγον 166
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι 423
ἐξ οὗ γ' Εὐρώπαν 581
ἑπτά με καὶ δέκα 627
ἑρμῆ Κωρυκίου 759
—— τοξευθὰς 133
ἑρμιόνη 333
ἐῤῥέτω 257

ἔρχεται

ἔρχεται 254
ἐρῶντα — 683
ἐσοβέεθη 44
ἑσπερίῳ 163
ἑσπέριον 774
ἑσπερίοις — 484
ἕσπευδεν 86
ἐστὶ μὲν ἀρχαίης 635
ἔσταθι 417
ἐστί τι — 129
ἔσχαται 708
εὐάγρει 801
εὐβοτρύων 445
εὖ γε τύχη — 636
εὐγαθὴς 535
εὔδεις 343
εὐθύστανον ζώνην 457
εὐκαίρως — 204
εὐκλείδη 212
εὐκρατέω 614
εὐμαθίῃ — 536
εὐμάραθον 790
εὐμεγέθης 287
εὐνοῦχός τις — 217
εὐοπλῶ 111
εὐπάλαμος 224
εὗρεν ἔρωτι 150
εὔτυχες (οὐ φθονέω) 1
εὔχεο Τιμόνακτι 432
εὔχεο τοῖς δώροισι 465
εὐφορίων — 608
εὔφορτοι νᾶες 58
εὔφρων οὐ πεδίου 484
ἔφθανεν Ηλιόδωρος 598
ἐφθέγξω, καὶ Κύπριν 131
ἐχθαίρω τὸ 48
ἐχθὲς ἔχων — 10
—— λυόμενος 194
ἐχθίστη — 672
Ζεῦγος 234
ζεῦ πρότερῳ 73
ζεῦς πίσης — 68
ζῆν 540
ζῶμα — 518
ζωοτύπος 625
ζωροπότει 54
Ἦοα — 682
ἡ γραῦς ἡ τρικόρωνος 390
—— ἡ φθονερὴ 393
ἠλεύθην ἔμπροσθεν 27
—— ὑπ᾽ ἔρωτος 390
ἡ γρηῦς ἡ χερνῆτις 458
ἠγρύπνησε 357
ἤδη ἐπὶ στρατιῆς — 200
— μὲν γλυκὺς 76
— κροκόεις — 675
ἤδη μοι 228
ἥδιστον — 609
ἡδυεπὴς 567
ἡδυμελεῖς 327
ἡδὺ μὲν ἀκρήτῳ 151
— μὲν ἐστὶ — 376
ἡδὺς ὁ παῖς 143
ἡδύ τι μοι 116
ἥλιον νικήσεν — 661
— πυρόεντα 566
ἠερίη 703
ἢ καλὸς 38
ἡ κνήμη — 35
ἡ λαμυρὴ 335
ἦλθέν μοι 29
ἦλθες ἐμοὶ 369
ἡ λίθος ἀστράπτει 396
ἡλικίης φίλος 185
ἡμερίδας τρυγῶσιν 367
ἢ μὴ ζηλοτύπει 161
ἢ μὴν — 652
ἥμισύ μευ ζώειν 786

— μοι ψυχῆς — 77
ἦν δ᾽ ἐσίδω 65
ἦν ὅτε παῖδας — 49
ἦν παρίης 767
ἤν τινα — 208
ἤν τι πάθω 78
ἤν τῳ συμφωνῆς — 193
ἠοῖ ἐπ᾽ εὐκταίη 488
ἡ πυλίεgος — 664
ἡ πιθηνὴ 296
ἡ πολύθελξ — 522
Ἡρακλέες τρηχῖνα 397
ἦρά νυ πω — 112
Ἥρα τιμήεσσα 511
ἤρη Εἰλειθυιῶν — 489
ἠρικνὴ 775
ἤρκται μοι — 117
ἠρῶσαι, Λυδῶν 475
ἥρως Πρωτεσίλαε 601
ἧσο κατ᾽ ἠγάθεον — 420
ἤσραψε γλυκὺ 104
ἢ τάχα τις — 247
ἡ Τροιζὴν ἀγαθὴ 63
ἡ τρυφερὴ — 352
Θάμνε 787
θαρσαλέως — 147
θάρσει 727
θέσπιδος εὕρεμα — 611
θέσπις ὅδε 610
θεσσαλίης — 728
θεσσαλικὲ 75
θέσφατα — 754
θνητῶν 539
Ἰητρὸς εὗρον — 17
ἰκάρε 686
ἰκρία — 657
ἵλαθι μοι φίλε 311
ἰλιὰς — 722
ἰνάχιης 439
ἰνδὴν — 717
ἰνὼς, ὦ Μελίκερτα 546
ἰξῷ Δεξιόνικος — 132
ἵππον Ἀθήνιον 326
ἰσοpίην — 699
ἴσω 687
ἴσχετε — 653
ἴυγξ 361
ἰφίων — — 262
Καὶ αὐτὴ 733
— Διῒ — 750
— λόγον 660
— μακεδὼν — 729
— νυκτὸς 316
— ὁ τῶν — 554
— πάλιν 435
— ποτε Θυμοκλῆς — 704
— ποτε μὲν 144
— τί με σῆμα — 638
καλλιγένευς 745
καλλιχόρε — 626
κἀμὲ τὸν 801
κἂν με κατακρύπτης 591
καρπαθίην — — 490
καρφαλέος 789
καῦμά μ᾽ ἔχει — 166
καύματος 666
καυσίη — 541
κεῖμαι 53
κεῖσαι δὴ — 415
κεκροπὶ 322
κἠγὼ Σωσίθεον — 778
κηΐα 277
κἢν μύχον — 665
— πρύμνη 718
κλαγγῆς — 394
κλευᾶς 679
κλειδοῦχοι — 603
κλεινόνυμοι 762

κλειῦς

κλειοῦς αἱ δύο — 553
κλέψομεν ἄχρι τίνος 26
κλέψωμεν, Ῥοδόπη 366
κνωσίου Ἰδομενῆος — 584
κοχλὸς 719
κόϊλος — 726
κούρα παλλάντος 538
κόψας ἐκ φηγοῦ — 410
κοράνας 800
κρῆσσα — 788
κρίνατ' ἔρωτες 70
κύπριδι κεῖσο — 491
κύπρις ἐμοὶ 145
κύπρι, τί μοι — 93
κωνσταντινιάδης 701
κωνσταντῖνος — 639
Λαβροσύνα τάδε 534
λάθρη κοιμηθεῖσαι — 501
— παπταίνοντα 115
λαθρίη ἐκ πλάνης — 532
λαιδροῖς 731
λαμπάδα — 411
λείψανον 473
λέμβιον — 289
λευκάδος αἰπὺν 493
—— ἀντὶ 730
λευκανθὴς — 152
λητοΐδη 60
ληφθήσει — 139
λίσσομ' ἔρως 24
λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης — 492
λυδὴ — — 757
λυσιδίκη σοι 359
Μαζοὺς χερσὶν ἔχω — 385
μακρὰ φιλεῖ 372
μαλθακὰ μὲν — 373
μαινὰς Ἐνυαλίου 416
μαρκέλλου — 568
μάρτυρας 634
μαστεύω — 616
ματρὸς ἔτ' ἐν 52
μαχλὰς — 697
μέλλον ἄρα 419
μέμνη που — 37
μέχρι τίνος πολεμεῖς; 160
—— τίνος σε — 201
μὴ ζήτει — 2
— θάμβει 617
— 'κδύσης — 45
— κρύψεις 20
μηλῶ καὶ σατύρη — 362
μή με δόκει 350
μή με κόνει — 604
μή ποτε γαστροβαρῆ 297
μὴ σπεύδης — 170
μὴ σύ γε 317
μὴ φθείρευ — 764
μήτε λίην 12
— μακρῆ — 673
— ἰσχνὴν 286
μῆτερ ἐμὴ — — 796
μικκὸς ὁ Πελλαναῖος 440
μικρὸς ἔρως — 99
μισῶ δυσπερίληπτα 187
Μνασαλκέος — 266
μνήσομαι οὐ γάρ 271
μοῦσά μοι — 276
μοῦσα φίλη 622
μυλεργάτας — 605
μυελοποῦν σκολόπενδραν 472
Ναὶ Θέμις — 36
ναί, ναὶ βάλλετε 50
ναννοῦς, καὶ Λύδης 155
νεῖλος εορτάζει — 659
νέοις ἀνάπλων 280
νηϊάδες — 678
νήπι' ἔρως 300
νῆσοι ἐρημαῖαι — 654

νῆσον τὴν — 732
νηῶν ὠκυπόρων 760
νικαρέτης το — 330
νικῶ Δίαυλον 251
νυκτερινὴ δίκερως — 318
νυκτερινὴν ἐπίκωμος 238
νύμφαι ναϊάδες — 794
νύμφας βαυκίδος 677
νύμφιον — 711
νῦν αἰτεῖς 41
νῦν ἔαρ εἶ — 198
νῦν ὀρθὴ κατάραλε 199
νύξ, σε γὰρ — 336
Ξεῖνοι, παρθένος 806
Ὁ Ζεῦς Αἰθιόπων 25
οἶδ' ὅτι μοι κεινὸς — 344
— ὅτι μοι πλέτου 138
οἰδίποδες — 761
οἰκτρὰ δὴ δνοφερὸν 571
ὀνοπόται δέξασθαι 89
οἶνος ἔρωτος — 126
οἶνος καὶ προπόσεις 355
οἷον ἐπὶ Τροίην — 235
οἵους ἀνθ' οἵων 66
οἱ παῖδες — 220
οἴσω ναί μα 110
οἵ τινες ἁλίοιο — 748
ὁ κρόκος, οἱ 356
ὄλβια τέκνα — 554
ὄλβιος ὁ γράψας 176
ὁ λύκτιος — 253
ὄμμα πολυπτοίητον 392
ὄμματά τοι βαρύθουσι 381
—— Φύλλις — 383
ὀρθὸν νῦν ἕστηκας 213
ὄρθρε τί νῦν — 342
ὄρθρ' ἔτι μοι 344
ὀρθροβόας δυσέρωτι — 127
ὄρκον κοινὸν 295
ὁ σκήπων — 525
ὀστέα σου Παλάμηδες 645
ὅταν βλέπω — 643
ὁ τρυφερὸς Διόδωρος 103
οὐ γὰρ σοί γ' ὀλίζον — 721
οὐδ' αὐτὴ σ' 243
οὐδὲ θανὼν — 784
οὐδέποτ' ἠελίου 206
οὐδὲ Σμυρναῖκαι — 180
οὐκ ἐθέλοντα 100
οὐκ ἐθέλω χαρίδαμον — 72
οὐκ εἰμ' οὐδ' 51
οὐκ ἔτ' ἐρῶ — 94
οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν 575
— μοι Θήρων — 46
— παφλάζοντα 574
— Τιμόκλεια — 692
οὐκ ἐχθὲς παῖς 178
οὐ μ' ἔρωσεν — 87
οὐ μοι θῆλυς 21
οὐ μοι παιδομανὴς — 363
οὐ πλόκαμον Τιμοῦς 354
οὔπω σου τὸ — 303
— τοι πλόκαμοι 713
— τοξοφορῶν — 149
οὐράνιον μίμημα 795
—— τὸ μνᾶμα — 629
οὔρεσι Ταλέιοις 649
οὖρος ἐμπνεύσας 57
οὔ σοι ταῦτα — 123
οὐ τέρπουσι 179
οὗτος Ἀδειμάντου — 590
οὗτος ὁ τοῦ κείοιο 559
οὗτος Φειδόλα — 424
οὐχὶ βαθυστόλμων 612
— μάταν θνατοῖσι — 223
— ῥάκος σέο 716
— τὸ πῦρ — 203
ὄχλου καὶ 194

ὀφθαλ-

ὀφθαλμοῖς ἀπινθῆρας 183
Πάγκαρπον σοι 245
παιδὴ ἄφωνος 515
παιδὶ φιλοστεφάνου 429
παίδων ἀλλαχθέντι 735
παῖς Ἀσκληπιάδεω 496
παῖς τις ἄταλλὸς 192
πᾶν ἄλογον 233
πάννυχα μυδαλόεντα 207
πάντα μὲν Αἰακίδαο 633
παρθενικὰ κόρα 290
παρθένος ἀργυρόπεζος 301
πατέρον 588
πατρίδα κυδαίνων 265
παύετε παιδοφίλαι 135
πέντ᾽ αἰτεῖς 227
πέντε δίδωσιν ἑνὸς 319
— κόρας 702
πεντηκονταέτης καὶ 463
πέτρης 793
πήρην κ᾽ ἀδέψητον 530
πῖν᾽ Ἀσκληπιάδη 55
πληρώσεις 781
πλουτου 744
ποιεῖς πάντα 284
ποιμὴν 734
πολλάκι δὴ 273
πολλάκις ἠρασάμην 292
πορφυρέην μάστιγα 358
πότνια κουροσύνα 520
πραξαγόρας 428
πραξιτέλης 62
πρηξιδίκη 425
πρίηπ᾽ αἰγιαλῖτα 451
πρὶν μὲν ἀλικλύστου 792
— μὲν Καλλιτέλης 427
πρόκλος 587
πρόκριτος, ἐστὶ 380
πρόσθε μὲν 239
— μοι 142
πρὸς τὸν παιδοτρίβην 39
πρόφρων ἀργυρότοξε 426
πρώην τὴν σαύραν 230
πρῶτα μοι Γαδάρων 615
πρώτας ὁππότε 497
πρώταρχος καλὸς 34
Πρωτομάχου πατρὸς 306
πτανὸς ἔρως 105
πτηνὸς ἔρως 189
πυγὰς αὐτὸς 285
πυγὴν σωσάρχιο 42
πύθι᾽ ἀγωνοθετῶ 244
πυθιὰς, εἰ μὲν 364
πύργος 696
πῶς ἀναγινώσκειν 173
Ῥιγηλὴ 736
ῥιπίδα 523
ῥίψωμεν 377
ῥυσαμένα Πύθωνα 430
Σαῖς ἴκελον 32
σαμά τοι 418
σάνδαλα καὶ μίτρην 456
— μὲν τὰ 460
— ταῦτα 461
σάν τε χάριν 431
σαπφὼ 556
σάρδιες ἀρχαῖαι 780
σάρδις πιοινόεντος 471
σῆμα Θεόγνιδος 705
— καταφθιμένοιο 746
— μὲν ἀμοδαπὴ 706
σιγῶν ἠράκλειτος 67
— παρέρχου 647
σκήπωνος 526
σμερδίεω 557
σμήνεος 585
σμίλαν Ἀκέστωνδας 527
σοί τόδε τὸ κρήδεμνον 387

— τὸν

— τὸν πιληθέντα 506
σπάρτας μὲν 261
σπεύσατε 146
σπήλυγγες νυμφῶν 494
σπονδὴ καὶ λιβάνωτε 187
στᾶθι τῇδε κράνεια 417
στᾶλαι καὶ σειρῆνες 675
στέλλευ 668
στέρνα περὶ στέρνοις 320
στῆλαι καὶ γραφίδες 278
στήσομ' ἐγὼ καὶ 74
στρεπτὸν βασσαρικοῦ 444
στρογγύλη εὐτόρνευτε 323
στρόμβου παῖ 433
στρυμόνι 688
στυγνὸς 162
σύρου 714
σφαιριστὰν 365
σφιγκτὴρ 6
σῶμα μὲν ἦρε 563
σῶον μοι Πολέμωνα 30
σῶσος καὶ σωσὼ 469
σώφρων ὁ παιδίου 486
Τὰ δῶρα 269
ταῖς Ἀγεράνακτος 537
τὰν γνώμαν 776
— νομίην 509
— οἶν 507
τάνδε παρὰ τριόδοις 512
ταῤῥόν σοι πεπανοῦ 531
ταῦτά με νῦν 168
ταῦτ' ἀποδυσαμένων 468
ταῦτα σαγηναίοιο 450
τέκνεο καὶ 214
τέκτονος ἄρμενα 459
τέλληνος 679
τελλία 543
τέρπεο 684
τερπνὸς μὲν 221
— ὅλως 209
τέσσαρες αἱ χάριτες 328
— οἱ πίνοντες 347
τῇ κυανοβλεφάρῳ 302
τηλοτάτῳ 606
τὴν ἄδικον 562
τὴν ἀκμὴν 215
— ἅλιην 533
— ἀπὸ τῆς Ἀσίης 321
— μαλακὴν 504
— πρὶν βακχεύουσαν 384
— πυρὶ νηχομένην 299
— φιλοπουλυγέλωτα 371
— φρυγίην 740
τῆς μητρὸς 288
— οἶος 805
— σαμίας 737
— σοφίης πάσης 564
τί κλαίεις φρενολῆστα 134
τιμαρέτα πρὸ γάμοιο 498
τίν με λεοντάγχονε 547
τίπτε μετοκλάζεις 756
— πέδον 378
τίς δύναται γνῶναι 236
— εἰκόνα τήνδ' 256
— με Διονύσῳ 506
— μὲν ἂν ἦς 592
— σε καλεστεφάνωσε 174
— τὰ νεοσκύλευτα 621
— χάρις, Ἡλιόδωρε 169
τλήμονες, οἷς 22
τλῆμον ἔρως 91
τληπόλεμος 791
τὸν ἀργυροῦν ἔρωτα 464
— βαθὺν 738
— καλὸν, οὐχ 71
— καλὸν ὡς ἔλαβες 158
— καλὸν ὡς ἴδομαν 130
— καλὸν ὦ χάριτες 101
— με πόθοις 97

— σκοπὸν 803
τόνδε πυρῆς 258
τόξον μὲν Ὠνίναντος 267
τὸ ῥόπαλον 399
τοὺς λευκοὺς 5
— μισθοὺς αἰτεῖτε 202
— σοβαροὺς 171
τοῦτ᾽ ἐγὼ τὸ 252
— ἔτι μοι 153
τοῦτο βίος 307
— Σακέρδωτος 630
— Σάων 505
— σοι Ἄρτεμι 514
— τὸ τοῦ κλείτωνος 476
— τοι ἡμετέρης 589
τρεῖς ἀρίθμει 13
— ἄφατοι 414
τρηχὺς ὄνυξ 332
τριπὸς ἐγὼ 177
τριτογενὲς σώτειρα 398
τρωάδι παλλαναῖος 452
τύμβον ἐμοὶ 585
τυρσηνῆς κελάδημα 547
τύχη καπηλεύουσα 644
τῷ κωμῳδογράφῳ 779
— με Κανωπιτα 437
— τείχη κέκλικας 196
τῶν καρίων 345
— μουσῶν 225
— παίδων 3
τὰς τρητὰς δόνακας 401
ὕδατά σοι Κοτίλεια 656
ὗετος ἦν καὶ 339
ὑλησκόπῳ με πανὶ 412
ὑψηλῶν ὀρέων 413
Φᾶρος σοι γεραροῦ 529
φεύγετε νέοι 279
Φημὶ Γέλωνα 467
φησὶν ὁ μοι 438
Φράζε γύναι 569
— τίνος 650
Φᾶρος ἐπὶ 272
Φωσφόρος 513
Χαῖρε θεὰ Παφίη 248
— μοι ἀβρὲ κύπασσι 555
— τοτ᾽ οὐκ 40
— τυ μισοπόνηρε 218
χαίροισάν τοι 521
χάλκεα ἔργα 263
χάλκεοι ἀργυρέοι 508
χειμερίην νιφετοῖο 470
χειμέριον μὲν 154
χειμερίου νεφιτοῖο 607
χθὼν μὲν ἔχει 673
χελισανοὶ 723
χρυσέα χαλκείων 191
χρυσέος ἦν γλυκὴ 283
Ψεύδεα μυθίζουσι 167
ψιλλιστὴς 395
ψυχαπάται δυσέρωτες 85
ψυχὴ δυσδάκρυτε 84
Ὦ ᾿γρευτὴς 98
ὡμολόγησ᾽ ἥξειν 329
ὤμοσά σοι Κρονίδη 165
ὦ ᾽νθρωφ᾽ Ἡράκλειτος 560
ὦ ᾽νθρωποι βαθεῖτε 88
ὦ νὺξ ὦ φιλάγρυπνος 338
ὦ ξεῖν᾽ ὁδῖτα 763
ὦ ξεῖν᾽ εἴ τυ γε 678
ὦ παλάμη 374
ὦ πόσσους κατέφλεξε 305
ὦ προδόται 219
ὦ σοβαρὴ Ῥοδόπη 375
ὦ χάριτες τὸν καλὸν 113
ὧραι σοι χάριτες 43
ὡς ἀγαθὰν 140
ὡς ἀγαθὴ 210
ᾧχευ ἔτ᾽ ἀσκήπων 691

FINIS.

BINDING SECT. OCT 1 4
PA 3458 A2 1766

Anthologia graeca
Anthologiae graecae a Constantino Cephala conditae libri tres

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY